



Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

3 Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Haziran 2014 Sayı: 32

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Soma'da bir işçi katliamı yaşandı. Bugüne dek neredeyse hergün bir iş cinayeti yaşanıyor zaten. Madenlerde ise katliama dönüşüyordu. Ama hiç bu kadar büyük sayıda bir katliam görülmemişti. Devletin resmi açıklamasıyla 301 kişi, gerçekte ise 700 civarında madenci yaşamını kaybetti. Bu, sadece Türkiye tarihinde değil, dünya tarihinde bile, en kitlesel madenci katliamlarındandır. Kaldı ki, dünyada bu kadar kitlesel ölümler, 1800'lü yıllarda yaşanıyor.

Erdoğan'ın katliamın hemen ardından yaptığı açıklamada, o yılları örnek vermesi boşuna değildi. Hem katliamın büyüklüğünü, "diğer ülkelerde de oluyor" diyerek küçültmek, hem de Soma'lı madencilerin 1800'lü yılların koşullarında çalıştığını normalleştirmektir amaç.

Ama bunu başaramadılar! Her tür oyunu, entrikayı çevirdiler, fakat Somalı madencinin çığlığını bastıramadılar! Onları herkes duydu ve hangi koşullarda çalıştıklarını öğrendi. Büyük bir şaşkınlık ve öfke içinde...

Günlerce madende kaç kişi kaldığını gizlediler. Ölü sayısını alıştırma alıştırma vermeye gayret ettiler. Katliamın nedeni konusunda önce "trafo"yu göstererek, zaman kazanmaya çalıştılar. Gerçekte yaşanan "gaz zehirlenmesi" idi ve en fazla 45 dakika madende bulunan herkes ölmüştü. Arkadaşlarını çıkarmak için madene girenlerden de ölenler oldu. Fakat ölümlerin bile ağzına maske taktılar, "yaralı" süsü vererek ambulanslarla götürdüler. Amaç; orada bekleyen madenci yakınlarının tepkisini bastırmak ve madende ölen işçileri, dışarıya çıktıktan sonra "hastanede öldü" diye göstererek, tazminatı olabildiğince düşük ödemektir.

Sayfa 2'de sürüyor



Yaşam hakkımız MÜCADELE GÜCÜMÜZ KADARDIR!

Yaşam hakkımız

Mücadele gücümüz kadardır!

Böyle bir anda bile, karlarını düşünüyordular. Zaten bu kar hırsı değil miydi ki, yüzlerce, binlerce işçiyi aramızdan ayıran...

AKP hükümetinin işbaşına gelmesiyle daha da azgınlaşan sömürü koşulları, iş cinayetlerini de devasa boyutlara getirdi. Son 12 yılda yaklaşık 14 bin kişi, bu cinayetlere kurban gitti. Bunda AKP ile artan özelleştirme ve taşeronlaşmanın payı oldukça büyük. Salt maden sektöründe bile, bu gerçeği görmek mümkün. Özelleştirme sonrası ölüm oranı ortalama 13 kat artmış. TMMOB'un 2010 yılında hazırladığı rapora göre, milyon ton kömür başına düşen ölüm sayısı, kamu madenlerinde 3.98 iken, özel sektörde 59.25!

Ankara'da günlerdir eylemlerini sürdüren Yatağan işçileri, "madencinin katili özelleştirme" diye slogan atıyor. Uzun yıllardır işçiler, "özel-leştirme ve taşeronlaştırma ölüm demektir" diyordu ve çeşitli biçimlerde tepkilerini ortaya koyuyorlardı. Soma, bunun en çarpıcı göstergesi oldu. Ama ne yazık ki, son olmayacağı benziyor.

Çünkü hükümet, sözde madencilerin durumunu iyileştirme adına yeni bir "torba yasa" hazırladı ve içine taşeronu daha da yaygınlaştıracak maddeleri koydu. Oysa Çalışma Bakanı, daha geçen hafta meclis kürsüsünden taşeronu kaldıracaklarını ilan etmişti! Her zamanki gibi yalan ve demagojide sınır yoktu! "Torba"da ise, bugüne kadar "alt işveren" diye tanımlanan taşeronun, "üst işveren" de olabileceğine dair yeni hükümler bulunuyordu. Böylece taşeronluk neredeyse tüm alanları kapsayacak boyutta genişleyecekti. TC'nin açılımının "Taşeron Cumhuriyeti" olarak tercüme edilmesi, tamı tamına oturacaktı.

Taşeron son 10 yılda 350 binden 2,5 milyona ulaşmış. Ama bu bile az geliyor. Yaklaşık 15 milyonu bulan çalışanların neredeyse tümü taşeronlaştırılmak isteniyor. Çünkü güvencesiz çalıştırmak patronlar için oldukça karlı. Bu aynı zamanda örgütsüzleştirmek demek. Yine son 10 yılda sendikalı işçi sayısı 2 milyonun üzerindeyken, 1 milyonun altına düşmüş. Yani taşeron sayısı arttıkça, sendikalı işçi sayısı aynı oranda düşüyor!

Soma katliamı ile birlikte, özelleştirme ve taşeronlaştırmanın sonuçları tüm çıplaklığı ile görüldü. Başta işçi sınıfı olmak üzere kitlelerin tepkisi sokağa taşı, oradan devletin kurumlarına yöneldi. Somalı madenciler, TKİ'yi ve işbirlikçi sendika şubelerini bastılar. Yatağan işçileri, Özelleştirme İdaresi Başkanlığı ve Enerji

Bakanlığı önünde eylemler yaptılar. Eylemlerin temel talebi, özelleştirilmenin kaldırılmasıydı.

Son aylarda artan işgal, grev ve direnişlerle sesini duyuran işçi sınıfı, Soma'yla birlikte patladı. Bu, sadece AKP için değil, tüm egemenler ve onun sözcüleri için ciddi bir tehliktir. Çünkü duyulan artık işçinin ayak sesleridir...

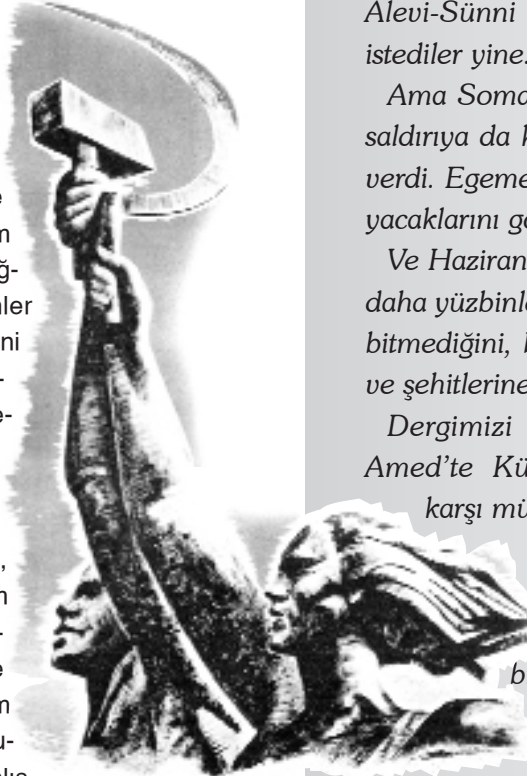
Soma katliamına karşı yükselen eylemler, Haziran direnişinin birinci yılı eylemleriyle devam etti. Devletin tüm polisiye önlemlerine rağmen, yine yüzbinler sokaklara çıktı, şehitlerini andı. Haziran'ın ateşinin sönmediğini egemenlere bir kez daha gösterdi.

Haziran'dan bu yana geçen bir yılda, kitleler sürekli eylem halindeler. Sokağı sandıkta boğma girişimi de tutmadı. AKP seçim hileleriyle gücünü koruduğunu göstermeye çalışsa da, bunun bir "pirus zaferi" olduğu kısa sürede anlaşıldı. Soma'da "hükümet istifa" sloganları içinde karşılandılar. Ve 1 Haziran'da yapılan iki ilin seçimlerini de kaybettiler.

AKP'nin irtifa kaybı devam ediyor. Aynı zamanda egemenlerin yönetememe krizi sürüyor. Bir yandan işçi sınıfının eylemleri yükselirken, bir yandan da Kürt halkının direnişi onları iyice zorluyor. Aylardır kalekol yapımına direnen Kürt halkı, Diyarbakır-Lice karayolunu günlerce trafiğe kapadı. O yolların kalekol ve kara-kol yapımı için kullanıldığını söyleyerek, kullanamaz hale getirdiler.

İşçi ve emekçiler, en temel hak olan yaşam haklarının bile mücadele ile elde edebileceklerini görüyorlar ve mücadeleyi büyütüyorlar. "Haziran'da ölmek zor" demiş şair. Nazım Hikmet'ten Ahmet Arif'e, M. Fatih Öktülmüş'ten Haziran şehitlerine kadar çok değerli insanlarımızı yitirdik bu ayda. Ama Haziran, aynı zamanda mücadele ayı! Şanlı 15-16 Haziranlar ve Gezi direnişi bu ayda yaşandı. Şehitlerimizi saygıyla anıyoruz; onları yaşatmanın tek yolunun, direnişi büyütmekten geçtiğini biliyoruz.

O halde daha fazla direniş, daha fazla mücadele, daha çok yaşam!



Okurlara...

Merhaba,

1 Mayıs'tan bu yana kitleler sokakta...

Mayıs ayı oldukça hareketliydi, neredeyse her gün eylemle dolu geçti.

Önce Soma'da madenci katliamı ile sarsıldık. Ardından Okmeydanı'nda bir kez daha polis saldırısı ve cinayetlerine tanık olduk. Cemevi'ne yönelik saldırıda iki kişiyi katlettiler. Alevi-Sünni çatışmasının fitilini tutuşturmak istediler yine...

Ama Soma katliamına da, Okmeydanı'ndaki saldırıya da kitleler eylemleriyle gereken yanıtı verdi. Egemenlere istedikleri gibi at oynatamayacaklarını gösterdi.

Ve Haziran direnişinin yıldönümünde bir kez daha yüzbinlerle sokakları doldurdu. Haziran'ın bitmediğini, bitmeyeceğini ilan etti. Taleplerine ve şehitlerine sahip çıktı...

Dergimizi yayına hazırladığımız günlerde Amed'te Kürt halkının kalekol yapımına karşı mücadelesi devam ediyordu.

İşçi ve emekçiler, üniversite ve liseli gençlik, Kürt halkı, hepsi mücadele dolu bir ayı geride bıraktı ve Haziran'ın bu yıl da sıcak geçeceğini muştuladı.

Gündem bu kadar yoğun olunca, dergimizin sayfalarını da arttırmak zorunda kaldık.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

32. sayıda

3	Soma'da katleden üçlü saçayağı
6	Soma izlenimleri: Katliamın takipçisi olacağız
8	Soma'da öldüren devlettir
9	Çok sözler edildi onlara dair
11	Boğazçı'den İTÜ'ye gelenek sürüyor
14	Katliam düzeninden hesap soracağız
15	Her sınıfın kendi çocuğu vardır
16	Fatih yaşıyor!
18	Soma kaza değil, katliamdır
19	Yatağan işçileri direniyor
20	Haziran'ın yıldönümünde direniş
21	Haziran şehitleri anıldı
22	Katiller cezasız kalmayacak!
23	Okmeydanı'nda devletin provakasyonu
24	Brezilya'da dünya kupası: Eylemler yükseliyor
25	15-16 Haziran direnişi
26	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
27	Birinci yılında Haziran Direnişi

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaş Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad.

No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı: 32, Haziran 2014, 2 TL(KDV Dahil)

Soma'da yine bir dağ çöktü işçilerin üzerine. Yine yüzlerce maden işçisi dağın içinde kaldı. Ve biz, bir kere daha, maden işçilerinin ne kadar ağır koşullarda çalıştığını ve yaşadığını gördük, konuştuk.

"Madende Suriyeli çalışıyor mu" sorusuna işçilerden biri, "Suriyeli'ye ne gerek var, biz kendimiz Suriyeli olmuştuk" diye cevap veriyor. İşçilerin canının ne kadar değersiz olduğunu daha çarpıcı bir ifadesi olabilir mi? İşçilerin dizginsiz ve pervasızca çalıştırıldığı madencilik sektöründe, ölümüne bir sömürü yaşanıyor. Sözü gelişi "ölümüne" değil, gerçekten de **işçilerin cangüvenliğinin en az olduğu, ücretli kölelik düzeninin en çarpıcı yüzüyle kendini gös-**

İşçilerin mesaisi günlük 8 saat. Ancak bu 8 saat, işçiler maden ocağının ağzında, içeriye girerken kart bastıklarında değil, işçinin çalışacağı galeriye varıp, o gün çalışacağı, kömür çıkaracağı noktaya ulaştığında başlıyor. Galerilerin uzunlukları 2 ile 6 km arasında değişiyor. Yani işçiler, önce birkaç yüz metre yerin altına iniyor, sonrasında 2 ile 6 km arasında bir yolu yürüyorlar. Herbir işçi için, madenin içinde işbaşı yapmadan önce ve mesai bittikten sonra yürüyerek geçen yaklaşık 2-3 saatlik süre, mesai saatine dahil değil.

"Yürümek" derken, düz yolda yürümeye benzemiyor madende yürümek. Kimi yerlerde eğilerek, kimi bölümlerde 40 cm.lik bir delikten sürünerek geçi-

"Taşeron yok" diyorlar madende; oysa taşerondan bile daha kötü bir sistem, dayıbaşı sistemiyle işçilerin üzerinde sürekli terör estirilmektedir. Bu sistemde işçi yasal olarak asıl patrona bağlı görünüyor, ama gerçekte patronu dayıbaşı. Her tür işini dayıbaşı ile çözüyor, patronla hiçbir ilişkisi olmuyor. Dayıbaşı, işçinin maaşının da sorumlusudur. İşçi ne kadar çok çalışırsa, dayıbaşı o kadar kazanır. İşçi bir gün işe gelmezse, üç günlük yevmiye kesilir. Dayıbaşı isterse, mesai 12 saate kadar uzatılır. Aylık olarak her işçinin çıkarılması gereken kömür miktarı belirlenmiştir; bu miktar tutturuluncaya kadar işçiyi mesai dışında da zorla çalıştırır. İşten çıkarma kararını dayıbaşı verir, yasal tazminatı asıl patron öder.

Bir de **dayıbaşının özel muhbirleri vardır işçiler arasında. İşçiler bunlara "susturucu" diyorlar.** Çalışırken birşeyden şikayet ettiğinde, iş çıkışında kendilerini meydan dayağında buluyorlar. Şikayet eden işçi, mafyatik yöntemlerle dövülüyor, susturuluyor.

Her işçiye 6 ayda bir çizme veriliyor. Ancak bu çizmeler 6 ay dayanmıyor, çizme pathıyor, yırtılıyor. İşçi mecburen gidip kendi parasıyla yeni çizme alıyor.

Madende, en kötü işyerinde bile bulunması zorunlu olan, tuvalet, yemekhane türü kullanım alanları yok. Tuvaleti gelen madenci, bir köşeye yapıveriyor. Yeraltının nemli, ağır, havasız kokusuna, bir de işçilerin tuvaletinin kokusu karışıyor. Hele bir de o gün ishal olan varsa... Bir maden işçisi, günün asgari 10-11 saatini, bu kokuların ve kömür tozunun kesintisiz yağmuru içinde geçiriyor.

Madende çalışan işçilerin iyi beslenmesi gerekir, yoksa çalışmaları aksar. Ama madende işçilere yemek vermiyorlar. Herbir işçi için 80 lira aylık iaaş bedeli maaşa ekleniyor. Ve işçiler evden yemek getiriyorlar.

Yemeğini madenin içinde yer işçi. Yemek süresi 15 dakika... 15 dakikada bitirip hızla yeniden işbaşı yapması gerekir. Yemek yiyebileceği bir yer yoktur; yere gazetesini serer, yanındaki arkadaşlarıyla birlikte, en ağır pis kokuların, tozun kömürün içinde, elini bile yıkayamadan çöker başına gazetenin. Madencinin evinden getirdiği yemeğin bir de ortağı vardır: fareler. Madenlerin içi fare doludur. Yemeğini korumak için yüksek yerlere asmak zorundadır madenci; buna rağmen kimi zaman farelerle yemeğini paylaşır.

Aslına bakarsanız, madenciler de farelerden o kadar şikayetçi değildiler.

Soma'da katleden üçlü saçayağı: PATRON-DEVLET-SENDİKA

Erdoğan, ilk defa "istifa" sloganları atan bir kitlenin içinden geçmiş, bu sloganları bizzat duymuş ve ilk defa korkudan bir markete sığınmak zorunda kalmıştır. Madenciler bir kere başlarını kaldırdılar. Yaşam ve çalışma koşullarının "kader" olmadığını, ücretli kölelik düzeninin köleleri haline getirdiklerini gördüler. Ve ülkemizin sınıf mücadelesine son derece önemli bir işçi direnişini kattılar. İşçi ve emekçi kitleler, madencilerin açtığı bu yoldan yürüyecektir.

terdiği bir alan burası. TÜİK'in geçen mart ayında yayınladığı ve iş kazalarının sektörel dağılımının yer aldığı rapora göre, Türkiye'de iş kazalarının en fazla yaşandığı sektör, "maden ve taş ocaklığı" olarak belirlendi. Ve geçen yıl iş kazalarının yüzde 10,4'ünün, bu alanlarda yaşandığı tespit edildi.

Oysa madencinin istediği tek şey, insanca yaşama ve çalışma koşulları...

Öncesinde Soma ve çevresindeki bütün bir bölgede, tütünden pancara kadar çeşitli tarım ürünleri üretilmiş. Tarım kotaları ve tarımda yerli üretimi yıkma politikalarının bir sonucu olarak, tarım üretimi, doyurmaz olmuş. Çiftçiler geçimlerini sağlayamadıkları için topraklarını ekmeyi bırakmışlar. Açık havaya, geniş ovalara, güneşli günlere, yeşil yaşama alışkın olan çiftçiler, karınlarını doyurmak için karşılarna çıkarılan tek seçeneğe yönelmek zorunda kalmış; yerin yedi kat altına, madenlere inmişler.

"Dağın ciğerini söküyoruz"

Bir işçi, "bizim yaptığımız dağın ciğerini sökmek" diyor, "elbette buna tepki gösterecek dağ!" Yerin "yedi kat altında", dağın "ciğerinin içinde" çalışıyor işçiler. Güneşsiz, havasız, kömür tozu içinde...

yorlar. Başlarında baretleri, ellerinde çalışma aletleri, yiyecekleri, bel kemerlerinde işe yaramayan gaz maskeleri... Madenci yürüyüşü ağır, zahmetli, yorucu...

Kömür çıkaracağı noktaya geldiğinde, önceki vardiya hala çalışmakta oluyor. Önceki vardiyanın işçisi kazmayı bıraktığında mesaisi bitiyor, yeni gelen kazmayı alıp devam ediyor. Vardiyayı bırakanın çıkmak için yürüyüşü de mesaiye dahil değil.

"Dayıbaşı" ise hep ensede. "Şu deliği biraz büyütüp daha rahat geçilecek hale getirelim" dersin, dayıbaşı "hadi yürü hadi" der... "Şurası sağlam olmadı, tahkimatı güçlendirelim" dersin, dayıbaşı "hadi, çalış hadi"... "Kömür ısındı" dersin, dayıbaşı "hadi, hadi"... Zaten **işçiler, çalışma yöntemini "hadi hadi" olarak özetliyorlar.** Yorulursun biraz dinlenmek istersin, dayıbaşı ite kaka, bazen tartaklaya tartaklaya çalışmaya zorlar. İtiraz edersen, yevmiyen kesilir. Biraz yavaşlarsan, mesai uzatılır. Göçük tehlikesi olur, çalışmaya karşı çıkarsan, işten atılırsın. Sürekli olarak başında "hadi hadi" diyen bir dayıbaşı bulunur. **Patronun karını artıran, üretim maliyetini düşüren en önemli unsur, işte bu "hadi hadi yöntemi"dir.**

Adeta alarm unsuru olarak görürler fareleri. Madenlerde tehlikeyi haber vermesi gereken alarmlar, sensörler genellikle kapalıdır. Çünkü gaz yükseldiğinde, oksijen azaldığında, işçiler için tehlike unsuru olmuş demektir ve çalışmaya ara vermek, madeni boşaltmak, bakım ve onarım yapmak gerekir. Oysa bu, üretimin azalması anlamına gelir. Bu nedenle dayıbaşılar alarmları genellikle kapalı tutarlar. İşte bu noktada, **fareler madencinin cansimidir. Öyle ya, gaz yükseldiğinde, göçük kıpırtıları ilk ortaya çıktığında, önce fareler kaçar. Eğer etrafta fareler pervasızca geziyorsa, ölüm riski yok demektir!**

“Sobalarınızda kömür yerine et yakacaksınız”

Bir işçi bağırıyor kameralara: “Gelecek yıl, sobalarınızda kömür yerine et yakacaksınız, madenci eti yakacaksınız!” Anlatıyor işçi bütün hırsıyla, acısıyla, öfkesiyle. İçeride kalan cenazelerin çoğunluğu yanmış durumda. Öyle ki, tanınmaz bir hale gelmiş, kömürleşmiş. Şimdi maden kapatılıyor, birkaç ay sonra sessiz sedasız yeniden açılacak, üretim yeniden başlayacak. **Kömürleşmiş madenci bedenleri, kömür ile birlikte çuvalara doldurularak “ücretsiz kömür yardımı” adı altında dağıtılacak.**

301 işçinin öldüğü söyleniyor madende. Gerçekte bu sayının çok daha büyük olduğunu herkes biliyor. **Hangi köye giderseniz, resmi rakamlardan daha fazla cenaze olduğu söyleniyor. Katliam gününe ilişkin anlatılanlar da, yüzlerce insanın göçük altında kaldığını gösteriyor.**

Zaten katliam anında madenin içinde kaç kişi olduğunu tespit etmek bile mümkün değil. Anlatılanlara göre, madene kart basarak giren işçiler var; kayıtdışı ve sigortasız çalıştığı için kart basmayan, baret alırken “zimmet imzası” atarak madene giren işçiler var; baretini ve tüm takımlarını evine götürüp getiren, bu nedenle madene girişte

imza atması gerekmeyenler var; arayıp soranı, hiç sahibi olmayan Suriyeli işçiler var... Bütün bunlar oldukça büyük bir yekun tutuyor zaten. Üstüne, patlama olduğu anda yardım etme kaygısıyla bir anda içeri dalan, patlamayı duyup gelen ve yakınına aramak üzere içeri giren onlarca insanı da eklemek gerekiyor. Madenin güvenlikle çevrilip, arama-kurtarma çalışmasının resmileşmesi, patlamadan saatler sonra gerçekleştiği için, bu güvenlik alınmadan önce, yakınına kurtarma kaygısıyla madene girenlerin kaç kişi olduğu da hiçbir biçimde tespit edilemiyor...

Bütün bu tablo, patlama anında ve sonrasında, madende bulunan işçi sayısının, devletin açıkladığından çok daha fazla olduğunu göstermeye yetiyor. Bunların ezici çoğunluğunun ölmesi de neredeyse kaçınılmaz bir gerçek. Yangın zaten çok sayıda işçinin doğrudan ölüm nedeni. Bunların yanında, dumandan zehirlenen; yangını söndürmek için madene su basılması nedeniyle boğulan; gaz maskeleri işe yaramadığından zehirlenen (işçilerin bir kısmı zaten maskeli kullanmasını bile bilmiyor, aslında bilseler de sonuç değişmiyor, çünkü maskelerin son kullanma tarihi 1993 yılında dolmuş) en uzak galerilerde olduğu için 5-6 km.lik yolu aşamayarak dağın içine gömülen kaç işçi olduğunu tespit etmek, hiç kolay değil.

Bu tabloya bakarak, **devletin açıkladığı 301 rakamının, sadece ve sadece ölü sayısını sınırlama, tepkileri zayıflatma çabası olduğunu söylemek hiç zor değil. Üstelik rakamın düşük olması, devlete bir avantaj daha sağlıyor: Uluslararası istatistiklerde, maden kazalarında ölüm oranı giderek düşmekteyken, Türkiye’deki çalışma koşullarının bu kadar pervasızca bir katliama neden olmasının yarattığı prestij kaybından da kurtuluyor. Rakamları bu kadar düşürmesine rağmen, şu gerçeği gizleyemiyor devlet: Türkiye, maden ocaklarında, “milyon ton başına**



ölü sayısı” ile dünyada birinci! Çin’in “üretim miktarı-madenci ölümü” oranından 8 kat fazla insan, Türkiye’de madenlerde ölüyor.

Oysa toplu ölümler bir yana, ülkemizdeki maden ocaklarında her yıl onlarca insan pervasızca katledilir. Çoğu küçük ve kayıtdışı ocaklarda gerçekleşen bu ölümler, haber bültenlerinde bile yer almaz. Bu ölümler, “üretimi aksatmamak” adına, yanbaşıda çalışan işçilerden bile saklanır, bir insanın hayatı, hızla örtbas edilir.

Tekil ölümlerde çoğu kez uygulanan yöntem, işçinin kayıtlara “yaralı çıktı, ambulansa öldü” diye geçirilmesidir. Böylece şirketin sorumlulukları da, madendeki insanlıkdışı çalışma koşulları da gözlerden gizlenir. İşçinin ailesine 20-30 bin lira tazminat verip, bir de aileden bir başkası işe alındı mı, konu kapanmış olur. Aileden bir başkası, bu ölüm çarkının içine gönüllü biçimde atar kendisini.

Ölüm kol gezer madende. Bu yüzden **madenciler, her sabah vedalaşarak, helalleşerek çıkarlar evlerinden. Ve her akşam döndüklerinde, sanki felekten bir gün daha çalışmışlardır.**

Şirket, parti, sendika:

Madendeki “şeytan üçgeni”

Madende çalışabilmek için öncelikli kural, hem AKP’ye hem de sendikaya üye olmak. İşçilerin bu konuda seçeneği yoktur. Ve bu üçü, işçileri sömürmede birlikte çalışırlar.

Sendika patronun işbirlikçisidir. Temsilci seçimleri diye birşey yoktur; patron kimi atarsa,



İşçi katliamına karşı

GENEL GREV GENEL DİRENİŞ

Manisa-Soma’da yine bir madenci katliamı gerçekleştirildi. Yüzlerce madenci, gözgöre göre katledildi.

Özelleştirme sonucu AKP’li bir şirkete peşkeş çekilen madende, patronun karı katlanarak artarken, işçiler için gereken güvenlik önlemleri her geçen gün azaltıldı. AKP’nin kömür yardımları bol keseden dağıtılsın ve seçim zamanında oya

dönüşün diye, madencilerin çalışma koşulları her geçen gün ağırlaştırıldı. 15 yaşındaki çocuklar, kayıtsız ve pervasızca, taşeronun sömürsüne terkedildi. Bakan çocukları ayakkabı kutularını doldurup, Erdoğan’ın oğlu trilyon dolarları kaçırmaya çalışırken, madendeki işçiler, 1.300 lira maaşla ölümüne çalıştırıldı. Göstermelik biçimde yapılan ve maden patronu-

nu aklamaya dönük denetim(sizlik) altında, ölüm kuyularına indiler her gün, her vardiyada.

Şimdi buna “kaza” diyorlar. Erdoğan daha da pervasızlaşarak, “ölüm bu işin fitratında var” diyor.

Madende ölmek, kaçınılmaz bir kader gibi gösteriyorlar.

Oysa “kader” değil, cinayet. “Kaza” değil, katliam.

Özelleştirmenin, taşeronlaştırmanın, patronların kar hırsının sonucudur bu katliam.

Bu katliama sessiz kalmayalım. Öfkemizi haykıralım, katliamı gerçekleştirenlerden hesap soralım!

Madencinin katili, sermayenin kar hırsıdır; patronlara karşı genel grev genel direnişi başlatalım!

Madencinin katili, AKP hükümetidir; hükümetin istifa etmesi için eylemleri yükseltelim!

Madencinin katili, ücretli kölelik düzenidir; ayağa kalkalım, hesap soralım!

Madenci katliamına karşı, genel grev genel direnişle hesap soralım!

14 Mayıs 2014





temsilci odur. AKP'nin mitinglerine katılmak zorunludur; mitingden önce işçilerin yemek fişleri toplanır, miting alanından dağılırken geri verilir. Mitinge katılmayan işten atılır. **AKP, sendika, şirket "şeytan üçgeni"nin çıkarılarının dışına çıkan her adım, mafyatik yöntemlerle cezalandırılır.**

Denetim denilen şey, tamamen göstermeliktir. Bir hafta önceden denetçinin geleceğini öğrenir maden şirketi. Tüm hazırlıklar buna göre gerçekleştirilir. Madendeki güvenlik önlemleri artırılır, toz toprak içindeki galeriler sulanır, elektrik panoları değiştirilir, işçilere nizami giysiler-çizmeler dağıtılır, vb. vb... Denetçi asla madenin içlerine girmez, ilk yüz metrede sağa sola bakar; burası zaten mevzuata uygun görünmektedir. Dışarı çıkar, şirketin lüks arabasıyla en lüks restoranda, otele ağırlanır. Ve olumlu raporunu vererek bölgeden ayrılır.

Mevzuata göre, **madenlerde üç ayrı kurumun denetçisinin görev yapması gerekir: Enerji Bakanlığı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ve şirketin daimi denetçisi.** Sonuncusu zaten şirketten maaş aldığı için, şirkete aykırı bir denetim raporu çıkaramaz. Bakanlıkların görevi de şirket çıkarılarını korumak olduğundan, onların denetçileri de, şirketi aklamak dışında bir görev yapmaz. Soma'daki madende, 2009 yılından bugüne yapılan 11 denetimin tümünün de olumlu rapor vermesinin asıl nedeni budur.

AKP hükümeti, şirketin pervasız sömürsünü gerçekleştirmesi için her türlü kolaylığı sağlamıştır. En önemlisi de 2005 yılından itibaren rödovans (kiralama) sistemine geçilmesidir. 1985 yılından beri gayriresmi olarak uygulanan rödovans sistemi, 2005 yılında Maden Yasası'nda yapılan değişiklikle resmileştirildi. Buna göre, **birincisi, şirketin üretim maliyeti ne olursa olsun devlet kömürü sabit bir fiyat üzerinden satın alacak. İkincisi, ne kadar kömür çıkartılırsa çıkartılsın, devlet tüm kömürü satın alacak.** Tarımda küçük üreticiye sürekli kotalar koyan, belli bir kilonun üzerinde üretim yapılmasını engelleyen devlet, büyük tekeller söz konusu olduğunda, tüm kaynaklarını sınırsızca sunuyor.

Rödovans sistemi, aslında taşeron çalışmanın kılıfına uydurulması anlamına geliyor. Çünkü madenin ruhsat sahibi olarak, kayıtlarda TKİ (Türkiye Kömür İşletmeleri) görünüyor, ihale usulüyle işletmeyi alan Soma Holding ise, onun taşeronu olarak konumlanmış oluyor. Yani hukuksal olarak

Soma'daki madende "asıl işveren" başından itibaren TKİ olmasına rağmen, işçiler, "taşeronun taşeronu"na mahkum biçimde çalışıyorlar ve onların sorumluluğunu kimse üstlenmiyor.

Devletle yapılan alım anlaşmasının sonucunda şirket öncelikle üretimi, kapasiteyi aşarak birkaç kat artırmış. **TKİ'nin, tüm yeraltı madenlerinden çıkan kömürün yüzde 35'ini, Soma'da katliamın gerçekleştiği madenden çıkardığını söylemek, nasıl devasa bir sömürü çarkı oluşturduğunu görmek açısından çarpıcıdır.** Şirket aynı zamanda üretim mali-

yetini kısmış. **Maden TKİ'nin elindeyken 140 dolar olan birim maliyet, şirketin elinde 23 dolara kadar düşmüş.** Bu düşüş nasıl gerçekleşiyor; elbette işçilerin sömürsünü artırarak ve işçi güvenliği önlemlerini sıfırlayarak. Diğer taraftan, **kaliteli kömür, daha maden TKİ'nin elindeyken bittiği için, geriye kalan kalitesiz kömürü, taşı, toprağı vb. çuvalara doldurarak devlete satmaya başlamışlar.** Nasıl olsa, yoksul halka dağıtılacak yardım torbaları bunlar. Dahası, **TKİ'nin elindeyken, "sıcak kömür" çıktığı için "tehlikeli" ilan edilen ve kapatılan galeri, Soma Holding tarafından yeniden açılmış ve üretime başlanmış.**

Sonuçta şirket devasa karlar vurmuş. Yerin kilometrelerce altına gömülen işçilerin kanı, teri, emeği ile, Maslak'ta Spine Tower adında, 120 milyon dolarlık yatırım değeri olan, ihtişamlı bir gökdelen yükselmiş.

* * *

Bugün **Soma'da devletin en büyük önceliği, öfkeyi, tepkiyi yoketmek, bastırmak, sindirmek...** Soma'da toplanan kolluk güçlerinin en önemli görevi, madenci eylemlerini durdurmak, Soma'ya destek için gelen kitle örgütlerine dönük "dış mihrak" söylemi ile madencilere koparmak, provakasyonlar gerçekleştirmek. Yanısıra, madenci yakınlarını tehdit etmekten, para ve iş verecek kandırmaya kadar her tür yöntemi kullanıyorlar.

Markette Erdoğan'dan yumruk yiyen madencinin, iki gün içinde 4 defa ifadesini değiştirmesi, üzerinde sallanan demokles kılıcının ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor.

Bugün **devletin Soma'da yakınlarını kaybeden madenci ailelerine yaptığı en büyük "yardım", diyanetin gönderdiği imamlardır.** Tarikatlar, Soma'da ve diğer madenci bölgelerinde kol geziyorlar ve halka "isyan ederseniz, cenazenizin ruhu huzur bulmaz; isyan etmeyin" diyor. Orada devlete karşı patlayan öfkeyi, dini telkinle, maddi ve manevi tehditlerle yatıştırmaya, silmeye çalışıyorlar. Kasklı polisin copu ile, takkeli hocanın çenesi aynı amaç için harekete geçmiş durumda.

Ancak tepkileri tümüyle durdurmayı başaramadıkları için, bazı adımlar atmak zorunda kalıyorlar. **Müşavir Yusuf Yerkel'in görevden alınması, şirket yöneticilerinden bazılarının tutuklanması vb. göstermelik de olsa önemlidir;** çünkü direnişin, madenci öfkesinin gücüyle atılmak zorunda kalınmış adımlardır.

Ve en önemlisi, **Erdoğan, ilk defa "istifa" sloganları atan bir kitlenin içinden geçmiş, bu sloganları bizzat duymuş ve ilk defa korkudan bir markete sığınmak zorunda kalmıştır.**

Madenciler bir kere başarılarını kaldırdılar. Yaşam ve çalışma koşullarının "kader" olmadığını, ücretli kölelik düzeninin köleleri haline getirdiklerini gördüler. Ve ülkemizin sınıf mücadelesine son derece önemli bir işçi direnişini kattılar. İşçi ve emekçi kitleler, madencilerin açtığı bu yoldan yürüyecektir.

Türkiye'de 1941 yılından bu yana, maden ocağında gerçekleşen katliamlarda 3 binden fazla işçi hayatını kaybetti. En büyük kayıp, 1992 yılında 263 işçinin öldüğü Zonguldak-Kozlu katliamında yaşandı.

"Özelleştirme-taşeronlaştırma ölüm demektir" sözü, bu katliamlarda kendisini çarpıcı biçimde göstermektedir. Genel Maden iş gibi işbirlikçi bir sendikanın yaptığı araştırma bile, özel-kamu karşılaştırmasında, 12 yıllık ortalama 13 kata ulaşan ölüm oranı, zaman zaman 244 kata kadar çıkabiliyor. Mesela 2003 yılında ruhsatlı ve kaçak özel madenlerde yalnız 44 bin ton kömür üretiminde 18 madenci katledilirken, aynı yıl TKİ'de, 2.9 milyon ton kömür üretimi sırasında 8 madenci öldü.

Keza 2004 yılında özel madenlerde 38 bin ton üretim sırasında 17 işçi yaşamını yitirirken, kamuda, 2.8 milyon ton kömür üretimi sırasında ölen madenci sayısı 5.

2005 yılından itibaren madenlerin özelleştirilmesi yaygınlaştıktan sonra, özel madenlerde ölüm oranı hızla tırmandı.

12 yılın ortalaması alındığında, özel sektöre ait madenlerde, ortalama 140 bin ton kömür üretimi için 10 işçi yaşamını yitirirken, kamuda 3.3 milyon ton üretim sırasında 11 madenci yaşamını yitirdi.

En çarpıcı rakamlar ise, uluslararası karşılaştırmalarda ortaya çıkıyor.

İşçi hakları konusunda dünyanın en kötüler arasında sayılan Çin'de, milyon ton kömür üretimi başına ölüm oranı 2000 yılında 4,8 iken, 2008 yılında 1,27'ye, 2013 yılında ise 1,2'ye düşmüş bulunuyor. Yine ABD'de aynı yıllarda milyon ton başına ölüm oranı 2000 yılında 0,03'e, 2008 yılında ise 0,02'ye gerilemiş durumda.

TMMOB'un 2010 yılında hazırladığı rapora göre, Türkiye'de milyon ton kömür başına düşen ölüm sayısı 2000 yılında TTK'da 3,98, özel sektörde 59,25'ti. 2008 yılında ise bu oran TTK'da 4,41'e çıkmış, özel sektörde 11.5'e düşmüştü.

Milyon ton kömür üretimi başına ölüm oranı dünyada sürekli ve sistemli biçimde düşürülürken, ülkemizde artış göstermiş ve Türkiye 1. sıraya yerleşmiş.

Soma izlenimleri.. Soma izlenimleri.. Soma izlenimleri.. Soma izlenimleri..

“Katliamın takipçisi olacağız”

Soma'da olan ölümler sonrasında, bu katliamı araştırmaya ve taziye ziyaretleri yapmaya gittik. İlk önce yangının olduğu madene gittik, defalarca polis kontrolünden geçerek ilerledik, aileler ve basın giremiyordu. Televizyonlarda gördüğümüz aileler meğer ilk anda gelenler ve gitmeyenlermiş, diğerlerini aşağıdan geçiriyorlarmış...

Maden önünde Maden-İş işçi temsilcilerinden biriyle konuştuk, ilk söylediği söz “ihmal yok” oldu. **Maden-İş Sendikasının tamamen patronlardan yana olduğu her aşamada karşımıza çıktı, temsilciler ise patronların istediği kişilerden oluşuyordu.** Trilyonlar kazanan patron, temsilcileri de kendi lehine konuşturuyordu. Kanunları bilmeden, ihmalin ne olduğunu bilmeden nasıl “ihmal yok” dersiniz dedik, cevap alamadık. İhmalin neler olduğu daha sonra Soma-Kınık-Savaştepe ve köylere gittiğimizde dinlediklerimizden tespit edebildik...

Kaza mı, kader mi, katliam mı?

Son yıllarda madencilikle ilgili çıkan kanunlara baktığımızda Soma'da kanunların hiçbirinin uygulanmadığını görebilmek çok kolaydı. Bazıları kısaca şöyleydi;

- ✎ Maden içinde olması gereken gaz sensörlerinin olmaması
- ✎ Madende yalnızca tek bir tane giriş ve çıkışın olması
- ✎ Havalandırmanın yeterli sıklıkla ve sayıda olmaması
- ✎ Akaryakıt ile girilmesi yasakken mazotla çalışan araçlarla madene girilmesi
- ✎ Kömürler sıcak çıkmasına rağmen çalışmaya devam edilmesi
- ✎ S panosunun içi aşırı sıcak olmasına rağmen çalışmaya devam edilmesi
- ✎ Gaz maskelerinin raf ömürlerinin bile bittiği, kontrol edilmediği
- ✎ Çıkış kısmının eğiminin çok dik olduğu, kanunda belirtilen özelliklere sahip olmadığı
- ✎ İşçilerin kullandığı asansörlerin sürekli bozuk olduğu, fakat kömür asansörlerinin hep çalıştığı
- ✎ Kömür çıkarılan uçların çok dar olduğu, insanların bile zor geçtiği...

gibi ihmaller yalnızca ilk etapta tespit edebildiklerimizdi. Bunların dışında orada çalışmayı bırakan elektrik teknisyeni bırakma sebebinin çalışırken elektriğin kesilmemesi olduğunu ilettiler. Normalde, elektriğin tümünden kesilmesi gerekiyorken, üretimin aksamaması için uygulanmaması söz konusuymuş.

Madenin önceki sahipleri ve maden mühendisleri açıkladılar; “Soma'nın zaten yanan bir maden olduğu ve kapatılması gerektiğini biz hem devlete hem de Soma Holding'e söyledik” dediler. Yangının her zaman sürdüğünü, zaten bu sebeple Soma Holding'ten önce kapattıklarını anlattılar.

Böyle bir durumda devletin ısrarla Soma Holding'e üretim yaptırmasına ne denebilir? Bu katliama çağrıdan başka bir şey değildir.

“Denetim yapıldı mı” sorusunun cevabı

Denetimin yapıldığı söyleniyor, Türkiye'de kim inanır denetimin olması gerektiği gibi yapıldığına? Denetimlerde madenin kanuna uygunluğu denetlenseydi kapatılmış olurdu, yukarıda saydığımız sebepler dahi kapatmayı gerektiriyor. Bunlar yalnızca bir günde ulaşılan sonuçlarken, denetimi yapanlar bilmiyor muydu?

Elbette biliyorlardı, fakat patronların kar hırsı her şeyin üstündeydi. Katliam olacağı bilinerek devam edildi, hala da diğer madenlerde devam ediyor... **Sadece rakamlara bakmak bile denetim sözünün başlı başına yalan olduğunu kanıtıyor.**

- ✎ Soma'da 2013 yılında ölümlü ve yaralanmalı vaka sayısı; 5000.
- ✎ Türkiye'de toplam maden sayısı; 14.000
- ✎ Türkiye'de 2013 yılında madende yaşanan vaka sayısı; 73.000, ölüm; 95
- ✎ Türkiye ölümlü maden kazalarında; dünya'da 1. sırada
- ✎ Türkiye Avrupa'da maden kazalarında 1. sırada

Böyle bir tablo bize üretim ve kar hırsının “kaza” sözü ile geçiştirilemeyeceğini, bunun bir KATLİAM olduğunu anlatıyor. İş güvenliği için gerekenler yapılmayan madenlerde ölümlerin olacağı çok açıkken, neden yapılmıyor? Yapılması için patronların hem para harcaması gerekiyor hem de işletmeyi bir süre kapatması gerekiyor; üretim duracağına işçilerin ölmesi patronlara daha karlı geliyor. **Ölen işçi yakınlarına verdiği tazminatlar, üretimin durmasından daha ucuza geliyor. Yani, işçinin canı kömürden daha ucuz...**

6 km.lik madende, yangının çıktığı A panosunun dışında, dipte olan H panosu ve çıkışa yakın S panosundan söz etmek gerek. **6 km. uzunluğunda bir madenin yalnızca tek bir giriş çıkışının olmasını, bırakın kanunları bilenleri, normal bir kişi dahi mantıksız bulur değil mi?**

A panosundan sonra bir çıkış ve yeni bir giriş olsaydı, en dipte olan H ve S panosu dahil yüzden fazla işçi ölmemiş olacaktı. Yangında ortaya çıkan kirli gaz, çıkmak için çıkışa giderken tüm panoları dolaşarak çıkıyor, geçtiği tünellerdeki her işçiyi zehirleyerek geçiyor... **Sadece bir giriş çıkış ile bile yüzden fazla işçi kurtarılabilecekken ölmüş olmaları kaza değil, kader değil, KATLİAMdır!**

Bakan Taner Yıldız'ı ve Afad'ı kutluyorlar, onlar ne yaptılar?

Televizyonlarda sedyeyi çıkaranların AFAD yazılı ekipler olduğunu gören bizler, AFAD'ı madene



indiğini düşünüyorduk. Fakat madene inenleri dinledikçe aslında AFAD'ın hiç inmediğini öğrendik.

Madene inenler ilk andan itibaren İmbat Kömür'ün işçileri ve sağ kurtulan Soma Maden'in işçileriymiş, bazıları yaralanmış bazıları ise ölü çıkarılmış. Yani, kurtarmaya inen “yetkili ekipler var” sözleri tamamen yalanmış.

Kardeşini, arkadaşını, akrabasını kurtarmak isteyen işçiler girmişler madene bir kurtarma ekibi ve yetkili olmadan çıkarmışlar işçileri, son anda ise sedyeyi alıp ambulansa bindiren AFAD'ı bizlere göstermişler...

Başbakan ve Cumhurbaşkanı'nın gelmesi kurtarma çalışmalarını aksatıp saatlerce çalışmamalarını sağlamış, her dakikanın önemi olduğu halde...

Başbakan ve devleti temsil edenlerin aksine, hiçbir ölen yakını yaşadıklarına “kaza” demedi, çünkü ihmallerin hepsini yaşayarak biliyorlardı. Hepsi, seçme şansları olsaydı madende çalışmaya caktıklarını söylüyordu. Kemik AKP'li olan bir kişiyle tanışmadık AKP oylarının yüksek olmasına rağmen...

Çalışacak başka bir yer olmadığından, madene inmek zorunda bırakılıyorlar öleceklerini bile bile. Şirket istediğinde AKP mitingine götürüyor, seçimlerde AKP'ye oy vermeyi zorunlu kılıyor, sendika seçimlerinde kağıda yazılı olan isimlerin seçilmesini zorluyor. Tüm bunların karşısında da, işsizlik ve kredi borçları varken köşeye sıkışmış halde çalışıyorlar... Kemik AKP'li işçiler söz konusu olmadığı gibi, genel olarak her şeyin farkında olup yapacak alternatifleri olmamasından yakınıyorlar.

Ölüm girdabından kurtulmayı başarmak

Soma Holding'in 4 madeninden birisinde 300'den fazla işçi katledildi, ya diğer madenleri?

Biz oradayken işbaşı için Soma Holding arıyordu işçileri, diğer madenlerin koşulları da aynı olmasına rağmen... İşçiler madene bu koşullarda inmek istemiyorlar. Neden tam da şimdi o madenler üniversitelerle, bağımsız denetmenlerle birlikte denetlenmiyor? İhmal yoksa, neden tespit edilmiyor? Bağımsız şekilde yapılacak bir denetimin sonucunda üretim duracağı için yapılmıyor, işçiler ölmeye devam ederse de patronlar ve devlet için sorun oluşturmuyor.

Yangının olduğu madenden H panosunda çalışan sağ kurtulan abi-kardeşle konuşuyoruz, nasıl kurtulduklarını anlatıyorlar; ama kuzenlerini ve arkadaşlarını kaybetmişler acılı ve endişeliler. Onları kimse kurtarmamış, çünkü H panosu en dipteki pano olup, çıkıştan giren işçiler 45 dk yürümelerine rağmen oraya varamayıp zehirlenmeye başladıklarından geri dönmüş. Abi-kardeş, H panosunda tüm işçilerin havalandırmada toplandığını, ama kirli gazın kendilerini etkilediğini, arkadaşlarının kusmaya başladığını, bayıldığını gördüklerini tüm bunlardan sonra abisinin kardeşine “*ya gayret edip çıkacağız ya da burda kalıp ölürüz*” dediğini, bunun üzerine çıkmaya başladıklarını anlattılar.

Makineler için olan oksijenli boruları kese kese içerisindeki havaları soluyarak yukarı tırmandıklarını anlattılar, aşağıda kalan tüm arkadaşlarının öldüğünü anlattılar.

İmbat Maden’de çalışan işçiler ve müdürünün ilk anda gelip girişten geçemediklerini, çıkışa gidip temiz havayı ters yöne çevirerek en azından çıkışa yakın olan işçileri kurtarmaya çalıştıklarını anlattılar. Temiz havayı terse çevirerek S panosundan 80 işçiye kurtardıklarını, ama terse çevirdikleri için de kirli havanın arada kalan işçileri öldürdüğünü anlattılar.

Her konuştuğumuz kişi, ölümlerin 301’den fazla olduğunu söylüyor.

Şu an için net kanıtlar olmasa da, 301 kişinin katledilmesi bile inanılmaz büyüklükte bir katliam.

Vahşi kapitalizmin sömürüsüne direnmek

Maliyetini 5’te 1’e indiren ve son yıllarda zenginleşen bir şirket Soma Holding... Maliyetini nasıl düşürdüğü ortada, işçilerin hayatını nasıl önemsemediği, çalışılmayacak bir madeni 24 saat çalıştırdığı, işçilere “*ne kadar çok kömür çıkarırsa o kadar iyi*” diye baktığı, kapitalizmin vahşetini saçan bir şirket. Şirketin sahibi Alp Gürkan başta olmak üzere, denetim yetkilileri ve elbette denetimlerde göz yummalarını emreden Bakanlar ve AKP hükümeti bu katliamdan sorumludur.

Sorumlu oldukları için, ellerine işçilerin kanı bulaştığı için Türkiye’nin her yerinde Soma eylemlerine saldırıyorlar. Soma merkezde adım başı polisler insanlara kimlik soruyor, hır gür çıkarmaya çalışıyor...

Öyle ki, Avukatların Soma’da darp edilmesi ve gözaltına alınması bile planlı yapılan bir provokasyondur. Hiçbir olay yokken sivil polislerin bir avukatı gözaltına almaya çalışmasıyla baş-

layan olay, orada olan tüm avukatlara sivil polislerin saldırmasıyla darp etmesiyle ve gözaltına alınmasıyla doruğa çıktı. Günlerdir halka ve esnafa dışarıdan gelenlerin bölücü-yıkıcı-zararlı olduğu söylenmişti, avukatlarla görüşmemeleri tembihlenmişti, buna rağmen avukatlar çalışıyordu. Avukatlara yapılan saldırının planlı olduğu ilk anından itibaren açıktı.

Devletin saldırganlığıyla her olayda yüz yüze geldik, din adamları ve yığıldıkları polislerle, halkın öfkesini bastıracaklarını sandılar...

Bu katliamın takipçisi olduğumuz gibi, dava süresince yetkililerin defterleri ve kayıtlarıyla da daha birçok gerçek birçok eksiklik ortaya çıkacaktır. Soma’nın hesabını soracağız, yeni katliamları yaşamamak için...

PDD okuru bir avukat



MADENCİNİN KATİLİ SERMAYE DÜZENİ!

önlemleri”ni “maliyetli” bulup almakta! Trafo bozuk

Soma’da yüzlerce maden işçisi katledildi! Ve daha yüzlercesi, yerin kilometrelerce altında ölüme terk edilmiş durumda...

Hal böyleyken, yetkili kişiler yine bildik açıklamaları yapıyor: Enerji Bakanı, katledilen madencileri birer insan değil de bir nesneymiş gibi “tane” “tane” sıralıyor ve ölü sayısı 280’i aştığı

halde “endişe edilecek rakamlara ulaşma-

mayı(!)” diyor! Başbakan ise, her zamanki pişkinliği ile taa

1800’lü yıllardan dünyadaki maden kazalarını sıralayarak, “bunlar olağan şeyler” diyor ve “literatürde iş kazası diye birşey olduğunu” söylüyor! 4 yıl önce de Zonguldak’ta madenciler öldüğü zaman “güzel öldüler”, “bu meslekte ölüm var” demişlerdi.

Evet, onların “literatürü”nde işçi cinayetlerinin adı “iş kazası”dır! Yüzlerce işçinin katledilmesi “olağan”dır! Neredeyse her gün bir işçinin bu cinayetlere kurban gitmesi, son yıllarda binlercesinin ölmesi veya sakat kalması, Türkiye’nin Avrupa’da birinci, dünyada üçüncü sırada yeralması “olağan şey”dir!

Çünkü onları ilgilendiren tek şey, azami karlarıdır! İşçinin kanıyla beslenirler! Yüzlerce madenciye mezar olan Soma Holding’in patronun açıklamaları, bu kanemicilerin nasıl bir sömür gerçekleştirdiklerini bir kez daha ortaya koyuyor: Holding patronu, geçtiğimiz aylarda bir gazetede yayınlanan röportajında, en fazla kar eden şirketlerden biri olmasının “sırrı”nı, “maliyetleri yüzde 60 oranında düşürmek” olduğunu söylüyor! Kömürün 140 dolar olan “maliyeti”ni 23 dolara düşürdüklerini böbürlenerek anlatıyor!

Esasında verdiği “sır”, yaşanan katliamın “sırrı”dır! Çünkü “maliyeti düşürmek” dediği, daha az işçiye daha çok iş yüklemek, düşük ücretle daha yoğun sömürü gerçekleştirmek demektir. 15 yaşındaki çocukları maden gibi en ağır işlerde asgari ücretle çalıştırmaktır. Alınması gereken “güvenlik

olduğu halde, tamir ettirmeden işçileri çalışmaya zorlamaktır! Özelleştirme ve taşeronlaştırma ile işçileri örgütsüzleştirmek ve ölümüne çalıştırmaktır! İşçiler, emekçiler!

Ne yazık ki, Soma’da yaşadığımız ilk işçi katliamı değil! Daha önce de madenlerde, inşaatlarda, tersanelerde ve daha pek çok işyerinde işçiler öldüler, yaralandılar, meslek hastalıklarına yakalandılar.

Bu cinayetlere karşı yükselen öfke, eyleme dönüşmedikçe ve bu cinayetlere sebep olanlar hesap vermedikçe, ölümler bitmiyor! Aksine her geçen yıl daha da artıyor!

Soma’da yaşanan, Türkiye’deki en büyük işçi katliamıdır. Bu büyüklüğe uygun bir tepki ortaya koymazsak, daha büyük katliamlar yaşanacaktır. Son 10 yıl içinde 13 bin işçi öldü! Özelleştirme ve taşeronlaştırma arttıkça ölüm de artıyor. Çalıp çırpmakta daha önceki hükümetlere rahmet okutan AKP, işçi cinayetlerinde de hepsinden önde gidiyor.

Geçtiğimiz aylarda CHP’li Manisa milletvekillerinin meclise getirdiği araştırma önergesinin AKP’nin oylarıyla reddedildiği ortaya çıktı. Şimdi de bu önerenin Soma’yı içermediğini söyleyerek sıyrılmaya çalışıyorlar!

Ama nafi!

Soma’ya giden Bakanlar ve Başbakan, halkın protestolarıyla karşılaştı, korkusundan markete sığınmak zorunda kaldı. Her yerde işçi ve emekçiler, Soma’nın hesabını sormak için sokaklara çıktı. Ve yine polisin copu ve gazıyla karşılaştılar. Maden ocaklarını olduğu gibi, sokakları da gaza boğdular bir kez daha. İşçi ölümlerini değil, yürümelerini önlemenin derdindeler.

Fakat artık katliamların hesabını vermekten kurtulamayacaklar!

Sokağa, eyleme, HESAP SORMAYA!

İşçi düşmanı HÜKÜMET İSTİFA!

Taşeronlaştırma, özelleştirme ölüm demektir!

İşçilerin talepleri kabul edilene kadar

SÜRESİZ GENEL GREV, GENEL BOYKOT, GENEL DİRENİŞ!

15 Mayıs 2014





Soma'da 13 Mayıs'ta devlet ve taşeron eliyle yaşanan işçi katliamında resmi rakamlara göre 301, işçilerin ifadeleriyle bu rakamın iki katı işçi öldü. Katliamı ilk etapta trafo patlamasıyla açıklamaya çalışan devletin yalanları gün geçtikçe ortaya çıkarken, daha önce yaşanan katliamlarda olduğu gibi suç işçilerin üzerine atıldı.

Erdoğan işçilere başsağlığı bile dilemezken, Soma'ya iner inmez Alp Gürkan'la tokalaştı ve "geçmiş olsun" dileklerini ilettiler. "Geçmiş olsun"u karlarının katliam sebebiyle durmuş olmasına bağlamak gerek. Tayyip Erdoğan yuh çeken işçileri "gel yüzüme karşı çek" diye tehdit etti, tepkiler artınca markete kaçmak zorunda kaldı ve burada bir maden işçisini tokatladı. Müşaviri Yusuf Yerkel özel timlerce yere düşürülen işçiye tekmeledi ve utanmadan da işgöremez raporu aldı. Enerji Bakanı Taner Yıldız, işçilerin bedenleri tonlarca toprak ve kömür altında kalırken, üzerini değiştiremediğinden yakındı. "İki gündür aynı gömleği" giymekten şikayet eden Bakanı, "havuz medyası"nın televizyon kanalları, fedakarlığından kaynaklı öve öve bitiremedi. Oysa aynı bakan bir hafta boyunca madende kaç işçinin çalıştığını dahi açıklayamıyor, yalanları peşpeşe sıralıyordu.

Ne de olsa ölmek madencinin "fıtratında vardı" Başbakan'a göre. 3 yıldır madene dahi adım atmadığını söyleyen Alp Gürkan, mağdur olduğunu iddia edebildi. Taner Yıldız tarafından şatafatlarla açılışı yapılan ve "en modern maden" olarak lanse edilen bir yerin çökmüş olması, yüzlerce işçinin hayatından daha da önemliydi. İnsan en ucuz malzemeydi onun için ve tehlike anında ilk feda edilen de onlar oluyordu. İlk başta birer birer, sonra onar onar ve yüzler yüzler öldürülmeleri de mübahtı bu yüzden. Onlar kömür karasından göz bebekleri dahi görünmeyenlerdi ve bahtları da "kara" yazılmıştı. Yerin kilometrelerce altında ölesiye çalıştırılan, tuvalete gitmeleri yasaklanan, yemeklerini yemek için dahi zaman bula-mayanlardı. Artlarında ailelerinin yaktıkları ağıtlardan başka, televizyon ekranlarını süsleyen "hayat hikayeleri"nden ibaretlerdi.

Devletin yaptığı ise din adamlarıyla, tüm erkânıyla yaşadıklarının kader olduğuna ikna etmeye çalışmaktan ibaretti. Onun içindi Soma'da polis işçilere, onlara destek verenlere saldırırken, sarıklı-cübbeli gericilerin gönderilmesi. Ağıtlarda isyana dahi müdahale edilsin-

Soma'da öldüren devlettir

di. Onun içindi camilerde diyanet eliyle dua okutulması ve yaşadıklarına boyun eğmelerinin istenmesi.

Okmeydanı'nda Uğur Kurt ve Ayhan Yılmaz'ın katledilmesinin ardından "terör" edebiyatına başvuran Erdoğan, ölenlerini, Berkin Elvan'ı anmak isteyenle-

re yönelik "Ömüştür, geçmiştir" dedi ya, Soma için de aynısı geçerliydi. Ölen öldü ve "hadi işbaşı yapın" dediler artık. Ölüler arasında da eşitlik yoktu. Aynı başbakan ki, Mavi Marmara'da ölenlerin evine giderek dua ve kuran okudu. Aynı başbakan ki, pervasızca maden işçilerine, gezi şehitlerine sal-

dırdı.

Onlarca mezar yan yanaydı resimlerde ve boştu. O mezarlar maden işçilerinin bedenleriyle dolduruldu. Doldura doldura bitiremediler bedenleri. Ve aynı ölümler o topraklarda dirilerimizle birlikte kalkacak, hesabını soracak katliamların. Bunu bilmenin korkusuyla hareket ediyor devlet de, burjuvazi de. Devlet kendi üzerindeki sorumluluğu atmak için üç-beş göstermelik tutuklamayla öfkeyi dindirmeye çalışıyorsa. Öldürmekle, katletmekle engelleyebileceğini düşünün. Sıkıli yumruklardaki öfkeden, madencinin kara gözlerindeki ışıltıdan yanıp tutuşacaklar ve ölümlerimizin gözlerini görmeye devam edecekler rüyalarında.

Soma'da işçiler sendikayı istifa ettirdi

Soma'da katliamın yaşandığı günün hemen ardından bölgeye girmek isteyenler engellendi. Başta ÇHD olmak üzere, işçilerle ilgili sağlıklı bilgiler almak ve katliamla ilgili halkı bilgilendirmek isteyen devrimci ve ilerici kurumlar Soma'ya sokulmak istenmedi. ÇHD üyesi avukatlara saldıran polis avukatların ve kurum temsilcilerinin aralarında bulunduğu 20'den fazla kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar işkenceden geçirilirken, Soma halkı ve maden işçileri bu saldırılara tepki gösterdiler.

Soma maden işçileri de katliamın hemen ardından sorumluların yargılanması ve tutuklanması için eylemler yaptılar. Bölgeye giden ilk bakan olan Taner Yıldız başta olmak üzere Erdoğan'ı ve bürokratlarını protesto ettiler. Protestoları hazmedemeyen Erdoğan'ın ve müşavirinin işçilere tekme yumrukları saldırıları, işçilerin öfkesini daha da biletti. Tepkiler öylesine yükseldi ki, Yusuf Yerkel'i görevden almak zorunda kaldılar.

Aileler bir yandan ölenlerine ulaşmak isterken, bir yandan da polis şiddetine karşı çıktılar. Kaymakamlığa yürümek isteyen işçilere gerçekleşen polis saldırısı sonucu, onlarca işçi yerlerde sürüklene-rek gözaltına alındı. Soma'da adı konulmamış bir OHAL ilan edildi; devlet, bölgeye girmek isteyen her-

kese GBT uygulaması yaptı ve Soma'ya sokmadı.

Soma'nın merkezi dışında kitlesel halde cenazeler kaldıran, başta Savaştepe olmak üzere birçok köy, otabanı trafiğe keserek polisle çatıştılar.

İşçiler, patron işbirliğiyle yönetime gelen sendikacıları da, yaptıkları eylemlerle istifa ettirdiler. Katliamın üzerinden henüz birkaç gün geçmeden işbaşı yapmaya zorlanan işçiler, özelleştirmelerin iptal edilmesi ve madenlerin kamulaştırılması taleplerini yükselttiler. Ancak katliamdan bir hafta sonra açıklama yapabilen işbirlikçi sendikacıları da teşhir ettiler. **Kaymakamlık önünde oturma eylemi yapan işçiler, 26 Mayıs'ta Maden-İş şubesine yürüdü ve sendikacıların istifa etmesini istediler.** Yöneticiler de istifa ettiler. Maden-İş'ten istifa eden işçiler, DİSK'e bağlı Dev Maden-İş sendikasına üye oluyorlar.

Destek eylemleri bütün ülkeye yayıldı

13 Mayıs'ta madencilerin katledilmesinin ardından Türkiye'nin her tarafında eylemler yapıldı. Bir hafta boyunca sokak çatışmalarıyla geçen eylemlerde, ölen madencilerin hesabı soruldu, katillerin bulunduğu mekanlar eylem alanlarına çevrildi.

Soma madenci katliamının boyutları açığa çıktığı anda devlet de tüm kolluk güçleriyle saldırdı. Asker ve polis ölen madencileri kurtarmak yerine, öfkeyi şiddetle engellemek için uğraştı.

14 Mayıs'ta DİSK, KESK, TTB ve TMMOB Taksim'de bir yürüyüş yaparak Soma katliamının sorumlularının yargılanmasını istedi. Tünel'de toplanan onbinlerce kişi Galatasaray Lisesi'ne yürüdü. Kitlenin bir ucu Lise önündeyken diğer ucu Tünel'e ve ara sokaklara kadar uzandı. Aralarında PDD'nin de bulunduğu devrimci kurumların da katıldığı yürüyüşe, basın açıklaması biter bitmez polis saldırdı. Kitlenin öfkesinin büyüklüğünden korkan devletin saldırısı da şiddetli oldu. Gaz bombaları, plastik mermiler ve tomalarla gerçekleştirilen saldırıya, kitle taşlarla ve havai fişeklerle karşılık verdi. Kitlenin bir bölümü Karaköy ve Tünel tarafına, bir bölümü de Galatasaray Lisesi civarına çekildi. Polis gaz bombalarıyla kitlenin bir bölümünü Unkapanı'na kadar kovalarken, Karaköy'e çekilen kitleye polislerin yanı sıra sivil faşistler de saldırdı. Taksim'deki eylemin ardından Kadıköy'e geçen eylemciler, Bahariye Caddesi'nde yürüyüş yaptılar ve polisle çatıştılar.

DİSK, KESK, TTB ve TMMOB 15 Mayıs'ta da bir günlük işbirakma eylemi yaptı. Türkiye genelinde yapılan eylemlere onbinlerce işçi ve emekçi katılırken, İstanbul ve İzmir'de eylemlere polis saldırıları yaşandı. İstanbul'da Gayrettepe'den Fındıklı'daki SGK Müdürü'ne yürümek isteyen kitle, henüz toplanmaya giderken polis saldırısıyla karşılaştı. Buna rağmen dağılmayan kitle Şişli Belediyesi yanındaki sokakta toplandı. "Katil devlet hesap verecek", "Her yer Soma her yer direniş", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Taşeron sistem ölüm demektir", "Faşizme karşı omuz omuza", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam", "Genel grev genel direniş" sloganlarını haykırarak kitlenin kararlılığı karşısında barikatlar açılmak zorunda kaldı. Mecidiyeköy Meydanı'na yürüyen kitle-

ye hitaben, grevi örgütleyen kurumlar adına konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda hükümetin istifa etmesi, taşeron sistemin kaldırılması, Soma Holding yöneticilerinin tutuklanması istendi.

İzmir'deki yürüyüşe de polis saldırdı. Polis saldırısına karşı kitle saatlerce polisle çatıştı. İzmir'deki yürüyüşün ardından onlarca kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında çocukların da olduğu görüldü.

Katliamın ardından Soma

Holding'in 4. Levent ve Maslak'taki binalarına da yürüyüşler yapıldı.

Soma Holding önünde, katliamın ilk gününden itibaren "Soma Levent Nöbeti" adına protestolar gerçekleştirildi. Ve onların çağrısıyla örgütlenen eylemler neticesinde Soma Holding çalışanları binalarına gelemediler. İnşaat halindeki Spine Tower önünde ise 16 ve 19 Mayıs'ta iki yürüyüş yapıldı. İki yürüyüşte de işçilere ve emekçilere yapılan konuşmalarda, bu binanın işçilerin kanı üzerinden yükseldiği belirtilerek, Soma Holding ve AKP hükümeti arasındaki ilişkiler açıklandı. Eylemlerde "İşte burası katil yuvası", "Katil devlet hesap verecek", "Her yer Soma her yer direniş", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Hırsız katil AKP" sloganları atıldı.

Kadıköy forumları bir hafta boyunca Kadıköy Boğa'da yürüyüşler gerçekleştirildi ve polisle çatıştılar. Eylemlerde çatışmalar gece boyunca sürerken, eyleme katılan PDD okurları da yazılmalar yaparak madenci katillerinin yargılanmalarını istediler. Polis saldırısına karşı kitle barikatlar kurarak taşlar, sapanlar ve havai fişeklerle direniş gösterdiler.

Ankara'da ODTÜ öğrencileri 14 Mayıs'ta Enerji Bakanlığı'na yürümek istediler. Öğrenciler ODTÜ kapısını geçer geçmez önleri polis tarafından kesildi ve gaz bombalarıyla, plastik mermiyle ve tomayla saldırıya uğradılar. Saldırıya karşılık öğrenciler sapan, molotof ve havai fişeklerle karşılık verdiler. Çatışmalar gece yarısına kadar sürdü.

Ankara Güvenpark'ta toplanan ve oturma eylemi yapan kitleye de polis saldırdı. Polisi saldırısına kitle barikatlarla karşı koyarken, Kızılay civarında saatlerce süren çatışmalar yaşandı. Ayrıca bir hafta boyunca Tuzluca'yı da yürüyüşler yapıldı ve polis saldırıları yaşandı.

Adana'da İnönü Parkı'nda eylem yapmak isteyen kitleye, henüz toplanmadan yaşanan polis saldırısına, kitle taşlar ve havai fişeklerle karşı koydu. Çatışmalar sonucu gözaltına alınanlar oldu.

Antakya'da ise Armutlu'da yürüyüşler yapıldı.



Aşağıdaki yazı, 3 Mart 1992 tarihinde Zonguldak-Kozlu'da yaşanan grizu patlaması sonucu katledilen 400'ü aşkın madencinin ölümünün ardından yazılmıştır. Kozlu, o güne dek en fazla can kaybının yaşandığı maden ocağıdır. Ama o zaman da resmi ölü sayısı 263 olarak açıklanmış, yüzlerce madencinin üzerine beton dökülmüştür. Ve bugün olduğu gibi o gün de, devlet yetkilileri "kader" demiş, "bir daha yaşanmaması"nı dilemiş, yakınlarına yardım sözleri vermiştir. Soma'dan 22 yıl önce yaşanan bu büyük madenci katliamında, birçok yönden benzer yaklaşımları görmek mümkündür.

Kozlu katliamına gösterilen tepkiler ise, bugünkünden çok daha zayıftır. Bunun üzerine 27 Genç Komünar, "katledilen madencinin haykırın soluğu" olmak için, Boğaziçi Üniversitesi'nin Rektörlük Binası'nı işgal ederler. Tam 3 gün boyunca binaya astıkları pankart ve dövizlerle, susmayan sloganlarıyla Kozlu'yu gündemde tutmayı başarırlar.

Bunun karşılığı, polis baskısıyla vahşice dövülerek gözaltına alınmak, aylarca hapis yatmak olur. Ama her yerde eylemlerini savunurlar, başta maden işçileri olmak üzere işçilerin durumunu anlatırlar, kapitalizmi teşhir ederler. Ve yaşadıklarını kitaplaştırıp, "giriş"ine Nazım Hikmet'in dizeleriyle "çok sözler edildi onlara dair" diyerek başlarlar...

Bugün de "çok sözler ediliyor onlara dair..." Öyle ki, "Kozlu" yerine "Soma" yazsak, fark edilmeyecek, bugün yazılmış sanılacak. Ama fark eden önemli bir şey var; kitleler artık öfkelerini daha fazla eyleme döküyor, sokağa çıkıyor, taleplerini haykırıyor...

Kozlu katliamından ceza alan hiçbir yetkili olmamıştır! Soma'nın farklı olmasını ve bir daha yeni Kozlu'lar, Soma'lar yaşanmamasını istiyorsak, daha güçlü eylemlerle egemenleri sıkıştırmalı, Soma'nın unutulmasına, unutturulmasına izin vermemeliyiz!

Kozlu ocaklarında çalışan ve İkinci Zonguldak Kurultayı'nı izledikten sonra kendisiyle röportaj yapılan İlyas Usta, katılımın geçen yıla oranla düşük olduğunu söylerken, işçi hakları konularına değinilmeyişini de eleştiriyordu. (Cumhuriyet, 9.2.1992)

* * *

"Çok sözler edildi onlara dair" demiş şair...

Gerçekten de, çok sözler edildi onlara dair, edilmek zorunda kalındı. Kimi tek satır bile söylemedi, ciltler dolusu söz arasında. Kimiyse destanlar yazdı, tek bir eylemle, tek bir sloganla ve hatta yeri geldiğinde hiçbir şey söylemeden susarak. Hepsini tarihe geçti söylenenlerin, ama bazıları kazınırken altın sayfalarla, bazıları da tarihin çöplüğüne gitti...

"Çok söz edildi onlara dair..." Madencileri gündeme getiren her olayda, katliam sonraları, ya da her seçim dönemi, muhalif partilerin temsilcileri, en yüzsüz hükümet üyeleri dolur oralara. Timsah gözyaşları dökülür. Hoş nutuklar atılır, boş vaatler sıkılır. Sonra verilen sözler unutulur seçimlerden ya da öfkeler yatıştırıldıktan sonra.

Burjuva gazetelerin ekonomi sayfalarında bir pazar

filesinin kaçta kaçta olduğu ile emekçilerin aldığı ücret karşılaştırılır sık sık... Emekçilerin işinin ne kadar zor olduğunda dair ağlamaklı sözler edilir. Birçok konuda olduğu gibi ücretler konusunda da emperyalist ülkelerin reklamı yapılır, örnek gösterilir. Tüm emekçiler gibi madencilerin de sırtından elde edilen artıdeğerden, alınan ücret ne olursa olsun ücretli kölelik düzeninin özünün, yani üretim araçlarında özel mülkiyetin değişmediğinden hiç bahsedilmez.

Tüm dünyada ve Türkiye'de olduğu gibi Zonguldak'ta da korkunç boyutlara ulaşan işsizlik sorunu gündeme getirilir, panellerde, toplantılarda... Burjuva sosyologlar tarafından dahi toplumsal patlamalara yol açacağı söylenen işsizliği "gidermek" için yıllardır aynı projeler ısıtılıp ısıtılıp sürülür ortaya. Ama TTK'da iş bulamadığı için özel şirketlere bağlı ya da ormanın içindeki kaçak ocaklarda, sigortasız, boğaz tokluğuna, daha yüksek kaza ve ölüm riski içerisinde

çalışmayı kabul edenlerden söz edilmez. Hele Kozlu'da patlamanın etkisiyle, ormandaki kaçak ocaklarda çalışan işçilerden de ölenler olduğundan hiç söz edilmez. Kozlu'da, toplu cenazelerin gösteriye dönüşmemesi için, polis-jandarma baskısıyla ve geride kalana iş vaadiyle, cenazelerini devlete bırakıp ocak ağızlarından evine "eli boş" dönen, üzerlerinde işsizlik kılıcı sallanan ailelerden de söz edilmez. Ama yine de edilen sözler "onlara dair"dir.

Çok sözler edildi onlara dair... Madencilerin sağlık koşullarının ne kadar kötü olduğundan, sağlık hizmetlerinin eksikliğinden dem vurulur burjuva muhalefet sınırları içinde. Ankara'ya yürümesi engellenen madencinin, sağlık hizmetlerindeki yetersizliklerden ötürü yine Ankara'ya, ama bu kez ambulansla gönderilmesine sızlanılır. Ama bunların hiçbirisi, madenci çoğu kez yolda öldüğü için, Mengen'den de önce geri dönülmesini değiştirmez.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın bünyesindeki İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Enstitüsü (İSGİM) tarafından maden emeklilerinin yüzde 23'ünün meslek has-



talığına yakalandığı iddia ediliyor. Ancak madencinin ortalama ömrünün nasıl olup da 46 yıl olduğu, modern tıbbın, madencinin yakalandığı

hastalıklar karşısında nasıl olup da çaresiz kaldığı

açıklanmıyor. Hele de TTK'nın 1990 yılında İSGİM'e Karadon ocaklarında yaptırdığı sağlık taramasının sonuçlarının 3. kurum ve kuruluşlara bildirilmemesi için protokol imzaladıklarından hiç bahsedilmiyor.

Havzanın jeolojik yapısının bozukluğu ve bunun işçilerin yaşamına mal olduğu üzerine araştırmalar yapılır, kullanılan teknolojinin geriliğinden bahsedilir. Buna ayrılan paraların kimin cebine gittiğinden, açılan ihalelerin ne işe yaradığından, TTK bürokratlarının mal varlığından hiç söz edilmez. Ama yine de edilen sözler "onlara dair"dir.

Çok sözler edildi onlara dair... Madencilerin gözüne kum atmak için, 12 Eylül, '82 Anayasası, IMF, emperyalist kapitalizm, ithal ikameci sanayileşme, yeni sömürgecilik, (Türkiye için olmasa da) faşist diktatörlük, kapitalizmin bunalımları, savaş, silahlanma, 1 Mayıs, asgari ücret, taşeronluk, emek- sermaye çelişkisi, devletin tarafsız, "BABA" olmadığı, ya hep beraber kurtulacağımız ya da hiç birimizin kurtulamayacağı vs., vs... konu ve kavramlarında keskin sözler edilir "madencilerin örgütü" Genel Maden-İş Sendikası'nın yayın organlarında. Sömürü ve zulüm düzenini ortadan kaldırarak sınıfsız komünist topluma yürüyebilecek yegane gücün proletarya olduğuna dair ise tek satır bulamazsınız.

Ankara Çankaya Belediyesi'nin yaptırdığı Madenci Heykeli'nin 14.4.1992'de yapılan açılışında, GİMİS Başkanı Şemsi Denizer'in, Çankaya Belediye Başkanına verdiği plakette şunlar yazıyordu: "4 Ocak 1991 tarihinde başlayan ve Mengen barikatı ile durdurulan Zonguldak-Ankara yürüyüşümüzün Çankaya'ya ulaştığının simgesi Madenci Heykeli..." "Aslında madenci yürüyüşü Çankaya'ya vardı" diyor sarı sendika ağaları tarafından. Ama grevi ve yürüyüşü nasıl sattıklarını, faşist diktatörlüğün, Körfez Savaşı'nda "ulusal

güvenlik" nedeniyle, cephe gerisini sağlama alma telaşı içinde grevi erteleme kararına nasıl rezilce boyun eğdiklerini söylemiyorlar. Ama yine de edilen sözler "onlara dair"dir.

"Çok sözler edildi onlara dair" demiş şair... "Asırda onlar yendi/ onlar yenildi/ Çok sözler edildi onlara dair/ Ve onlar için/ 'Zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yoktur' denildi."

Biz Komünarlar'ın söyleyecek çok sözü var "onlara dair". Çünkü bilim babanın edecek çok sözü var. Ama sadece söz etmek yetmez, eksiksiz, yalansız ve zamanında söylenmelidir. Bu da yeterli değildir, aynı zamanda yaşama geçirilmedir söylenenler. Yaşama geçirmek de belli bir yerle, belli bir zamanla sınırlanamaz, her yerde ve her zaman süreklilik taşımak zorundadır. Tüm bunlar kararlı ve militan bir mücadeleyi gerektirir. Bu mücadele, insanlığın nihai kurtuluşu yolunda sınıfsız komünist topluma varma mücadelesidir. İşte bu mücadelede söylenecek sözler kadar, verecek canımız var bizim.

* * *

Evet, İlyas Usta, işçi hakları konularına değinilmeyişinden şikayetçiydin. Dedik ya, değinmek yetmez; söylemek, doğru ve tam söylemek, söylenenleri yaşama geçirmek, bunun için sürekli mücadele etmek gereklidir.

Hey gidi İlyas Usta! Sen de o 463 proleterin arasında mısın yoksa? Değilsen söyleşirdik, öğrenecek çok şeyimiz var senden. Ama kabul et, senin de bizden öğreneceğin şeyler var... Grevi, yürüyüşü anlatırdın bize. Aşılabilir miydi Mengen barikatı? Grev sırasında intihar eden 16 yaşındaki madenci kızını anlatırdın. Kimbilir, belki de senin kızındı. Yaşasaydı 18 yaşında olacaktı. Biz de sana, o büyük günden sonra, 18 yaşındaki kızların, Tanya'ların neler yapacağını anlatırdık. İntihar etmeyecekler bir kere. Yanlış anlama, madenci kızına değil sözümüz. Katledildi o, kapitalizm tarafından. İntihar etmeyecekler, yaşama ölesiye bağlı oldukları ve yaşamın anlam kazandığı her anda ölümü korkusuzca, seve seve kucaklayacakları için...

Niye anlatıyoruz ki bunları? Belki de yaşamıyoruz, katledildin Kozlu'da. Listede aradık da, bulamadık adını ilk çıkarılanların arasında. Diri diri gömülenlerin arasında ise rastladık İlyas'lardan bir İlyas'a. Ama soyadını bilmiyoruz ki senin... İlyas'lardan bir İlyas...

Belki de adı açıklanmayan, ölümü gizlenenlerdensin. Belki de boğucu gazı hissedince öleceğini anlayıp da, bacaklarını uzatıp yere oturduktan sonra sırtını kartiyere yaslayan, işçisini de dizine yaslayıp bebeğini uyutan bir anne şefkatiyle ceke-

Onlar ki toprakta karınca,
suda balık,
havada kuş kadar
çokturlar;
korkak, cesur, câhil, hakim
ve çocukturlar
ve kahreden
yaratan ki onlardır,
destanımızda yalnız onların maceraları vardır.
(...)
Demir, kömür
ve şeker
ve kırmızı bakır
ve mensucat
ve sevdâ ve zulüm ve hayat
ve bilcümle sanayi kollarının
ve gökyüzü ve sahra
ve mavi okyanus
ve kederli nehir yollarının,
sürülmüş toprağın ve nehirlerin bahtı
bir şafak vakti değişmiş olur,
bir şafak vakti karanlığın kenarından
onlar ağır ellerini toprağa basıp
doğruldıkları zaman.

En bilgin aynalara
en renkli şekilleri aksettiren onlardır.
Asırda onlar yendi, onlar yenildi.
Çok söz edildi onlara dair
ve onlar için:
zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yoktur,
denildi.
Nazım Hikmet

tiyle örten işçi çavuşusun.

İlyaslardan bir İlyas'la aynı soyadda bir de Halil'lerden bir Halil var. Ağabey-kardeş birbirini sımsıkı kucaklayıp ölenler siz misiniz yoksa? Belki 08-16'sın, belki 24-08, Yani yaşıyorsun bir vardiya farkıyla. Belki de yere oturmaya, kucaklaşmaya dahi vakit bulamadan yittin gittin 16-24'te. Oysa daha dün Yeni Çelttek'te duvarlara "patlamadan değil açlıktan öldük"; Kozlu'da, "18 gün yaşadık", "Biz burada açlık ve havasızlıktan ölüyoruz" yazacak kadar vakit bulmuşlardı diri diri gömülen sınıf kardeşlerin. Ama merak etme, dün kadar yakınsa Yeni Çelttek, Kozlu; yarın kadar yakın olan günde, yurdun dört bir yanında dolaşacak silahlı madenciler, herbiri bir anıt... Ve dikecekler o yazıların önüne, en büyüğünü olmasa da (bilirsin maden ocakları basıktır) en onurlusunu anıtların, en dövüşkenini...



Kadıköy'de Soma mitingi

Soma'da madencilerin katledilmesinin ardından taşeron sisteminin kaldırılmasını isteyen on bin kişi DİSK, KESK, TTB, TMMOB ve Türk-İş'in organize ettiği mitinge katıldılar. 25 Mayıs'ta Kadıköy'de gerçekleştirilen mitingde taşeron sisteminin insanları katlettiği, güvencesizleştirdiği ve kaldırılması gerektiği içerikli konuşmalar yapıldı.

Kitle Tepe Natilius ve Haydarpaşa kollarında toplandı. Kortej önlerinde, ölen madencilerin resimleri ile birlikte isimlerinin yazılı olduğu büyük pankartlar taşındı. Ölen madencileri temsilen tabutla yürüyen kitle "Her yer Soma her yer direniş", "Taşeron sistemi ölüm demektir"

sloganlarını haykırdılar.

Miting ilk olarak katledilen maden şehitleri şahsında yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından örgütleyici kurumlar

adına konuşmalar yapıldı ve taşeron sisteminin derhal kaldırılması, örgütlenme üzerindeki engellerin yok edilmesi istendi. Sinevizyon gösterimiyle devam eden etkinlik, Ruhi Su Dostlar Korosu ve Hilmi Yarayıcı'nın söylediği türküler ve marşlarla bitti. Soma madencileri adına yapılan konuşmada, işçilerin nasıl kölece ve vahşice sömürüldüğüne değinilirken, insan hayatının burjuvazinin kar hırsı yanında hiçbir değerinin olmadığı bir kez daha açığa çıkmış oldu.

Mitinge PDD okurları ve devrimci kurumlar katıldı ve alana "Madencinin katili ücretli kölelik düzeni" yazılı Proleter Devrimci Duruş imzalı pankart asıldı.

İTÜ'DE İŞGAL!

Boğaziçi'den İTÜ'ye gelenek sürüyor!

16 Mayıs Cuma sabahı İTÜ'deydim. Konuşmalarımız Soma üzerineydi. İTÜ'lü arkadaşlara neden Soma için İTÜ'den ses çıkmadığını sordum. Bir de Maden Fakültesi hocalarından Orhan Kural'ın açıklamalarını hatırlatıp, “mutlaka birşeyler yapılması gerekiyor” dedim. Orada bulunan arkadaşlar, İTÜ'lü öğrencilerin derslerinin zorluğundan, sınav haftasının da yaklaşmasıyla herkesin sınavlara kilitlendiğinden bahsedip “İTÜ'de pek birşey olmaz” dediler.

Oradan ayrılp, öğlen saatlerinde Maslak'ta bulunan Soma Holding'e ait olan Plaza'nın önündeki eyleme katıldım. İşçilerin alınteri ve kanı üzerinden yapılan koca koca plazaları görünce, insanın hıncı bir kat daha artıyor. Gün içerisinde yapılacak işleri yaptıktan sonra, akşam Levent'te yine Soma Holding'e ait bir binanın önünde yapılacak oturma eylemi ve foruma katılmaya gittim. Binanın önü toma ile korumaya alınmıştı, etrafta çevik kuvvet polisleri vardı. Gittiğimde forum başlamıştı ve Soma'da yaşamını yitirenler üzerine konuşmalar yapıyordu. Bu sırada İTÜ Maden Fakültesi'nin öğrenciler tarafından işgal edildiğini söylediler. İTÜ'deki arkadaşları aradım, işgal yerinde olduklarını söylediler. Hemen İTÜ'ye gittim.

Kapılarda önlemler alınmış olabiliirdi, o yüzden duvardan atlayarak Maden Fakültesi önüne geldim. İçeride bulunan arkadaşları aradım ve gelip beni aldılar. **Bütün kapılara barikatlar kurulmuştu, içeri girişler bir pencere vasıtasıyla yapılıyordu.** Orada birçok arkadaşın bulunduğunu görerek çok sevindim. Sabahki konuşmayı hatırlattım arkadaşlara ve hep birlikte bu duruma güldük.

Önce arkadaşlarla giriş çıkışları bir dolaştık. Savunmak için pek de elverişli olmadığını gördüm, çok fazla giriş çıkış vardı ve birçok noktada pencereler yere çok yakındı. Yine barikatların güçlendirilmesi gerektiğini konuştuk. İçeride 150 kadar öğrenci vardı. İşgal salonunda foruma başlandı, neler yapılması gerektiği üzerine konuşmalar yapıldı. **Komitelerin kurulması kararlaştırıldı, bu komiteler güvenlik, temizlik, medya, etkinlik şeklindeydi.** Güvenlik komitesine girdik biz de. Gezide de güvenlik komitesinde olduğumuzdan bu konuda tecrübemiz vardı ve şu anda en önemli nokta buydu.

Her komite, bir sınıfa girerek neler yapılması gerektiğini belirledi. **Biz giriş çıkış noktasında nöbetçilerin bulunması ve içeri referansı olmadan hiçkimsenin alınmaması gerektiğini söyledik ve bu yönde karar aldık.** Ayrıca bütün girişlere nöbetçiler konulmasını, bu nöbetçilerin değişim saatlerini, hem içeride devriye olmasını hem de dışarıda nöbetçilerin olmasını belirttik ve bunları hayata geçirdik. Polisin saldırılabileceği ana noktalara malzeme yığınağı yapılması da gerekiyor.



Forumda alınan kararlardan birisi de, ertesi gün kapı önünde bir eylem yapılmasıydı. Tüm İstanbullu'ların özellikle İstanbul'daki üniversitelilerin buraya çağırılması üzerine bir karar alındı ve bunun basın metni hazırlandı.

İlk gece sabaha kadar ayaktaydık ve duvarlara yazılar yazdık. “Mehmet Fatih Öktülmüş Ölümsüzdür”, “Osman Yaşar Yoldaşcan Yaşıyor”, “1992 Boğaziçi İşgali, 2014 İTÜ; Üniversiteler İşgalde”, “İşçilerin katili hükümet istifa”, “İşçilerin katili sermaye düzeni”, “92 Boğaziçi işgaline selam olsun”, “Nilgün Gök Savaşıyor” yazıları işgal duvarlarımızı süsledi.

Bizim için üniversite işgalinin daha ayrı bir yeri vardı, çünkü 92'de Kozlu'da yine yüzlerce maden işçisi ölmüş ve yoldaşlarımız bunu protesto etmek için Boğaziçi Üniversite Rektörlüğü'nü işgal etmişlerdi. Yıllar sonra yine yüzlerce işçiye mezar olan bir madenci katliamına karşı, bu sefer de İTÜ'yü işgal ederek selam gönderiyorduk. Üniversiteli bolşevikler yine işçilerin ve ailelerin acısını yüreğinde hissederek alanları zapt ediyordu. Bu sefer işgal yerinin bir Maden Fakültesi olması, çok anlamlıydı.

İşgalci öğrencilerin talepleri

İşgal, Maden Fakültesini doğrudan ilgilendiren iki önemli unsura dayanmıştı. Birincisi, Soma Holding'in sahibi Alp Gürkan, fakültenin akademik danışma kurulunda yer alıyordu; ikincisi, fakültenin öğretim üyesi olan Prof. Dr. Orhan Kural, “karbon-monoksitten ölüm, çok tatlı bir ölümdür” diyerek Soma işçileriyle alay etmişti.

Öğrenciler, neden Maden Fakültesi'ni işgal ettiklerini ve taleplerini yazılı olarak açıkladılar. Yayınlanan bildiride şunlar söyleniyordu:

“İTÜ öğrencileri olarak, üniversitemizde Soma işçi katliamının faillerini istemiyoruz! Katillerle işbirliği yapan Maden Fakültesi'ni işgal ediyoruz!..

Acımız ve öfkemiz büyük! Soma'da yaşananlar kaza değil, kader değil, emekçi katliamı. İktidarın ve sermayenin kar hırsı bir kez daha emekçinin ölümüne sebep oldu. Üniversite sanayi işbirliği adı altında gözünü kar hırsı bürümüş patronlara ve katillere kulavuzluk edenleri üniversitemizde istemiyoruz.

AKP, özelleştirme ve taşeronlaşmayla işçilerin yaşamlarını tehdit altına alarak işçileri güvencesiz yaşamaya mecbur bırakıyor, iş güvenliği

yasası ile işyerlerinin denetimini özelleştiriyor. Maliyet azaltma uğruna işçi güvenliği ni yok sayarak bu katliama sebep olanlar ve cinayeti kaza sayanlar, bu katliamın failleridir ve cezalandırılmalıdır.

Katil Soma A.Ş. patronları Alp Gürkan ve İsmet Kasapoğlu'nun Maden Mühendisliği bölümünün akademik danışma kurulunda bulunduğunu ve katliamın iki hafta öncesinde okulumuzda sunum yaptığını biliyoruz. Yaşanan katliam sonrasında bilgileri sayfadan kaldıran maden mühendisliği bölüm hocalarımız, derhal İTÜ kamuoyundan özür dilemeli ve tüm işbirliğini sonlandırmalıdır.

Ülkenin en önemli teknik okullarından biri olan İTÜ'nün faciaya sebep olan firmaya danışmanlık hizmeti vermek yerine ülke madenlerine denetim desteği ve facia sonrasında teknik destek vermesi gerektiğini düşünüyoruz. İTÜ rektörlüğü tarafından, yaşanan facianın kader olduğunu savunan açıklamayı tanımıyoruz!

Halen Soma'da devam etmekte olan polis saldırısı derhal sonlandırılmalı ve tüm sorumlular derhal tutuklanmalıdır!

Başlıca taleplerimiz:

** Alp Gürkan ve İsmet Kasapoğlu'nun Maden Mühendisliği akademik danışma kurulundan çıkarıldığıнын Maden Fakültesi dekanı tarafından deklare edilmesi,*

** Katillerin danışmanlığını yapan Orhan Kural'ın derhal istifa etmesi ve kamuoyundan özür dilemesi,*

** Bu işgale iştirak eden hiç kimseye soruşturma açılmaması.*

Taleplerimiz kabul edilene kadar işgal sürecektir.”

Katillerin değil, halkın mühendisleri ve mimarları olacağız!..

İşgal kararı İTÜ Maçka Kampüsü'nde alınıyor ve hemen İTÜ Maslak Yerleşkesi'ne geliniyor. Burada işgal kararı açıklanıyor ve oradaki öğrencilerin de katılımıyla Maden Fakültesi işgali gerçekleşiyor. Öncesinden hazırlanmış, planlı bir işgal kararı olmadığı için, ilk akla gelen talepler sıralanıyor ve kamuoyuna deklare ediliyor.

Cumartesi günü sabah erkenden basın metninin son hali hazırlandı, pankartlar yapılmaya başlandı, kapı nöbetleri tutuldu ve atılacak sloganlar belirlendi. Ve eylem saati geldi çattı. Görüntü almak için gelen burjuva basını içeri almama kararı almıştı, onları geri çevirdik; demokrat muhalif basına da işgalci öğrencilerin yüzlerini göstermemek kaydıyla görüntü almalarına izin verdik.

Dışarıya bir göz attığımda, kapı önünde bekleyen kalabalığın gitgide arttığını gördüm. Zaman zaman dışardan slogan sesleri geliyordu, dostlarımız bizimle dayanışmak için gelmişti. İçlerinde yoldaşlarımı da gördüm, onları pencereden alarak işgal alanımızı gezdirdim. Eylemde “Soma'nın hesabının sorulmasını istediğimizi ve üniversitelerde sanayi işbirliği adı altında şirketlere danış-

manlık verilmesine karşı olduğumuzu” söyledik.

Yarın saatlik bir uykuya rağmen, işgalin coşku-suyla gayet dinç bir şekilde çalışmalara devam ettik. Liseli yoldaşlar geldiğinde, forum öncesi siyasetler toplantısı yapılacaktı. Onları içeri alıp yoldaşlara tes-lim ettikten sonra, toplantı salonuna geçtim. Bizim dışımızda DÖDEF, Kaldıraç, DİP ve SODAP'tan bir arkadaş vardı, foruma dair konuştuk. Kaldıraç'tan arkadaş, forumda bir eylem komitesi oluşturmak gerektiğini belirtti. Biz de buna katıldık, ayrıca her günü örgütlemek gerektiği söyledik. **Toplantıda, alınan kararların bir sekreteryaya tarafından yazıya dökülmesi de konuşuldu.**

Forum saati geldiğinde işgal toplantı salonuna geçtik. Forumun başlamasından sonra Kolektifler, Orhan Kural'ın 4 kere özür dilediğini, Soma yöneti-miyle İTÜ'nün ilişkisinin kesildiğini, eylemin talepleri-nin karşılandığını ve işgalin bitirilmesi gerektiğini ifade eden konuşmalar yap-tılar. **Biz ise, karşılanan taleplerin, genel taleplerin yanında çok sınırlı olduğunu söyledik.** Daha önce belirttiğimiz gibi, acilen günün örgütlenmesi gerektiğini; belli bir saatte kalkış, sabah sporu ve kahv-altının birlikte yapılması, sonrasında paneller, sem-pozyumlar film gösterimleri vb etkinliklerle ile kitleyi canlı tutmak üzerine bir konuşma yaptık. Ne var ki **konuşmalar, eylem bitirilsin mi bitirilmemesi mi tartışmasına kilitlendi. Bu konuda Kolektifler'e Sodap da destek verdi, biz, Kaldıraç, Dödef, Halk Cephesi ve Dip, eylemin bitirilmeme-si, aksine yükseltilmesi gerektiği üzerine konuş-malar yaptık.** Bir-kaç saat önce üniversite öğrenci-lerini işgale çağırıp, ardından işgalin bitirilmesini söylenmenin, nasıl bir çelişki olduğunu ortaya koy-duk ve işgalin devam etmesini istedik.

Foruma zaman zaman ara verildi, ama sabah saatlerine kadar aralıklarla devam etti. Bu arada Greif işçilerinin ziyarete geldiğini duyduk, foruma ara verip işçileri buyur ettik. Direnişçi işçiler, dene-yimlerini aktardılar. Çok güzel bir sohbet geçti ara-mızda.

İşçiler gittikten sonra, polisin saldıracağı haberi yayıldı. Okula çevik kuvvet polislerinin girdiği ve müdahale olabileceği konuşulmaya başlandı. Nöbetçileri sıklaştırdık, dışarıdaki nöbetçiler de okulu dolaşmaya başladılar. Gezi olaylarında da sık sık bu tür söylentiler dolaştırıp, insanları tedirgin etmişlerdi. Birkaç saat sonra nöbetçiler, dışarda hiç-bir polisin görünmediğini bildirdiler, forum tekrar başladı. Yine “gitmek-kalmak” meselesi konuşuldu saatlerce...

Reformizmin soluksuzluğu

Önceki günden yarım saat uykuyla bütün gün koşturunca, beden de sinyal vermeye başlıyor. Bunu daha önceleri de Ankara'daki Tekel eyleminde ve Gezi'de yaşamıştım. Saat 05.00 gibi bir sınıfa girip yerdeki matın üzerine uzanmamla uykuya geç-mem bir oluyor...

Günün örgütlenmesi üzerine yaptığımız konuş-malar sonucunda, sabah 8 gibi “kahvaltı saati” diye uyandırılıyorum. Bir koridora gazeteler serilmiş boy-

dan boya ve hep birlikte kahvaltı yapmanın mutlulu-ğunu yaşıyoruz. **Fatih yoldaşın da fabrikaya girdi-ğinde birbirine güvensiz işçileri örgütlemeye, ilk olarak “ortak sofralar” kurduğunu okumuştum.** Bunu düşünerek daha bir seviniyorum. Sıcacık simitler mutluluğumuza ortak oluyor. Ardından etkinlikler yapmak konusunda diğer siyasetlerle konuşuyorum. Yapılabilecek şeyleri söylüyorum ilk elden ve kendi önerilerini soruyorum. Akıllarına bir-şey gelmediğini, söylediğim şeylerin yapılmasının iyi olacağını bildiriyorlar.

ÇHD'den bir avukat arkadaşı arıyorum, bir konuşma yapmak için foruma gelmesinin önemli olduğunu düşünerek, fakat ulaşamıyorum, onların da gündemi çok yoğun. ÇHD'li başka avukatlarla irtibata geçmesi için Cephe'li arkadaşlara hatırlatıyo-rum, iletişime geçeceğini söylüyor. Giriş kapısın-da fotoğrafçı bir arkadaşla tanışmıştım, Soma'dan yeni geldiğini öğrenmiş-tim. Bizim için orada çektiği fotoğraflardan bir sergi yap-masını istiyorum. Fotoğraf sergisi için başka arkadaş-larla irtibata geçmeye çalış-ıyorum. Muhafız basın-dan arkadaşları çağırıp basın ve yaşananlar üze-rine bir panel örgütleme-ye çalışıyorum. Bu koşuşturmaca içe-risinde forum başlıyor tek-rar. **Kolektifler birkaç hocayı da davet etmişler, tabi hocalar da bu işin kaza-nımla sonuçlandığını, önümüz-de sınavların olduğunu ve gelece-ğimiz için işgalin bitirilmesi gerektiğini**

belirtiyorlar. Söz alıp, dekanlığın yayınladığı yazıda net ifadeler bulunmadığını, bu sözlerin yerine getiril-meyeceğini, bunu daha önceki deneyimlerimizden gördüğümüzü söyledim. Ayrıca “*şu an Maden Fakültesi'ndeyiz*” dedim, “*sınavlarımıza girip mezun olsak da, geleceğimiz yine bu maden ocakları olacak, burjuvazi bizi gelecek kaygısına sokuyor, ama bu sistem içinde bir geleceğimiz yok*” Birçok kişi tarafından onaylandı konuşmam. Bazı konuşmacılar, polisin müdahalesinden çekinen arkadaşları olduğunu belirttiler. Bazı konuşmacılar ise, müdahaleden korkmadıklarını ama polis müda-hale ederse kazanılan hakların da elimizden alınaca-ğını söylediler. Biz de **dekanlığın muğlak ifadeleri-nin bir kazanım olmadığını, burdan çıktuktan sonra zaten birçok öğrenciye soruşturma açıla-cağını ve dekanlığın sözlerini tutmayacağını belirttik.** Kolektif’ten bir arkadaş, işgalin bitirilmesi gerektiğini, bir zafer kazandığımızı, yarın olası bir olumsuz gelişmede dekanlığı işgal edebileceğimizi söyledi. Bunun üzerine “*polis gelecek diye şimdi çıkarsak, yarın dekanlığı işgal etsek dahi yürüte-meyeceğimizi*” belirttim. **Polisin müdahale edip etmeyeceğine göre değil, kazanımlarımız üzerin-den bakmamız gerektiğini, aksi halde en küçük bir hak arama mücadelesine zaten polisin saldır-dığını söyledim.**

Bir ara bir öğrenci, İTÜ dışından gelen öğrenci-lerin temizlik, güvenlik gibi komitelerde çalışmasını, fakat fikirlerini söyleseler de karar mekanizmasında geride durmalarını belirtince, tepkiler yükseldi. Bir arkadaş, “*bizim bedenlerimize ihtiyacınız var da,*

fikirlerimize mi ihtiyacınız yok! Olur mu böyle şey” diyerek karşı çıktı. Ben de “*bu öğrenciler bu zamana kadar buradaysa ve bizimle birlikte kav-gayı omuzluyorsa, eşit söz ve karar hakkına sahiptir, bunun tartışılması bile gereksizdir*” diye-rek tepkimi ortaya koydum.

Diğer yandan dışardan gelen öğrenciler, olası bir polis müdahalesi ve gözaltı durumunda, İTÜ'lü öğrencilerden daha fazla ceza alabilirlerdi. Ayrıca “kışkırtma”, “provakasyon” denilerek devletin bunlar üzerindeki saldırısı daha yoğun olurdu. Kısacası her tür zorluğu göze alarak işgale katılan bu kişilerin, eylemin geleceği konusunda karar hakkının olmama-sı düşünülemezdi. Sonuçta bu öneri yanlıştı ve kabul görmedi.

Onların savundukları bir diğer şey de, binanın savunulmasının mümkün olmadığı, polisin çok güçlü saldıracağı ve hemen boşaltacağı şeklindeydi. **Güç dengelerinin eşit olmadığı bir gerçektir, fakat her zaman son sözü direnenler söylerdi.** Polis geldiği zaman ya da gelmeden çıkmakla, poli-se direnen çıkarmak arasında çok büyük farklar vardı. **Direnerek yenilmekle, dövüşsüz yenilginin, hare-ketin geleceği açısından ne denli önemli olduğu-na dair görüşlerimizi ortaya koydum.**

Reformist kesimlerin bir diğer savı da, İTÜ foru-munun bel kemiğinin buradaki insanlar olduğu, onların okuldan uzaklaştırılmaları halinde İTÜ'de hareketin biteceği şeklindeydi. Ayrıca örgütsüz bir-çok kişinin işgalin başında yer alıp şu anda ayrıldık-larını söylediler. Örgütsüz arkadaşların buradan ayrılmasının nedeninin, gün boyunca süren “gide-lim-kalalım” tartışmasının yarattığı bezginlik olduğu-nu belirttik. Oysa konuşulması gereken asıl şey, işgali nasıl büyütür, daha etkili hale getiririz olmalı-ydı.

DÖDEF'ten temsilci arkadaş, çıkmak istemedik-lerini ama alınan karara uyacaklarını; ayrıca tartış-mayı uzatmamak için temsilci düzeyinde konuşa-caklarını söyledi. Foruma ara verildiğinde onu bulup eleştirdim. Karşı taraf tek tek söz alıp konuşuyor ve çoğunlukmuş gibi davranırken, temsili konuşmanın çok yanlış bir karar olduğunu, kalalım diyenlerin sayısının daha fazla olmasına rağmen zayıf gösterdi-ğini belirttim. Onun dışında aralarda **görüştüğüm herkese, gerekirse sabaha kadar bu forumun sürmesini ama herkesin çıkıp inandıklarını savunması gerektiğini söyledim. Bu çabam karşı-lık buldu. Birçok insan konuştu.**

Yaratılan moral bozukluğu ve işgalin sonu

Pazarı pazartesiye bağlayan gece, bitirme yönündeki baskı daha da arttı. Dekanlık, sabah saat 5'e kadar binayı boşaltmamızı istiyordu. İşçilerin gelip duvardaki yazıları boyayacağını, binayı salı günkü sınavlara hazırlayacaklarını, böyle olursa poli-si devreye sokmadan bu işi bitireceklerini söylüyor-lardı. İşgali bitirmeyi savunanlar da saat 3 gibi bu konuda bir karar verilmesi gerektiğini, forumdan bir karar çıkamayacağını, onun için oylama yapılması istediler. Karşı çıkışlar olsa da oylamaya geçildi. Gidelim diyenler el kaldırsın denildi, bazı kişiler iki elini birden kaldırıncı, bir arkadaş müdahale etti. Ve tartışmalar arbedeye dönüştü. **Oylamanın kendi aleylerine sonuçlanacağını anlayan Kolektifler toplantıyı terkederek gittiler.**

Bu durum büyük bir moral bozukluğu yarattı. Ardından “*bileşimin bozulduğu, bu şartlar altında işgalin bitirilmesi gerektiği*” konuşulmaya başlandı.



Biz devam etmesinden yana tavır koyduk. İşgale başlama nedeninin ortadan kalkmadığını, gidenler olsa dahi işgale devam etmemizi söyledim. Bize katılan kişiler de oldu. Bir arkadaş Kolektifleri kast ederek “bunlar her sene aynı şeyi yapıyorlar, başlatıp kaçıyorlar” diyerek tepkisini ortaya koydu. Ama yaşanan moral bozukluğu baskın hale gelmişti.

DÖDEF ve HC de aynı yönde görüş bildirince işgalin bitirilmesi kararı alındı.

Sonrasında gitmeyi savunan hocalarla da konuşmalarımız oldu. Bu yaklaşımın reformizm olduğunu belirtip, reformizmi yargıladık, hiçbir şey söyleyemediler karşımızda. Reformizm üzerine konuşmalar yapıyoruz arkadaşlarla. Örgütsüz bir arkadaş yanımıza gelip şöyle dedi: “Reformizmi kitaplardan okurduk bilirdik de, şimdi gözlerimle gördüm.”

DÖDEF’li birkaç arkadaş geldi sonra yanıma, işgalin bitirilmesini tanımadıklarını, polis geldiklerinde burada olup direneceklerini söylediler. Biri, “içime sindiremiyorum bırakıp gitmeyi vicadanım rahat değil” diyor. Fakat “bunun örgütlü bir tavır olmadığı, örgütün böyle karar aldığı” hatırlatılıyor bir başka DÖDEF’li tarafından.

Son kahvaltımızı yapıyoruz. Bu arada duvara “Kürdistan reformistlere mezar olacak” yazmış birisi; bunu görüp gülüyoruz. Basın bildirisi hazırlanıyor, basına kazanımları yazalım deniyor, ama eksiklikleri belirtmek için de kazanımların yetersiz olduğu, mücadeleyi devam ettirmek gerektiği vurgusu yapılıyor.

CHP ve HDP milletvekillerinden gelmek isteyeneler vardı. Sabah HDP milletvekili Sabahat Tuncel geliyor işgal yerimize. Basın da girmiş içeri, Kolektifler’den biri gelip müdahale ediyor. “Eylemden karar çıkmadan gidenlerin burada söz söyleme hakkı yoktur” diyorum, birçok kişi katılıyor buna. Bazıları da yarın birlikte faşizmle karşı mücadele edeceklerini ve ipleri tamamen koparmamak gerektiğini belirtiyor.

Son bir toplantı alıyoruz, eylem değerlendirilmesi ve okuldaki taşeron sistemiyle ilgili kurulacak komisyon için temsilcilerin kimler olacağını kararlaştırmak için. Dekanlıkla görüşen eski temsilcilerin devam etmesi isteniyor, eski temsilciler arasında Kolektifler’den de birisi var. Bırakıp giden kişilerin temsil hakkının olmaması gerektiği konuşuluyor ve ilk toplantıda bu temsilcilerin tekrar seçilmesi kararlaştırılıyor. 3 gün boyunca tartışmaktan bıkmış olduklarından bu konuda böyle bir karara varılıyor.

Kapılardaki barikatların kaldırılmaması, çıkışların yine pencereden yapılması kararlaştırılıyor. Basın açıklamamızı bitirdikten sonra fakülte önünde sivil polisler ve faşistler kenardan bize bakıyorlar. Bir araya gelip müdahale edelim konuşmaları yapılırken, birkaç arkadaşımız o tarafa doğru yürüyor ve diğerleri oradan uzaklaşıyorlar. Biz de “Devrim şehitleri ölümsüz-



dür”, “Daha fazla işgal daha fazla direniş”, “Soma’nın hesabı sorulacak”, “Soma’nın faili Roboski’nin katili”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Katil devlet hesap verecek” sloganlarıyla okuldan ayrılıyor.

Hep birlikte akbil basmadan metroya biniyoruz. Sloganlarımız hiç susmuyor, metroya bindikten sonra da devam ediyor, etrafımızdaki insanlar gülümseyerek, videolar çekerek sloganlara

eşlik ediyorlar. Sloganlar metroyu inletiyor. İnceğim durağa geldiğimde, “beni sloganlarla uğurlayın” diyorum ve “Soma halkı yalnız değildir” sloganını atıyorum. İndikten sonra da metrodan slogan sesleri yükseliyor. Böylece ilk işgalimizi bitiriyoruz.

* * *

Bu işgal, 92’deki Boğaziçi işgalinden sonra, öğrenci gençliğin ilk siyasal talepli işgalidi. Aynı zamanda öğrenci gençliğin işçilerin acılarını paylaşması, sınıfıyla eylemli dayanışması açısından son derece önemliydi.

Biz kırıntıları değil dünyayı istiyoruz! Bu eylemde kırıntılarla yetinmek zorunda kalmak, bizleri çok üzdü ve eksikliklerimiz üzerine düşündürdü. Bundan sonraki işgallere örnek olması açısından bu eksikliklerimizi belirtmek, bize düşen bir görevdir. İlk elde şunları sıralayabiliriz:

En büyük şanssızlığımız işgalin hafta sonuna denk gelmesi oldu. İşgal 16 Mayıs cuma günü başlamıştı; pazartesi günü 19 Mayıs tatili vardı ve üç günlük tatil büyük bir olumsuzluk yaratmıştı. Bu kadar büyük bir tatil arası olmasaydı, başka üniversitelerde de işgaller hemen başlayabilir, yaygın ve kitlesel bir harekete dönüşebilirdi. Zaten Ege ve Siirt Üniversiteleri’nin, tatilden sonra işgale başlaması da bunun göstergesi oldu. Tam da bu nedenle, devlet ve rektörlük, işgalin pazar gecesi bitirilmesi için büyük bir çaba harcadı. Reformistlerin duruşu da, buna uygun oldu.

İşgalin örgütlenmesine ilişkin adımlarda da eksiklikler vardı. Komiteleri hemen kurduk, fakat işlevli hale getiremedik, bazıları çok atıl kaldı. İlk andan itibaren dışarıyla bağları kurup, günü örgütlemeye başlasaydık, etkinliklerin, eylemlerin programlarını belirleseydik, hem dışarıda işgalimizi büyütür, hem içeride arkadaşların moralini yüksek tutardık. İşgalin ertesi gününden itibaren reformistlerin başlattığı “gitmek-kalmak” tartışmalarına kilitlenmeden, günü örgütlemeye kilitlenmeliydik. İşgalin devamından yana olan güçlerle zaman zaman birlikte toplantılar yaptık, ortak tavırlar geliştirdiğimiz oldu, fakat işgale tam olarak hakim olamadık. Bireysel olarak etkinlikler için çaba harcadık, ama bunu ortak bir şekilde ele alıp çalışmalarını hep birlikte yürütseydik, sonuç alabilirdik.

Bu işgalle birçok tecrübe kazandık, bu tecrübelerimizle bir sonraki işgallerin, eylemlerin seyrini daha farklı kılmak için mücadelemiz sürecek...

Siirt ve Ege Üniversitesi’nde İŞGAL

İTÜ öğrencilerinin Soma katliamının ardından 16 Mayıs’ta Maden Fakültesi’ni işgal etmesi ve diğer üniversitelere işgal çağrılarını yapması sonuçlarını verdi. İlk önce Siirt Üniversitesi ve ardından da Ege Üniversitesi öğrencileri işgal eylemleri gerçekleştirdiler. Mimar Sinan Üniversitesi, Boğaziçi Üniversitesi, ODTÜ, Ankara Üniversitesi, Galatasaray Üniversitesi, Koç Üniversitesi de İTÜ öğrencilerine destek eylemleri yaptılar.

İTÜ işgalinin ardından Mimar Sinan Üniversitesi öğrencileri 3 gün boyunca fakülte içinde oturma eylemi yaptılar. Üniversite parmaklıklarına pankartlar asarak madencilerin hesabının sorulmasını istediler. Boğaziçi öğrencileri bir günlük oturma eylemi ve yürüyüş yaptılar. ODTÜ’de öğrenciler bir saatlik oturma eylemi, Ankara Üni. öğrencileri yürüyüş yaptılar.

21 Mayıs’ta Siirt Üniversitesi Merkez Kampüs’te toplanan DÖDEF ve BDÖ-DER’li öğrenciler basın açıklamasından sonra işgal eylemi yaptılar.

Öğrencilerin talepleri arasında Çalışma Bakanı Faruk Çelik ve Enerji Bakanı Taner Yıldız’ın istifa etmesi, hükümetin Soma halkından

özür dilemesi, polis terörünün son bulması ve eylemlere katılan öğrencilere soruşturma açılmaması yer aldı. 100’ü aşkın öğrencinin katıldığı işgal 22 Mayıs sabahı sona erdi. Öğrenciler yaptıkları açıklamayla “amacımız Soma, Roboski ve Reyhanlı katliamlarını kınamaktı. Bunu başardık” diyerek işgali bitirdiler.

23 Mayıs’ta da Ege Üniversitesi öğrencileri, Soma katliamının sorumlularının yargılanması ve Berkin Elvan için adalet talebiyle Edebiyat Fakültesi’nde boykot başlattıktan sonra, Yabancı Diller Binası’nı işgal ettiler.

Öğrencilerin talepleri polis terörünün ve saldırılarının durdurulması, Soma’da yaşananların kaza değil katliam olduğuna dair rektörlüğün açıklama yapması, işgale katılan öğrenciler hakkında soruşturma açılmaması, Canan Kulaksız şenliğine yapılan polis saldırısı için rektörlüğün özür dilemesiydi.

İşgal eylemine devam eden öğrencilere, 24 Mayıs gecesi, özel hareket ve çevik kuvvet polislerinin dahil olduğu,

helikopter destekli operasyon yapıldı. Gece 3.30’da gaz bombaları ve plastik mermiyle başlayan saldırıya karşı öğrenciler çatıya çıkıp polise kiremit attılar. Polisin işgale saldırısı sonucu 39 öğrenci gözaltına alındı. Gözaltına alınan öğrenciler işkence görürken, bir öğrencinin ayağı kırıldı.

Gözaltına alınan öğrencilerin tamamı 25 Mayıs akşamı serbest kaldı. Öğrencilerin gözaltına alınması Ege Üniversitesi öğrencileri tarafından 25 Mayıs’ta yapılan yürüyüşle protesto edildi ve serbest bırakılmaları istendi. Gözaltından çıkan öğrenciler ise işgal komitesiyle birlikte 26 Mayıs’ta basın açıklaması yaparak saldırılarını kınadı.

Uludağ Üniversitesi’nde Tıp Fakültesi kantinini boykot eden 82 öğrenci hakkında uzaklaştırma cezası veren Rektörlük, Hukuk Fakültesi öğrencilerinin yaptığı yürüyüşe de “çevreyi rahatsız etme” gerekçesiyle soruşturma başlattı.



KATLİAM DÜZENİNDEN HESAP SORACAĞIZ!

Soma'da resmi açıklamayla 301 gerçekte ise 700'ün üzerinde madenci katledildi. Azami karları için işçilerin iş güvenliğini almayan, işçileri karın tokluğuna, kölece koşullarda çalıştıran, iş güvenliğini denetlemeyen, üstüne üstlük Soma'yı "örnek işletme" diye gösteren sermaye sınıfı ve onların hükümeti, suçüstü yakalanmıştır. Milyonlarca işçi bu ülkede asgari ücretle, açlık sınırında bir ücretle çalışıyor. 4 milyondan fazla işçi taşeron kapsamında. Milyonlarca işçi sendika hakkından, grev hakkından, iş güvencesinden yoksun. Bu da yetmezmiş gibi işçilerin iş güvenliği de alınmıyor. 12 yılda 14 bin işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti, on binlercesi yaralandı, meslek hastalıklarına yakalandı.

Soma katliamı tüm yurttaki büyük bir öfkeyle karşılandı. DİSK, KESK, TMMOB, TTB, devrimci, demokrat işçi ve emekçilerin baskısıyla 1 günlük genel grev ilan ettiler. Türk-İş ise, 3 dakikalık iş durdurma kararı aldı. Bu pespaye karara öncül işçiler sendikayı basarak karşılık verdi. "Sendika ağalığına son", "Türk iş göreve genel greve" sloganlarıyla protesto eylemleri yaptı. Bu tepkiler üzerine Türk-İş, genel grev kararı alarak, 1 günlük greve katıldı.

Tüm yurttaki protestolara sermaye devleti, gaz-cop-su ile karşılık verdi. Soma halkının isyanı, devlet terörüyle bastırılmak istendi. Erdoğan, Soma katliamına tepki gösteren bir kişiyi tokatladi. Başbakanın korumaları bir maden işçisini yerde tekmeledi. ÇHD avukatları elleri ters kelepçeyle nazizmin toplama kamplarını andıran gözaltılar yaşadılar.

Üniversitelerde ve liselerde kitlesel yürüyüşler yapıldı. İTÜ'de, Ege ve Siirt üniversitelerinde işgaller gerçekleştirildi.

BOYKOT SOKAK DİRENİŞİ!!

Çukurova Üniversitesi öğrencileri de katliama sessiz kalmadı. Proleter Devrimci Gençlik'in de için-

de olduğu ÇÜ forumunun yaptığı boykot çağrısıyla Ali İsmail Korkmaz Alanı'nda (R Alanı) bir araya gelen öğrenciler, "Bedenleri değil, kapitalizmi mezara gömeceğiz" yazılı pankart ve "Soma işçisi yalnız değildir", "Hiçbir ders insan hayatından önemli değildir", "Susma haykır taşeronu hayır" yazılı dövizlerle yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca bu sloganlar haykırıldı.

Ardından ÇÜ hastanesinde çalışan Dev-Sağlık İş, taşeron işçiler ve SES'li emekçilerin grevine destek vererek, oturma eylemine katıldılar.

Ertesi gün yapılan boykot çağrısıyla toplanan ÇÜ forumu ile öğrenciler, fakültelere girerek alkış, sloganlar, ajitasyon konuşmalarıyla Soma katliamından hesap sormaya çağırdı. "Maden işçisi yalnız değildir", "Çukurova uyuma, emekçiye sahip çık", "Sokağa, boykota, hesap sormaya", "Boykot, Sokak, Direniş" sloganları atılarak alkışla ritim tutuldu. Derslerden çıkan öğrenciler alkışlarla destek verdi. Yapılan ajitasyon konuşmasında, Soma'da madencilerin patronların kar hırsı yüzünden katledildiği, işçilerin iş güvenliğınden yoksun taşeron olarak çalıştırıldığı, sermaye hükümeti AKP'nin katliamın üzerini örtmek için Soma Holding yönetim kuruluyla toplantılar yaptığı hatırlatılarak; öğrenciler tüm yurttaki üniversitelerdeki genel boykota katılarak hesap sormaya çağırıldı. Öğrenciler derslerden çıkarak çağrıya destek verdiler.

Diğer fakültelere gidilirken kitle büyüdü. Ardından Ali İsmail Korkmaz (AİK) Alanı'nda toplanan öğrenciler, büyük bir kitlesellikle yürüyüşe geçti. "BOYKOT VAR", "KADER DEĞİL KATLİAM" yazılı pankartlarla yürüyen öğrenciler, Türkçe, Arapça ve Kürtçe sloganlar atıldılar. Üniversite girişine kadar bini bulan kitle, Üniversite girişinde yolu kapatarak basın



açıklamasına yaptı. Açıklamada; Soma'da işçilerin kölece koşullarda çalıştırıldığı, iş cinayetlerinin normalleştirildiği, katliamın sorumlusunun AKP hükümeti, sermaye ve devlet olduğu vurgulandı.

Açıklama sonrasında yol kapatılarak oturma eylemine geçildi. Oturma eyleminde "Roboski'den Soma'ya Hesap Sormaya", "Katil Devlet Hesap verecek", "Hükümet istifa", "Sermaye Mezara, Halk İktidara" sloganları atıldı. Madenci türküsü söylendi. Oturma eylemi sonrasında üniversite içinde Gündoğdu, Çavbella marşları eşliğinde yürüyen öğrenciler, AİK Alanı'nda eylemini noktaladı.

Boykotun 3. gününde AİK Alanı'nda toplanan öğrenciler, yemekhaneye yürüyüş gerçekleştirerek, yemekhane içinde alkış ve slogan eşliğinde ajitasyon konuşmaları gerçekleştirdi. Ajitasyon konuşmalarına yemekhanede bulunan öğrenciler alkışlarla karşılık verdi. Yemekhane önündeki oturma eylemine katılım sağladı. Üniversite içindeki yürüyüş sonrasında alana giderek eylem bitirildi.

Çukurova Üniversitesi forumu, hastanede çalışan taşeron işçilerin ve Maden Mühendisleri Odası'ndan bir temsilcinin bulunduğu bir forum gerçekleştireceğini duyurdu. Katliamdan hesap sormak için öğrencilere foruma katılma, yeni eylem ve etkinliklerle mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı.

Çukurova Üniversitesi Proleter Devrimci Gençlik

Çukurova Üniversitesi Forumu "Yaşam Nöbeti"nde

Üniversitemizdeki ve ülkedeki taşeron sisteminin kaldırılması, Soma Katliamının sorumlularının yargılanması, İş cinayetlerinin son bulması için gerekli olan işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin artırılması,

Madenlerde güvenlik ve sağlık sözleşmesini barındıran ILO'nun 176 sayılı sözleşmesinin imzalanıp, uygulanması talepleri ile çadırılı "Yaşam Nöbeti" gerçekleştirildi.

Akşam 10.00'a kadar süren nöbet, öğle arasında, üniversitemizdeki taşeron işçi temsilcilerinin de katılımıyla Ali İsmail Korkmaz Alanı'nda (R Alanı) başladı. Aynı zamanda taleplerimizi içeren imza kampanyası da başlatıldı.

Taşeron işçi temsilcisi, bugüne kadar taşeronlaşmaya karşı verdikleri mücadeleyi anlattı. İşçilere yapılan baskılardan ve bu baskılarla birlikte işçi sağlığı ve iş güvenliğındeki aksaklıklardan, aldıkları ücretin yetersiz olmasından bahsetti. Rektörlük ile yaptıkları görüşmeleri, kendilerine yapılan polis şiddetini aktararak,



konuşmasını, öğrencilerin kendilerine verdikleri bu destek ve dayanışmadan dolayı teşekkür ederek bitirdi.

Alana gelen sivil polisler ve özel güvenlik birimleri çadırı gün boyu taciz ettikten sonra, çadırın kaldırılmasını söylediler. Forum, çadırı kaldırmayacaklarını, böyle bir katliam karşısında öğrencilerden sessiz kalınmasının ve sindirilmek istenmesinin asla kabul edilemeyeceğini söyledi. Ardından üniversitede, fakülte ve öğrencilerin olduğu alanlarda yürüyüş yapılarak; devletin ve hükümetin sermayenin uşağı olduğu, polislerin çadırı kaldırarak katliamın üzerini örtmek istediği, yapılacak her saldırıdan rektörlüğün, özel güvenliğı ve polisin sorumlu olduğu teşhir edildi. Gelen çevik kuvvetlerle beraber sivil polisler ve özel güvenlik daha sonra uzaklaştı.

Akşam saatlerine kadar süren imza kampanyasından sonra "16 Ton" belgeseli gösterildi. Saat 22.00'de, yaşam nöbetine yarın devam edileceği deklare edilerek, eylem sonlandırıldı. Böylece üniversitede çadır direnişi kazanımla sonuçlandı. Ve birçok yerde stant açılmaya başlandı.

Soma Katliamına ve iş cinayetlerine sessiz kalmayacağız!

Taşeron sistemi, güvencesizlik ve ölüm demektir! Taşeron sistem kaldırılсын!

Soma Katliamının tüm sorumluları yargılansın!

İş cinayetleri son bulsun!

İşçi sağlığı ve iş güvenliği arttırılсын!

Çukurova Üniversitesi Forumu

Her sınıfın kendi çocuğu vardır!

Amed Belediyesi'nin önünde günlerdir aileler eylem yapıyorlar. Gerillaya katılan çocuklarını geri istiyorlar.

Yolu açan, 23 Nisan günü belediyenin düzenlediği pikniğe katılan, sonrasında gerillaya katılan 15 yaşındaki bir çocuğun annesinin, belediye önünde eylem yapması ve bunun sonucunda çocuğunun geri dönmesi oldu.

Bu annenin eylemi sonuç getirince, küçük yaşta gerillaya katılan başka aileler de çocuklarını istemek için belediyeye geldiler. Hareket hızla büyüdü. Önce çadır kurdular, BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş ile görüştüler, belediye ile görüştüler. Sonrasında işin rengi değişmeye başladı.

Devlet doğrudan bu hareketi yönetmeye-yönlendirmeye girişti. Başka illerden aileleri topladılar, yol parasını, kalacak yerini ayarlayarak Amed'e getirdiler. Sivil polisler, oturan ailelerin yanına gelerek ya da aileleri alıp polis arabasına götürerek saatlerce konuşuyorlar. Eylemi tırmandırmaya, BDP karşıtı bir harekete dönüştürmeye çalışıyorlar. Bir taraftan da Erdoğan, pervasızca tehditlerini savuruyor. BDP çocukları geri getirmezse, operasyon yaparak kendilerinin getireceğini ima eden açıklamalar yapıyor. Ancak bu ailelerin istediği bir şey değil. Devletin gerilla ile çatışması gündeme geldiğinde, kendi çocuklarının da çatışmada ölebileceğini biliyorlar çünkü. Bu nedenle bazı aileler, 'barış' söylemini öne çıkararak çocuklarına bir çare bulunmasını istiyor. Diğer taraftan, BDP'ye ve genel olarak Kürt hareketine karşı saldırgan bir üslup kullananlar da var.

Burada asıl üzerinde durulması gereken, devletin birdenbire "çocuksever" kesilmesi. Bir "çocuk" edebiyatıdır gidiyor. Devlet Kürt hareketinin karşısına "Kürt çocuklarının hamisi" olarak çıkmaya çalışıyor; aileleri kışkırtıyor, kamuoyu oluşturmaya uğraşıyor.

Tablo böyle olunca, başka çocukları hatırlıyoruz biz de.

12 yaşındayken 13 kurşunla vurularak katledilen Uğur Kaymaz mesela... Asker onu 1 metre mesafeden vurmuştu.

Yine 12 yaşındaki Ceylan Önkol var mesela... Hayvan otlatırken askerlerin havan atışının isabet etmesi sonucu yaşamını yitirmişti.

18 aylık Mehmet bebek var mesela... Devletin gaz bombası onu kendi evinin balkonunda bulmuş, başından vurulup ölmüştü.

Başka çocuklar da var elbette.

12 Eylül'de Erdal Eren'i astıklarında 17 yaşındaydı.

Mardin'de, devlet erkanından 26 kişinin tecavüzüne uğrayan N.Ç 13 yaşındaydı.

Daha bir yılı bile dolmadı; Berkin Elvan kafasından gaz fişegiyle vurulduğunda 15 yaşındaydı.

Roboski'de katledilen çocuklar var mesela; yaşları 12 ile 16 arasında olan 20 çocuk katledildi ve hepsinin de soyadı Encü'yü; yani hepsi aynı ailedendi.

1988-2013 yılları arasında, devlet eliyle öldürülmüş çocuk sayısı 569.

Aslında fazla geriye gitmeye gerek de yok. Bugün gerillaya saldırmak için "çocuk" bahanesine sarılan AKP'nin hükümette olduğu 12 yıl boyunca yine devlet tarafından öldürülen çocuk sayısı tam 184.

Bu ülkede çocuklar genel olarak erken büyüyor, erken olgunlaşıyor, hayata erken atılıyor. Çocuk yaşta gerillaya katılmaya karşı çıkan devlet, 13 yaşında çocukların kayıtdışı işlerde nasıl çalıştığını, çalıştırıldığını görmezden geliyor. Hatta çocuk işçi çalıştıranlar, devletin korumasının, güvencesinin kendi arkalarında olduğunu biliyor. Bu çocuklar okula gidemiyor, sokakta oynayamıyor, düzgün beslenemiyor, henüz ergenlik yaşına bile gelmeden ev geçindirme sorumluluğunu o cılız omuzlarına aliveriyorlar.

Çocuk işçilerin olduğu her yerde gerçek dramlar yaşanıyor. Çocuk İşgücü Anketi'ne göre Türkiye'de 6-17 yaş arasındaki 1 milyon çocuk çalışmak zorunda. Üstelik çok ağır koşullarda çalışıyor, çok sık iş kazalarına maruz

kalıyorlar. Sadece 2013 yılında iş cinayetlerinde 59 çocuk katledildi. İş kazaları ise doğru düzgün kayıtlara bile girmiyor.

Hapishanelerdeki çocuklar ise bir başka ciddi sorun. İHD'nin raporuna göre, sadece

2013 yılında 39 çocuk hapishanede işkence gördü. Tecavüze uğrayan, kötü koşullarda yaşamak zorunda kalan çocuk tutsakların yanısıra, annesi hapiste olduğu için mecburen dört duvar arasında büyümek zorunda kalan çocuklar var.

Sömürücü toplumlarda çocuklar bir taraftan demagoji unsuru olarak kullanılır; ancak gerçekte hangi sınıfa aitseler o sınıfın koşullarını yaşarlar. Burjuva bebele-

rin önüne bütün olanaklar serilmiştir; yemede içmede, eğitimde, yaşam koşullarında her şeyin en iyisini bulurlar onlar. Emekçi çocukları ise, sömürünün her türlüsünü en küçük yaşta öğrenirler. Aileleri işçidir, kendileri de çocuk yaşta işçileşir; emek sömürsünü öğrenir ufacık bedenleri... Kürdistan'da yaşarlar, 5-6 yaşından itibaren çatışmanın-savaşın içinde büyürler; kendileri de savaşçı olmak zorundadır... Emekçi çocuklarıdır daha ergenliğe bile ulaşmadan tecavüze uğrayan, hapishaneye düşen, çalışan, iş kazalarında yaralanan, ölen...

Tüm bunlardan dolayı, egemen sınıfların çocukları sonuna kadar sömürdüğünü görmek zor değildir. Ve egemenler ne zaman "çocuk" derseler, biliriz ki orada bir çıkarları, bir sömürü unsurları vardır. Bugün Erdoğan'ın gerilla çocuklar için söyledikleri de bundan ibarettir.



Maden işçisi yalnız değildir!

Sınıf mücadeleleri ile yazılan insanlık tarihine bir katliam daha eklendi. 13 Mayıs'ta Soma'da madende çalışan yüzlerce işçi yaşamını yitirdi.

Kar etmenin başlıca amaç olduğu ve hukuksuzluğun, denetimsizliğin diz boyu yükseldiği, kısaca sistemin neden olduğu bu katliam, -bir de başbakanın "KADER" diyerek meşrulaştırması üzerine- zaten öfke dolu yürekleri paramparça etti. Ve maselelerin yas tutmakla değil, hesap sormakla olacağı anlaşıldı.

Liseliler olarak 14 Mayıs'ta arkadaşlarla bir araya geldik.

Teneffüslerde sınıflara girerek, Soma katliamı

üzerine kısa bir konuşma yaptık ve 15 Mayıs'ta Soma için yürüyüşe çağırdık.

Öfke büyüktü ve her sınıf, konuşmaları olumlu karşılıyordu. Diğer gün için siyah tişört giyme kararı aldık. Ve ertesi gün getirdiğimiz malzemelerle kolektif çalışmanın verdiği ruhla birçok pankart, fotoğraf hazırladık. Okul yönetimlerinin siyah tişört için "disiplin cezası" verecekleri tehdidi, öğrencilerin kararlı duruşu sonucu sözden öteye geçemedi.

Pankartlar, sloganlar ve halkın da büyük ilgisi ile tüm engellemelere rağmen Atatürk Parkı'na yürüdük. BU DÜNYANIN EN TEMİZ ŞEYİ SENİN ÇİZMELERİN! YA ÇALIŞARAK YA DA AÇLIKTAN ÖLECEKSİN! gibi dövizler ve Soma üzerine birçok resim alana yapıştırıldı. Sloganlar ve konuşmalarla eylemimizi gerçekleştirdik. Genellikle "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni" "Zafer direnen emekçinin olacak", "İşçi kardeşim yalnız değilsin", "Toma'yla Soma'yı söndüremezsin" sloganları atıldı.

Şunu biliyoruz ki; Soma kader değil, bir katliamdır! Ve ne hukuk ne de denetim... Asıl mesele, sınıf bilinciyle örgütlenmek, mücadeleyi yükseltmektir. Direniş ve mücadele olmadan, işçi sınıfı asıl düşmanı sermayeye karşı örgütlenmeden, bu katliamlar gerçekleşmeye devam edecektir...

ADANA ÖĞRENCİ BİRLİĞİ



FATİH YAŞIYOR!

Mehmet Fatih Öktülmüş'ü yitirdiğimizden bu yana tam 30 yıl geçti!

Onu 1984'ün 17 Haziranı'nda "ölüm orucu" eyleminde yitirdik. 12 Eylül cuntasının zindanlarda uygulamaya çalıştığı faşist yaptırımlara bedeniyle barikat kuranların başındaydı. Son sözlerinde bile, "ölebiliriz ama biz kazanacağız" diyordu.

O sözler ki, sonrasında içerde-dışarda direnişlerin sloganı oldu. Ve Fatih, direniş alanlarında elimizdeki bayrak, duvarlara naksettiğimiz isim, bize hep yol gösteren, moral ve güç veren bir sembol haline geldi.

Esasında o, daha yaşarken sembolleşen ender isimlerden biriydi. Çünkü mücadelenin her alanında en önde dövüşen, kendinden önceki direnişi hep ileri taşıyan, yeni değerler katan komünist bir önderdi.

Faşist cuntanın işbaşına geldiği en karanlık günlerde de, cesaretin, azmin, dik duruşun simgesi oldu. **İşkencede ifade vermeyen, zindanlarda hiçbir yaptırıma boyun eğmeyen, faşizmin içinde bile devrim ve sosyalizme inancını haykıran, direniş virtüözüydü.**

O yüzden daha yaşarken, başta yoldaşları olmak üzere tüm tutarlı devrimcilere yol göstermiş, önderlik etmiştir. **Sadece kendisi direnmekle kalmamış, etrafına da direnme azmi aşıla-**

mış, buzkıran olmuştur. Fatih'le direnişin özdeşleşmesi, direnişinin kolektif bir hal alması, bunun içindir. Onun asıl büyüklüğü de buradan gelir.

* * *

Fatih'i yitireli 30 yıl oldu! Geçen zamana rağmen unutulmayan olay ve kişiler için, "sanki dün gibi" denir! Ama biz Fatih'in ölümü için "sanki dün gibi" bile diyemiyoruz. Çünkü o gerçekte yaşıyor. Hep yanbaşıyoruz, bizimle birlikte soluk alıp veriyor. Ve o sadece "dün"ümüz değil, bugünümüzü, yarınımızı kuruyor...

Zorlandığımız, sıkıştığımız anlarda, sevindiğimiz, gururlandığımız gelişmelerde, ille de direnişlerimizde, eylemlerimizde hep bizimle birlikte...

Haziran direnişinde çadırımızda örneğin! Taksim Meydanı'nın direklerinde, Gezi Parkı'nın ağaçlarında, kurduğumuz barikatlarda... "Gülümseyen yüzü, denetleyen gözleri" ile direniş alanının her yerinde, boydan boya dolaşıyor alanı... Bir kez daha yoldaşlarına, dostlarına güven; düşmanlarına korku saçarak...

Soma'da madenci katliamına karşı eylemlerimizde örneğin! Boğaziçi'nden İTÜ'ye madencinin "haykıran soluğu"nda! İşgal yerlerinin duvarlarına yazılan sloganda, söylenen marşlarda, yapılan sohbetlerde...

Meydanlarda, sokaklarda, grevlerde, faşizme karşı yürüdüğümüz her yerde, yine en önümüzde, bizimle birlikte savaşıyor! Dalgalandırdığımız flamada, taşıdığımız pankartta, attığımız sloganda, fırlattığımız taşa yaşıyor!

Çünkü o bizim! **O, "yoldaşlarının toplamı"!** Ölmeden önce, "bir nevi vasiyetname" dediği son yazısında: "bizdeki mal-mülk belli, o da siz yoldaşlarımda fazlasıyla var" demişti olanca mütevazılığı ile...

Onun yoldaşı olmak, ayrı bir onur ve ayrıcalıktır. Aynı zamanda ona layık olma, onun çizgisini sürdürme yükümlülüğüdür. Bu oldukça ağır, ama bir o kadar şerefli bir görev ve sorumluluktur.

O açıdan Fatih'in yoldaşı olmak kolay değildir! Bir dönem onunla aynı safta olmak ya da hala onun yoldaşı olduğunu iddia etmek, yetmez!

Fatih gibi dövüşmek, Fatih gibi direnmek, Fatih gibi yaşamak ve tabi ki gerektiği yerde Fatih gibi ölebilmeyi gerektirir.

* * *

Fatih yoldaşı yitireli 30 yıl oldu! O, aramızdan ayrıldığında 30'lu yaşlarındaydı. Yani yaklaşık yaşadığı süre kadar bir zaman geçmiş ölümünün üzerinden... Ama daha kim bilir kaç 30 yıl yaşayacak!..

Fatih gibi, mücadeleleriyle yaşadıkları döneme damgasını vuranlar, en karanlık anlarda umudun ve geleceğin ışığı olanlar, asla unutulmazlar!

Düşmanları, kara çalmak için hangi yola başvu-



rsa başvursun; dost görünenleri, düştükleri durumu meşrulaştırmak için ne kadar çarpıtırsa çarpıtırsın veya bağrına basarak boğmaya çalışsın, mutlaka ama mutlaka gerçek değerini anlayanlar çıkar ve onu kendilerini bayrak edinerek kitlelere mal ederler.

Spartaküs'ten bu yana, tarih bu örneklerle doludur.

İsimlerini Spartaküs'ten alan Alman komünistleri Liebnicht ve Rosa, "biz yaşayalım ya da ölelim, programımız yaşayacaktır her şeye rağmen..." demişlerdir.

Programlarının yaşaması, yani uğruna can verdikleri davalarının devam etmesi, en büyük

dilekleri ve son sözleridir. Gerçek anlamda yaşamının böyle olacağını bilirler çünkü. Aksi halde bir ikona dönüşürler ki, bu tüm gerçek devrimcilerin en büyük korkusudur.

Fatih de, çizgisini, direnişini sürdürenlerle yaşıyor ve yaşayacak!

* * *

Fatih yoldaşı yitireli 30 yıl oldu! 30 yılda tam üç kuşak devrimci yetişti. Hemen hepsi de Fatih'le tanıştı. Ya kitabını okudu, ya birilerinden dinledi; ya da bir afişte, duvar yazısında, pankartta gördü. Kimisi, Fatih'in yoldaşı olma onuruna erişti. Onu her yönüyle tanımaya, onun gibi olmaya çalıştı...

Şimdi Fatih'in bayrağını, 16-17 yaşında gençler taşıyor. Liseliler, üniversiteliler, işçiler, işsizler, emekçiler taşıyorlar. Sıkılan yumrukları ile Fatih'i anıyorlar meydanlarda, mezar başında... Ant içiyorlar barikatlarda, çatışmalarda, yürüyüşlerde...

"Biz kazanacağız" şiarı, Fatih'ten ÖO şehitlerimize, Tekel'den Haziran direnişine, eylem eylem, kuşak kuşak taşıyor... Fatih'in alındaki kızıl bant, alınlardan ellere geçerek dikiliyor direniş burçlarına... Asla leke sürdürmeme, yere düşürme ve hep yükseklerde tutma gayretiyle...

Fatih, Osman, İsmail, Ataman, Remzi, Nilgün... Tüm şehitlerimiz, direniş alanlarında, bizim olduğumuz her yerdedir... Genç yoldaşlarının "kavga isimleri", "idol"leri durumunlar...

Şairin dediği gibi "ölmü denir şimdi onlara?"

* * *

Fatih yoldaşı yitireli 30 yıl oldu! O yaşadığı 30 yılı aşkın süreye çok şey sığdırdı.

Üniversiteyi ODTÜ'de okudu. '68 kuşağının sonuna yetişmesine rağmen, gençlik eylemlerinin birçoğuna katıldı. ABD Büyükelçisi Commer'in arabasının yakılması eyleminin içindeydi mesela, teyzesinin oğlu aynı zamanda yoldaşı Osman Yaşar Yoldaşcan'la birlikte...

20'li yaşlarda, -daha sonra komünist bir örgüte dönüşecek olan- devrimci bir grubun içinde yeraldılar. Dönemin en büyük soygunu Denizli Ziraat Bankası soygununu gerçekleştirdiler.

Paranın bir kısmını o sırada Denizleri kurtarmak için çalışan Mahirlere ulaştırdılar. **Devrimci dayanışmanın en güzel örneklerinden birini sundular, daha o genç yaşlarında.** Bunu son yeraldığı ÖO eylemi dahil birçok kez gösterecekti.

Ne yazık ki, kısa bir süre sonra yakalandılar. Fatih'in de, Osman'ın da bu ilk keşme sınavıydı ve alınlının aklıyla çıktılar bu sınavdan.

Fatih, daha sonra bir çok kez işkence görecekti, ama her defasında bir öncekini aşarak, işkencede direnişin destanını yazacaktı. Yoldaşları, Fatih'in direnişini rehber alacaklar ve 12 Eylül yıllarının "Adressiz Sorgular"ı böyle yaratılacaktı.

12 Eylül'de idamla yargılandığında "Fatih ve arkadaşları" diye çağrıldılar mahkeme salonlarında. Orada da faşizme meydan okuyacak ve "yargılayan savunma" ile bir kez daha tarihe şerh düşecekti.

Mücadeleye atıldığı üniversite yıllarından, ölümüne dek geçen 10-15 yılı, gerçek anlamda ateş altında geçirdi. Kaç kez faşistlerle çatışmaya girdi, kurşun yağmuruna tutuldu bilinmez. Kaç eylem, kaç grev örgütledi, kaç defa hapis yattı, kaç defa fırır etti ve kaç kez ölümle burun buruna kaldı...

En son yine Osman'la birlikte, cuntanın ilk günlerinde, bir eylem hazırlığında iken karşılaştılar ölümle. Orada çok sevdiği yoldaşı Osman'ı

kaybetti ve koluna aldığı kurşun yarası ile yaşadı son yıllarını...

O haliyle ilden ile mekik dokudu. **Sadece faşizme karşı değil teslimiyete ve tasfiyeciliğe karşı da amansız bir savaşım içinde oldu. Tasfiyeci örgütlerin yüzüstü bıraktığı devrimcilere el uzattı. Hem dışarıda, hem içeride onlara yol gösterdi, direnme gücü aşıladı.**

Fatih'in sadece yoldaşları tarafından değil, tüm devrimciler tarafından sevilip sayılması ve anılmasında bu özellikleri belirleyicidir. **O daha yaşarken devrime mal olmuş ender önderlerden biridir.**

* * *

Fatih'i yitireli 30 yıl oldu!

Onun ölüm haberini yoldaşlarına bildiren yazının başlığı "Fatih öldü yoldaşlar, başlar yukarı!" idi.

Ölümünden bu yana, -öncesi gibi, sonrasında da- yoldaşlarının başı hep yukarıda oldu. Onun acısını yüreklerine gömerek, bıraktığı boşluğu doldurmaya çalıştılar.

Uğruna canını verdiği ilkelerin tasfiyesine, temel değerlerin erozyonuna asla izin vermediler. Her tür uzlaşmacılığa, düzen-ıç i yaklaşımlara set oluşturdular. Faşizme karşı mücadeleyi, reformizme ve tasfiyeciliğe karşı mücadeleye birleştirdiler. Fatih'in "yargılayan savunması"ndaki "son sözleri"nde olduğu gibi, Marksizm-Leninizmi her koşul altında savunmaktan geri durmadılar.

Onun başeğmezliğini ve direnişini, mücadelenin her alanında sürdürerek, geleneği halka halka taşıdılar bugünlere... Ne şehitlerimizin, ne geleneklerimizin unutulup gitmesine izin verdiler.

"Eğer nereden geldiği bilinmiyorsa, nereye gidiildiği de bilinmez" der bir Afrika atasözü. Fatih ve tüm şehitlerimizin yaşamı, bize nereden geldiğimizi anlatır. Onlar bizim köklerimiz, tarihimizdir. Fakat asla geçmişte kalan ve donan şeyler değildir. Hep canlılığını koruyan, bizimle birlikte yaşayan, aynı zamanda geleceğimize ışık tutan fenerlerdir.

Her yeni kuşakla birlikte yeniden doğacak ve geleceğimize yön vermeye devam edecekler...

* * *

"Ey ömrünü destan gibi yürütenler / Yaşayan kimdir gerçekte, ölen kim" diye sormuştu şair. Ve aslında sorunun içinde yanıtını da vermişti: "Yaşarken bile tükenenler, yılmın yılmın düşenler mi / yoksa çekilip tarihin burçlarına, bayrak bayrak ölümsüzleşenler mi?"

Fatih, "bayrak bayrak ölümsüzleşenler" dendi ve ölümünün ardından burçlara diktığımız, onurla taşıdığımız bayrak oldu...

O, öleli 30 yıl oldu!

Kaç 30 yıl geçse de yoldaşları bayrağını yere düşürmeyecek... Giderek daha yaygın ve daha çok dikecek her yere... Devrimimizin diğer önderleriyle birlikte selamlayacaklar, işçi ve emekçileri, ezilen halkları...

Ve "o büyük gün" geldiğinde, bizimle birlikte katılacaklar o görkemli coşkuya...

<i>Her özlemi yağmurla başlatan bu yerde Bir kartal havalanır gökyüzüne Adını yıldızların en görkemlisine yazar Bütün yanlışlara göz ucuyla bakar... Aşar dağları, denizleri ve kentleri Bağcılar'da bahçeleri taşır güneşe Metris'te ölümü gül diye yakasına takar</i>
<i>...</i>
<i>Rüzgar olup estiği Tohum olup serpildiği yerler Renk renk grev bahçeleri Sel sel Ankara yürüyüşleri İşyerleri, fabrikalar ve bütün işçiler Bulvarlar, sokaklar ve bütün caddeler Bir bir gelip onun yüreğinden geçerler</i>
<i>Her özlemi yağmurla başlatan bu yerde O kartal ki Adı hem yürekte sızı Hem gökyüzünde Kutup yıldızı! Bakar bulutların üstünden yerin ta derinliklerine Sorar en kuytudaki çaresiz yalmızı...</i>
<i>Pamuk tarlalarında yangın yüzüzlü ırgatlar Açlık denizlerinden ağlara çekilmiş nasırlar Ve ilk komünden beri geçen yüzyıllar Bırak ki bakışlarında O kartalın uçuşuna vurulsunlar Ve sorsunlar Anlamı nedir diye yaşamının Her yerde tükendiği bir anda umudun Umudu çelik çelik donanmanın Mutlaka bir anlamı vardır böyle yaşamanın</i>
Adnan Yücel



Soma kaza değil, katliamdır! HESAP SORMAYA!

13 Mayıs günü Manisa'nın Soma ilçesinde bir maden ocağında yine işçi katliamı yaşandı. Resmi açıklamayla 301 işçi katledildi. Enerji Bakanı, daha kurtarma çalışması devam ederken "tarihin en ölümlü kazası na hazır olun" diyerek haberini verdi. Bir değil, on değil, yüzler... Bu katliam değilse nedir?

Önce "trafo patlaması" dendi, "zehirlenme" dendi, "yangın" dendi... Yüzlerce madenci katledilirken, katliamın sebebi her zamanki gibi halktan gizlenmeye çalışıldı, çelişkili açıklamalar yapıldı. Gizledikleri sadece işçi katliamının nedeni değil, madende kaç kişinin bulunduğuydı.

İşçi yakınlarına sağlıklı bilgi vermediler, sağlıklı bilgi ve kurtarma yerine, polisini-tomasını karşılarına diktiler. Öyle ki, ambulanslardan önce tomalar, polisler olay yerine yollandı. Katliamı, "kader", "olağan" bir şeymiş gibi sundular. Erdoğan, Soma ziyaretinde yaptığı konuşmada 1800 yıllardan örnekler vererek, "litaratürde iş kazası denen bir şey var" diyerek katliamın olağan olduğunu söyledi. Sanki 1800'lerin teknolojik gelişimi ile bugünün teknolojik gelişimi aynıymış gibi! Fakat **katliamla birlikte anlaşıldı ki, Soma'da madenciler tıpkı 1800'lü yılların koşullarında çalıştırılmış! Yemek ve tuvalet gibi en temel ihtiyaçlarını bile karşılayacak yerlerden mahrum, kullanma süreleri çoktan geçmiş gaz maskeleri ve "dayıbaşı" denilen kırbacın altında, gerçek anlamda bir köle gibi...**

"Mevzuata uygun" ölüm!

Katliamın hemen ardından konuşan Enerji Bakanı "bu ocak son iki yılda 16 kez denetlendi, mevzuata aykırı bir şey yok" dedi. Keza Çalışma Bakanı Faruk Çelik de "yapılan denetimlerde bir sorun gözükmedi" diyerek kendilerini aklamaya çalıştılar.

"Mevzuata aykırı bir durum yok", "denetimlerde sorun yok" ama yüzlerce işçi öldü! Yani ölümleri "mevzuata uygun"du(!) O "mevzuat"ın ne olduğu "denetim"lerin nasıl yapıldığı, katliam sonrası işçilerin anlatımı ile bir bir ortaya serildi.

Soma maden ocağı, Türkiye Kömür İşletmeleri'ne (TKİ) ait. Fakat AKP hükümeti tarafından hizmet satın alma yoluyla Soma Holding'e kiralanmış. **Bu sisteme de rödovans (kiralama) deniyor. Yani devlete ait bir sahanın özel sektör tarafından bir süreliğine kiralanması oluyor. Bu uygulama, sadece taşeronlaşmayı getirmiyor, özelleştirmeyi de getiriyor aynı zamanda. İşçilere ağır çalışma koşulları, patronlara yüksek karlar sunuyor.**

Soma Holding TKİ'ye bağlı çalışan taşeron bir firma. Üretilen kömürün yüzde 20'sini, devlete kira bedeli olarak veriyor, geri kalan yüzde 80'ni de devlete satarak parasını peşin alıyor. Yani çıkardığı kömürü yine devlete satıyor. Dolayısıyla şirketin pazar gibi bir sorunu da yok. Stok sorunu, "elimde kalır" sorunu yok. Ürettikçe üretiyor. Soma Holding Başkanı, daha önce yaptığı bir röportajda, şirketin çok kazanmasını, TKİ'deyken tonu 140 dolara mal

Soma'daki katliama Başbakan'ın dediği gibi 'kader' diyerek sesizce bir kenara çekilseydik, bugün Soma katliamı, taşeronluk sistemi bu kadar tartışılmazdı. Eğer tepkimizi sokaklara yansıtmıyaydık, işçilerin hangi koşullarda çalıştığı bilinemezdi. Soma ile birlikte azımsanmıyacak bir kesim, "bu tam kölelik sistemi" demekten kendini alamadı. Eğer tepkimizi eylemlerle ortaya koymasaydık, göstermelik tutuklamalar bile olmazdı.

olan kömürü, 23 dolara düşürmekle açıklıyor ve bununla övünüyor. Özelleştirilmeden önce 1500 ton üretim yapan ocak, özelleştirmeden sonra 3500 tona çıkmış! Özelleştirilmeden önce yüzde 7'lik bir fazla üreten ocak, özelleştirildikten sonra yüzde 47'ye, 2013 yılında ise yüzde 53'e çıkarmış!

Peki bütün bunlar ne pahasına gerçekleşmiş?

Daha çok üretim, işçileri daha çok çalıştırmak demek. Daha çok çalışmak, ölümüne çalıştırmak... İşçinin kanını, canını almak...

Şirket, daha çok üretim için, mevsimlik işçilerde karşılaştığımız "dayıbaşı" sistemini getirmiş. "Dayıbaşı" getirdiği işçilerden kişi başına komisyon alıyor. Ve işçileri sürekli 'hadi hadi' diye sıkıştırıyor. Amaç, belirlenen işin üzerinde iş çıkarmak. Belirlenen işin üzerinde çıkan iş dayıbaşlarının olur. Bu işçi simsarları, işçilerden aldıkları komisyon yetmezmiş gibi, çıkan işin fazlasına da el koyarlar.

Öylesine bir kölece çalıştırma ki, işçiler öldüklerinde bile iş durmasını diye, diğer işçilere haber verilmiyor. Ocak ayında bir işçi, bantta sıkışmış ve yarım saat asılı kalıp yaşamını kaybetmiş. İşçilere 'işe devam' denmiş. Katliamdan önce işçi katliamının yaşanacağı belli olmasına rağmen, üretim durdurulmamış. İşçiler iki haftadan beri madenden sıcak kömür çıkardıklarını söylüyorlar. Bunu yöneticilere söylemelerine rağmen yöneticiler gelen uyarıları dikkate almamış.

Nasıl olsa şirketin "kömürü satamam" diye bir derdi yok. Devlet çıkan bütün kömürü alıyor. Daha fazla

üretim için taşeronun taşeronu, 'dayıbaşı'lar devreye koyulmuş. Resmîyette kılıfına uydurmak için de bunlara 'ekip başı' denilmiş!

Göz göre göre gelen katliam

İşçiler göz göre göre azami kar uğruna katledildiler. Katliamdan 6 gün sonra savcının el koyduğu bilgisayar kayıtlarında karbonmonoksit seviyesinin yüzde 50'nin üzerinde olduğu belirlendi.

"İki haftadır sıcak kömür çıkarıyoruz", "trafo patladı" vb açıklamalar sonuçtur, esas neden değildir. Bunların önceli vardır. Mesala trafonun maden içinde ne işi var? Yine kömür sıcak olmadan önlem alınır. Bırakalım bunları, gaz ölçümünde kullanılan sensörler bile doğru dürüst çalışmıyor. Yaşam odaları yapılmamış. Maskelerin kullanım süreleri geçmiş. vb....

Bu birkaç veri bile, hükümetle patronun elele verecek bu katliamı yaptıklarını ortaya koyuyor. Soma maden ocağında bırakalım içerisine girip bakmayı, dışardan görünüşü bile burada her an işçi katliamı olacağını gösteriyor. Esas neden, çok, daha çok para kazanmak! **Kapitalist sistemde üretim azami kar için yapılır, o yüzden de iş kazalarının önü alınmaz. Zaten bu yüzden iş kazası değil, iş cinayeti diyoruz.** Fakat koruyucu önlemler alınsa, iş cinayetleri asgariye indirilir. Onlara koruyucu önlemler aldırtaacak yegane güç de, bizim örgütlü mücadelemizdir. Soma'da yaşanan katliamın bize gösterdiği de budur.

Eğer Soma'daki katliama Başbakan'ın dediği gibi 'kader' diyerek sesizce bir kenara çekilseydik, bugün Soma katliamı, taşeronluk sistemi bu kadar tartışılmazdı. Eğer tepkimizi sokaklara yansıtmıyaydık, işçilerin hangi koşullarda çalıştığı bilinemezdi. Soma ile birlikte azımsanmıyacak bir kesim, "bu tam kölelik sistemi" demekten kendini alamadı. **Eğer tepkimizi eylemlerle ortaya koymasaydık, göstermelik tutuklamalar bile olmazdı.**

O halde mücadelemizi daha fazla yükseltmeliyiz! **Başta madenler olmak üzere işçi sağlığı iş güvenliği güvenilir kurumlar tarafından yapılmalı, özelleştirme durdurulmalı, katliamın sorumluları ağır ceza ile yargılanmalı, Enerji ve Çalışma Bakanları istifa etmelidir. Ayrıca katliama ortak olan ve sesiz kalan Türk-İş Konfederasyonu ve ona bağlı Genel Maden-iş sendikası yöneticileri istifa etmelidir.**

Taleplerimiz kabul edilene kadar sokaklardan çekilmemeliyiz. İşte **Soma maden işçilerinin katliama ortak olan sendikacılara karşı yaptıkları eylemler, istifa getirdi.** Uzun yıllar sonra işçilerin eylemli baskısı sonucu sendika yöneticileri istifa etmek zorunda kaldılar. Örneklerini çoğaltmak için daha ileri...

Bilmeliyiz ki, azami kar uğruna çarkları dönen bu sistemde iş cinayetleri tamamen bitmez. Mücadelemizin hedefine bu kapitalist sistemi çakmalıyız. Bırakalım iş cinayetlerini, iş kazalarının olmadığı devrim ve sosyalizm için kavgamızı yükseltelim.



Yatağan işçileri direniyor

Yatağan işçilerinin direnişleri Ankara Kurtuluş Parkı'nda devam ediyor. İki yılı aşkındır özelleştirilmesi gündemde olan Yatağan'da TES-İş ve Maden-İş üyesi işçiler eylemler yaptılar.

Yatağan işçileri bugüne kadar sayısız kez saldırıya uğradı. En başta Ankara'ya yürüme çabaları saldırılarla durduruldu. Özelleştirme ihalesinin yapılacağı günlerde Ankara'da olan işçilere polis vahşi biçimde saldırdı. İşçiler bu saldırılara direnerek karşı koydular ve Kurtuluş Parkı'nda Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB) önünde çadır kurdular.

İşçiler, Ankara'ya geldikleri günden bu yana, ÖİB'nin mesainin bittiği saat 18'e kadar önünde bekliyor ve çadır direnişlerine parkta devam ediyorlar.

İhaleyi erteleyen ÖİB, yeni ihalenin ne zaman yapılacağını açıklayabilmiş değil. İşçiler ise bu ihaleyi yaptırmamaya kararlı; özelleştirmenin değil kamulaştırmanın yapılması gerektiğini vurgulayarak, direnişin aynı zamanda Türkiye'deki diğer özelleştirmeleri engellemeye yönelik adımlardan biri olduğunu belirtiyorlar.

Direnışçi işçilere daha önce Yatağan'da çalışmış ve emekli olmuş işçiler de destek veriyorlar; Ankara ve Yatağan'da eş zamanlı eylemleri sürdürüyorlar. Bir önemli başarıyı da, bugüne kadar eylemlerine sırt çevirmiş olan Türk-İş'i de kısmen harekete geçirerek kazandılar.

İşçileri Ankara'daki sendikalar ve odaların yanı sıra, öğrenciler, devrimciler de ziyaret ediyorlar. Bu ziyaretler, işçiler için önemli, çünkü direnişini güçlendiriyor.

26 Mayıs'ta Ethem Sarısülük'ün mahkemesinin ardından, PDD okurları da Yatağan işçilerine ziyarette gerçekleştirdiler ve direniş süreci hakkında sohbetler yaptılar.

İşçilerin gerçekleştirdiği bu direniş, özelleştirmelere karşı oldukça önemli bir başkaldırı anlamına geliyor. Soma maden katliamının ardından, bu direnişin önemi daha da büyümüş durumda. Ve işçiler, "Madencinin katili özelleştirme!" sloganını yükseltiyorlar.

Yatağan işçileri, kendi durumları ile Soma arasında paralellik kuruyor ve benzer biçimde özelleştirme kurbanı olmamak için direniyorlar.

Üstelik, doğrudan Soma'ya destek için bir eylem de gerçekleştirdiler. 30 Mayıs günü Enerji Bakanlığı önünde, Soma katliamını protesto etmek için kendilerini kapıya zincirlediler. Polisin şiddetli saldırısına

rağmen, kenetlenmiş işçiler birbirinden birbirinden koparmak oldukça zordu. Polis direnen işçilere gaz bombasıyla saldırarak gözaltına aldı. Gözaltındaki işçiler kısa süre sonra serbest bırakıldılar.

"Bunlar devleti satın almış"



Bir işçi daha öldü inşaatla çalışırken. Başına demir direk düştü. Adı Hakan Tek. Taşeron işçisi; asgari ücretle geçinmeye, ailesine bakmaya çalışıyordu.

Ali Ağaoğlu'nun Maslak'ta ormanı yok ederek yaptığı lüks site-de çalışıyordu. Hani şu ünlü Maslak 1453 sitesi vardı ya. Ağaoğlu kamuya, yani halka ait ormanın içinde, sanki babasının çiftliğiymiş gibi pervasızlıkla at üzerinde poz vermiş, süper lüks daireler vaatmişti.

O süper lüks dairelerin inşaatında ise, 3 binden fazla işçi, hepsi de taşerona bağlı olarak çalışıyordu. İnşaatla, en ağır koşullarda, ama insanca yaşama, insanca çalışma koşullarından mahrum bir biçimde.

Hakan'ın cansız bedeni yerde yatıyor tam 5 saat boyunca. İşçiler kameralara bağıryorlar "Bunlar devleti de satın almış, 5 saattir ne ambulans geldi, ne bir sağlık görevlisi, ne de herhangi biri". İşçiler, devlet ile patron, sermaye ile hükümet arasındaki ilişkinin özünü ne kadar doğru kavramış. Lenin'in devlet tanımını bilmiyorlar elbette, ama kendi yaşamlarından bakarak, sermaye ile hükümetin ilişkilerine bakarak, devletin görevinin sermayeyi korumak olduğunu görmüş, anlamışlar.

Ve eylem yapıyorlar işçiler, slogan atıyor, inşaat içinde yürüyorlar. "Patronlar kalles, işçiler kardeş!"

İşçi cinayetleri sürüyor. Devlet taşeron sistemini iyice yerleştirmeye, patronun karını artırmaya, işçi sömürsünü büyötmeye uğraşıyor. Her türden işçi cinayetine, sınıfsal baskı ve sömürüye, işçiler üzerinde estirilen teröre karşı, "kalles patronlar"a karşı "sınıf kardeşi işçiler" birlikte mücadele etmediği sürece, çözüm bulmak mümkün değildir.

Okmeydanı Hastanesi'nde ve MT Reklam'da direniş

Soma katliamının ardından yapılan greve katıldıkları için 22 Mayıs'ta işten atılan Dev Sağlık-İş üyesi işçiler, Okmeydanı Hastanesi bahçesinde direnişe başladılar. İşten atılan 8 işçi de Dev Sağlık-İş temsilcilerinden oluşuyor. İşçiler her sabah, öğlen ve akşam saatlerinde eylemler gerçekleştirerek işe geri dönmeyi ve taşeron sisteminin kaldırılmasını talep ediyorlar.

26 Mayıs'ta hastanenin bahçesinde DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu'nun da katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. İşçiler ayrıca 25 Mayıs'ta Kadıköy'de yapılan mitinge de katıldılar.

Düzce ve Gebze'de kurulu olan MT Reklam'da çalışan işçiler, çalışma koşullarını düzeltme amacıyla Birleşik Metal-İş'e üye oldular. Örgütlenme

faaliyeti patron tarafından öğrenilince sendikaya üye olan 16 işçi 13 Mayıs'ta işten atıldı. İşten atılan işçiler, fabrika önünde çadır kurarak direnişe geçtiler.

27 Mayıs'ta Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu fabrikalarda çalışan işçilerin de aralarında bulunduğu devrimci ve ilerici kurumlar MT Reklam'ın Gebze'deki fabrikası önünde basın açıklaması yaparak, sendikal örgütlenmeye yapılan bu saldırının son bulmasını istediler.

MT Reklam 2012 yılında Türkiye'deki ihracatçı şirketler listesinde ilk 100 arasında yer alıyor. İşçilerin yoğun sömürsüyle devasa karlar elde eden şirket, işçilerin örgütlenme hakkına da işten atmayla karşılık verdi.



Haziran'ın yıldönümünde direniş

31 Mayıs 2013'te başlayan Haziran Direnişi'nin yıldönümü, öncesinde devletin yoğun tehditleri ve liberal kesimlerin sağa çekme tartışmaları altında başladı.

Devletin tehditleri, katılımı düşürmeye yönelikti. Başbakan'dan Vali'ye kadar her cepheden yapılan açıklamalarla, kitlelerin alanlara çıkması engellenmeye çalışıldı. 31 Mayıs'ta ülke genelinde 13 milyon insan sokaklara çıkmıştı. Devlet, bu kitlenin gücünden öylesine korkuyordu ki, tekrar aynı biçimde sokaklara dökülmesini engellemek için, var gücüyle uğraştı.

Bu uğraşın en önemli parçasını, 15 Haziran 2013'te İstanbul'da Gezi Parkı'nın ve Taksim Meydanı'nın saldırıyla boşaltılmasının ardından geçen bir yıl boyunca, Taksim'deki her eyleme yönelik polis saldırısı oluşturuyordu. Saldırıları son derece vahşi ve pervasız biçimde gerçekleştiriliyor, böylece kitlede yılgınlık, yorgunluk ve eylemden uzaklaşma duygusu yaratılmak isteniyordu.

Diğer taraftan, geçen bir yıl boyunca, ne kitlelerin üzerindeki baskı, ne olumsuz yaşam koşulları, ne ekonomik ve siyasi kuşatılmışlık ortadan kalktı. Tersine, her olayda, kitlelerin öfkesi yeniden bilendi, devlete karşı tepkisi büyüdü. Soma katliamı gibi alçakça gerçekleştirilen bir işçi katliamından sonra, bu öfke yeniden somut harekete dönüştü.

Devletin yaratmaya çalıştığı yılgınlık uğraşının diğer önemli parçasını ise, liberal aydınlar tarafından yürütülen ideolojik bombardıman oluşturdu. Onlar zaten,

daha 1 Haziran 2013 gününde, bütün ülke sokaktayken görevlerini yapmaya başlamışlardı. 1 Haziran'da Gezi Parkı'nı boşaltma; sonrasında, barikatları kaldırma; sonrasında, Taksim'deki olağan Cumartesi akşam eylemlerini durdurma; sonrasında, şehitlerin mahkemelerine sahip çıkışı zayıflatma vb. vb. tartışmaları yürütmüşler, her aşamada eylemi geriye çekmeyi ya da bitirmeyi savunmuşlar, bu doğrultuda "cengaverce" savaşıyorlardı.

Bir yıl boyunca her aşamada kitleleri Taksim'den uzak tutmaya çalıştılar. Ancak başaramadılar, kitlelerin selinin, devrimcilerin direncinin önünde duramadılar. 31 Mayıs'ın yıldönümünde yeniden piyasaya çıktılar. "Direnişi takvimlere sıkıştırmamak", "Taksim'e girmeye çalışarak kendi kalemize gol atmamak" gibi argümanlarla, hareketi geriye çekmeye, 31 Mayıs'ın yıldönümünün militanca kutlanmasını engellemeye çalıştılar. Bu yanı sıra devletin "papaz" yüzünü oluşturduklarını gösterdiler.

Elbette, ne "cellat"ın tehditleri, ne "papaz"ın kandırma çalışmaları, "kitlelerin coşkun akan selini" durdurmaya yetmedi. Geçen sürede, eylemlere katılan kitlede bir azalmaya neden olmuştu elbette. Bu kadar büyük bir kitlesellik içinden dökülmeler, korkmalar olması da doğaldı zaten. Ancak eylemlere katılmaya devam eden kesimlerin, inancı, kararlılığı artmış, öfkesi büyümüş, direnci güçlenmişti. Dahası, katıldığı her eylemle, tecrübesi artmış, direnme yöntemleri çeşitlenmiş, savunma araçları güçlenmişti. Bu da, eylemci kitlenin militanlığını ve kararlılığını büyütüştü.

İşte Haziran Direnişi'nin yıldönümü, bu tabloyla gerçekleştirildi.

İstanbul'da yüzbinler Taksim'e yeniden çıkmayı başaramadı. Ancak bu eylemde, başarı Taksim'e çıkmak değildi. Zaten tarihte "tekerrür" yoktur. Haziran'ın yıldönümünde aynı kitleyle, aynı alanı yeniden fethetme ihtimalimiz de yoktu.

Başarı; estirilen bütün teröre, alınan bütün önlemlere rağmen "papaz"ların içerik boşaltma çabalarına aldırmadan, onbinlerce kişinin Taksim'e gelme kararlılığını taşıması ve militanca saatlerce çatışmasıydı. Ve bu başarıldı.

gelmek isteyen kitle tarafından işgal edildi. Kadıköy'de toplanan kitle ve Boğaziçi Köprüsü'ne yürümek istediler. Kitlenin önü Acıbadem'de kesildi ve gaz bombaları, plastik mermi ve tomalarla saldırıya uğradılar. Bahariye Caddesi'ne çekilen kitle polise, havai fişek, sapanlar ve taşlarla karşılık verdi.

Gazi Mahallesi, Okmeydanı, Nurtepe, Sarıgazi, Bağcılar, İkitelli, Gülsuyu, 1 Mayıs mahallelerinde de saatlerce süren çatışmalı eylemler yaşandı. Bu semtlerde eylemler 1 Haziran'da da sürdü. 1 Mayıs Mahallesi halkı, Mehmet Ayvalıtaş için yürüyüş yaptı ve vurulduğu yere yürüdü. Burada saygı duruşunda bulunan kitle, Mehmet Ayvalıtaş'ın evini ziya- ret etti.

Ankara'da 31 Mayıs akşamı devrimci ve ilerici kurumlar Güvenpark'a yürüdü. Polis kitleye saldırınca Kızılay çevresinde barikatlar kuruldu. Havai fişek, sapan ve taşlarla karşılık veren kitle, polisi saatlerce hareketsiz bıraktı. Kitle bir süre sonra Tuzluca'yı'a çekildi ve eylem burada devam etti. 1 Haziran'da ise Ankara Dayanışması Ethem Sarısülük'ün vurulduğu yerde anma yapmak istedi. Sarısülük'ün ailesinin de katıldığı yürüyüş, Sarısülük'ün vurulduğu yerde yapılan oturma eylemiyle devam etti. Anmanın bitiminin ardından polis kitleye saldırdı. Sakarya Caddesi civarında polis saldırısı yoğunlaştı. Barikatlar kuran kitle polise karşılık verdi ve çatışmalar saatlerce sürdü. Eylemde 128 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar serbest bırakıldı.



2013'ün 31 Mayıs'ında başlayan ve tüm Türkiye'ye yayılan Haziran Ayaklanması'nın yıldönümünde başta İstanbul, Ankara, İzmir, Antakya, Eskişehir, Adana olmak üzere, ülkenin dört bir yanında eylemler gerçekleştirildi. Polisin uyguladığı ablukaya ve pervasız saldırılara karşı, kitleler saatlerce barikatlar kurarak direndi ve Haziran Ayaklanması'nda şehit düşenler anıldı.

İstanbul'da 31 Mayıs öncesinde Erdoğan tehditlerine başlamıştı. "Devletin kolluk güçleri kesin talimat aldılar, gereği A'dan Z'ye yapılacaktır" diyerek korkusunu açık etmişti. İçişleri Bakanlığı ve İstanbul Emniyet Müdürü ise, günler öncesinden önlemlerini açıklamışlar, ortamı 1 Mayıs'tan sonra bir kez daha terörize etmişlerdi. Taksim ve çevresine, 25 bini aşkın polis, 50 toma ve onlarca akrep yerleştirildi. Bunlara rağmen, İstanbul Valisi "Biz Taksim'i hiçbir zaman yasaklamadık" diyebilirdi.

Ulaşımın hiçbir şekilde kısıtlanmayacağı, Gezi Parkı'nın kapatılmayacağı söylenmişti. Ancak, kitlenin daha sabah saatlerinden Taksim'e gelmeye başladığını görünce, önce parkı ve meydanı kapatılar, arkasından metro, metrobüs, vapur ve otobüsleri dururdular.

Tüm bu ablukaya rağmen, kitleler İstiklal Caddesi'ne aktı ve yürüyüşe geçti. Gezi Parkı'nda bir grup, polis barikatının önünde kitap okuma eylemi gerçekleştirdi. 15.30'dan itibaren Fransa



Konsolosluğu önünde kitle sloganlar

attı, marşlar söyledi. Kitle, Taksim Dayanışması'nın saat 19'a yaptığı çağırısı sloganlar ve halaylarla bekledi. Saat 19'da, TMMOB binasından çıkan Taksim Dayanışması'nın temsilcilerinin önü kesildi. Dayanışma bileşenleri saat 21.30'a kadar aynı sokakta oturma eylemi gerçekleştirdiler. Devlet TMMOB'a da saldırı gerçekleştirdi.

İstiklal Caddesi'nde toplanan kitleye, devlet tomalar, gaz bombaları ve plastik mermilerle saldırıya geçti. Aralarında PDD okurlarının da bulunduğu kitle, kurulan barikatlarda, polise sapanlar, molotoflar ve havai fişeklerle karşılık verdi. Çatışma saatler boyunca sürdü. Gözaltına alınanlar ters kelepçeli bir şekilde sokak aralarında bekletildi, işkenceyle arabalara bindirildi. Taksim'deki eylemlerde aralarında Proleter Devrimci Duruş dergisi yazı işleri müdürü Çağdaş Büyükbay'ın da olduğu 203 kişi gözaltına alındı.

Beşiktaş'tan Taksim'e yürümek isteyen eylemcilere de Teşvikiye'de polis gaz bombaları ve plastik mermilerle, tomalarla saldırdı. Burada da barikatlar kurularak direnişe geçildi. Polisin saldırısına apartmanlardaki insanlar tencereler çalarak tepki gösterdi.

Öğle saatlerinde Haydarpaşa Garı, Taksim'e

Adana Haziran direnişine saldırı

Haziran direnişinin yıl dönümünde, Proleter Devrimci Duruş'un da içinde bulunduğu devrimci, demokratik örgütler ve sendikaların çağrısıyla kitleler, Haziran direnişinin adresi Atatürk Parkı'nda buluştu.

"Gezi'den Soma'ya Katil Devlet Hesap Verecek" yazılı pankartın etrafında toplanılarak sık sık "Hükümet İstifa, iktidar Halka", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam", "Her yer Taksim, her yer direniş", "Katiller halka hesap verecek" sloganları atıldı. Sendikaların yaptığı konuşmalar ve şiir dinletisinin ardından yürüyüşe geçildi.

Adana'da fiili OHAL uygulayan devlet, Atatürk Parkı'nda çevik kuvvet, toma ve akrep araçlarıyla yığınak yapmıştı. Alana gelenler kimlik kontrolüyle taciz edilmişti. Yürüyüşe de toma'larla su sıkarak saldırı. Ardından çevik kuvvet ve akrep araçlarıyla gaz sıkarak, plastik mermi yağdırdı. Yoğun saldırıya rağmen, devrimcilerle birlikte kitleler de kendilerini taş ve sapanlarla savundular. Sivil polisler, onlarca kişiyi yerde tekmeleyerek işkence ile gözaltına aldılar.

Atatürk Parkı'nın çevresinde akşama kadar çatışmalar sürdü. Devrimciler öncülüğünde kitlelerin kararlılığını gören polis geri çekildi. Ardından gözaltında olanlar için oturma eylemi başlatıldı. Daha sonra eylem ertesi gün toplanmak üzere iradi olarak bitirildi.

Ertesi gün, gözaltılara karşı biraraya gelen, içinde proleter devrimcilerin de olduğu, sendika ve örgütler adliye önünde bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada; geçen yıl bu günlerde Gezi Parkı'nda başlayan direniş hatırlatıldı. Ve direniş sırasında gerçekleşen devlet terörü, polisin yarattığı vahşet anlatıldı. "Ülkenin 80 ilinden milyonlar, artan sömürü, yoksulluk, savaş ve baskı politikalarına karşı sokağa

çıktı. Vahşi devlet terörüyle 10 arkadaşımız hayatını kaybederken, 12 kişi gözünü kaybetti. 7 bin kişi yaralandı, 3 bin kişi gözaltına alındı" denildi.

Açıklama şöyle devam etti: "Haziran direnişinde katledilen insanların katilleri yargılanmamış, üstüne devlet tarafından korunmuştur. Savaş, baskı ve sömürü politikaları artarak sürmüş ve sürmektedir. Soma'da yaşananlar bunun en çıplak örneğidir. Bizler de Haziran direnişinin yıl dönümünde Haziran şehitlerini sahiplenmek, katillerin bulunması ve yargılanmasını sağlamak, siyasal özgürlükler ve demokrasi talebimiz için dün Atatürk Parkı'ndaydık. Fakat bir kez daha demokratik taleplerimiz fiili bir OHAL ile, koyu bir devlet terörüyle bastırılmak istenmiştir. Devlet, insanlara gaz, cop ve tazyikli su ile saldırmıştır. Bebek arabasına gaz bombası atılmıştır. 24 arkadaşımız darp edilerek gözaltına alınmıştır. Birçok arkadaşımıza sokakta işkence yapılmıştır...

Haziran şehitlerinin katilleri bulunup, yargılanmalıdır. Direnişin temel talepleri acilen kabul edilmeli, işçiler-emekçiler ve Kürt halkı üzerindeki sömürü, savaş ve baskı politikalarına son verilmelidir."

Ardından "Gözaltılar serbest bırakılsın", "Hükümet



Adana'da polis saldırısı sırasında bir tomanın üzerine çıkan genç, tomanın eylemcilere su püskürten hortumunu polislerin üzerine çevirdi. Tazyikli suyla savrulan ve gazdan etkilenen polisler hınçla eylemci gence saldırdılar. Başka bir tomadan üstüne su sıkarak onu aracın üzerinden devirmeye çalıştılar, ancak başamadılar. Onur Can adlı genç, üstüne çıktığı toma, kendi suyunu kesince, eylemi hedefine ulaştırmış olarak yere indi. Polisler Onurcan'ı gözaltına aldılar ve bir gün sonra serbest bıraktılar. Onurcan, Adliye önünde bekleyen kitlenin büyük coşkusuyla, "Diren toma, Onurcan geliyor" sloganlarıyla karşılandı. Onurcan daha sonra bir televizyon kanalına yaptığı açıklamada, savcının gözaltına alınanlara "Toma'nın fişkiyesini kim kırdı" diye sorduğunu ve hepsinin güldüğünü anlattı.

İstifa, İktidar Halka" sloganları atıldı.

Açıklama bittikten sonra, kitle akşama kadar adliyenin önünde gözaltıların serbest bırakılmasını bekledi. İçeridekilerin sorgusu yapılırken, dışarıdaki kitle halaylar çekti, sloganlar attı ve serbest bırakılanları sloganlarla karşıladı.

Haziran şehitleri anıldı

Haziran ayaklanması sırasında şehit düşen Mehmet Ayvalıtaş, Ethem Sarısülük ve Ali İsmail Korkmaz'ın anmaları yapıldı. Ankara, Eskişehir, Antakya ve İstanbul'daki anmalara binlerce kişi katıldı.

Mehmet Ayvalıtaş'a araba çarptığı yerde ve mezarında, Ethem Sarısülük'ün Ankara'da vurulduğu Kızılay'da, Ali İsmail Korkmaz'ın polisler ve sivil faşistler tarafından dövüldüğü sokakta ve Abdullah Cömert'in gaz kapsülüyle katledildiği noktada anmalar gerçekleştirildi. Ethem Sarısülük anmasından sonra polis saldırısıyla çatışmalar çıktı.

Mehmet Ayvalıtaş anması

Mehmet Ayvalıtaş için 2 Haziran'da sabah mezar başında anma yapıldı. SODAP'ın örgütlediği



anmaya devrimci kurumların yanı sıra, Mehmet Ayvalıtaş'ın ailesi katıldı. Anma Mezar girişinde kortejlerin oluşturulmasıyla başladı. Sloganlarla yürüyüş yapıldı. Mezar başındaki anma saygı duruşuyla başladı. SODAP adına bir

konuşma yapıldı. Mehmet

Ayvalıtaş'ın babası Ali Ayvalıtaş "Bir Mehmet kaybettim binlerce Mehmet kazandım. Katillerden hesabın sorulmasını istiyorum" açıklamasını yaptı.

Mezar anmasının ardından kitleye 1 Mayıs Mahallesi'ndeki PSKAD'da yemek verildi. Saat 15'te Cennet Düğün salonu önünde kortej oluşturuldu. "Mehmet Ayvalıtaş halklarımızın büyüyen öfkesinde yaşayacak" yazılı pankartın arkasında,

kurumları temsilen birer flama taşındı. Kortej Mehmet Ayvalıtaş'ın araba çarpmasıyla katledildiği yere geldiğinde saygı duruşunda bulundu. Yapılan konuşmalarda katillerin hesap vereceği belirtilirken, Ayvalıtaş'ın mücadelesi anlatıldı.

Ali İsmail Korkmaz anması

Anma 2 Haziran'da 19.00'da Eskişehir Espark önünde kortejin oluşturulmasıyla başladı. Ali İsmail Korkmaz ailesi de yürüyüşe katıldı.

Yürüyüşün önünde Ali İsmail Korkmaz'ın resminin olduğu "Herkes bir gün ölür kimisi toprağa kimisi yüreklere gömülür" yazılı pankart taşındı.

Ali İsmail'in vurulduğu sokağa kadar sloganlarla yürüyüş yapıldı. Ali İsmail'in dövüldüğü Sanayi Sokak'ta, anma, fotoğrafın üzerine karanfillerin bırakılması ve saygı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından, babası Şahap Korkmaz konuşma yaptı. Ağabeyi Gürkan Korkmaz da yaptığı konuşmada "Ali İsmail korkmadı, titremedi, onu ölümsüzleştirdiler. Binlerce Ali kazandık" dedi.

Okmeydanı'nda Devletin Provakasyonu

Okmeydanı, 22-23 Mayıs günleri, bir kez daha polis vahşetiyle karşı karşıya kaldı. İki kişi, Uğur Kurt ve Ayhan Yıldız, polisin kurşunu ve gaz bombası ile yaşamını yitirdi. Bu kişilerin Alevi olması ve Uğur Kurt'un Cemevi'nde iken hedef alınarak vurulması, devletin bir provakasyon girişimiydi.

Alevi inancından insanların oturduğu ve devrimci örgütlerin faaliyetlerinin yoğun olarak yapıldığı Okmeydanı, devletin hedef seçtiği semtlerin başında geliyor. Berkin Elvan'ın yaralanmasının ardından eylemler de artmış ve polisle sık sık çatışmalar yaşanmıştı. Devlet, Okmeydanı halkına gözdağı vermek için saldırılarını ve provakasyonlarını arttırdı. Hatırlanacaktır, Berkin Elvan'ın cenazesinden sonra da AKP'nin kışkırttığı gerici-faşist bir grup, Okmeydanı'na saldırmış ve içlerinden biri öldürülmüştü.

Devlet tam da Soma'daki maden katliamı ile köşeye sıkıştığı bir dönemde, yeniden Okmeydanı'na ve Cemevi'ne saldırarak, dikkatleri başka yöne çekmeye çalıştı. Cemevi'nin özel olarak hedeflendiği ve içindekilere gerçek mermi ile ateş edildiği ortadadır. Uğur Kurt'un katledildiği anda, hemen yanında Okmeydanı Cemevi Başkanı'nın bulunması düşündürücüdür. Belki de asıl hedef cemevi başkanıydı ve Alevi-Sünni çatışmasını başlatmaktı. 1995'te Gazi'de bir dedenin kontrgerilla tarafından öldürülmesinde yaşandığı gibi...

Okmeydanı'na artan saldırıların bir diğer nedeni de, bölgenin İstanbul'un tam ortasında yer alması, dolayısıyla büyük rantlara açık olmasıdır. Son cinayetlerin ardından Beyoğlu Belediyesi'nin Okmeydanı'nı "riskli alan" ilan etmesi boşuna değildir. Bir yandan polis terörüyle kitle rahatsız edilmekte, bir yandan da çeşitli vaatlerle kandırılıp Okmeydanı'nın devrimci yapısı tümünden değiştirilmek istenmektedir.

Okmeydanı halkı, ne rant girişimine, ne de Alevi-Sünni bölünmesine izin vermeyeceğini, yaptığı eylemlerle ortaya koyuyor. Önümüzdeki günlerde devletin yeni provakasyonları yaşanabilir. Sadece Okmeydanı değil, tüm işçi ve emekçilerin bu provakasyonlara izin vermemesi ve mücadeleyi yükseltmesi gerekmektedir.

Polisin hedefli cinayetleri

Berkin Elvan için adalet talebiyle 22 Mayıs'ta Okmeydanı'ndaki İTO Lisesi'nde boykot yapan öğrencilere sabah saatlerinde gaz bombaları ve plastik mermilerle saldıran polis, Okmeydanı Cemevi'nde bir cenazeye katılmak için bekleyen

Uğur Kurt'u katletti. Bu katliama karşı sokaklara dökülen Okmeydanı halkına yine gaz bombaları, plastik mermi, tomalarla saldırdılar. Ve Ayhan Yıldız'ı gaz bombalarıyla katlettiler.

Okmeydanı'nda Uğur Kurt'un katledilmesinin ardından barikatlar kuran devrimciler ve Okmeydanı halkı 24 Mayıs akşamına kadar eylemlerine devam etti. Polisin yoğun gaz bombası ve plastik mermi saldırısının yanı sıra özel harekat timleri de saldırıya katıldı.



Katliama karşı Okmeydanı dışında, Gazi Mahallesi, Sarıgazi, Nurtepe, Gülsuyu, Kartal, İkitelli, Bağcılar, Esenler, Alibeyköy'de de kitleler barikatlar kurarak polisle çatıştı. Ayrıca Adana, Ankara Tuzluca'yır, Kızılay ve ODTÜ, Dersim merkez. İzmir'de de polisle çatışmalı eylemler yapıldı.

Uğur Kurt'un katledilmesinin ardından Proleter Devrimci Duruş'un da aralarında bulunduğu devrimci kurumlar cemevi önünde toplandı. 22 Mayıs akşamı Proleter Devrimci Duruş, Halk Cephesi, DHF, Mücadele Birliği, Kaldıraç, SDP, EMEP, SODAP, ÖDP mahalle içinde sloganlar atarak bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yolu trafiği kesen kitle, bir müddet oturma eylemi yaptı. Tekrar cemevi önüne geldiklerinde, polis bir kez daha saldırdı ve barikatlarda direniş devam etti. Gece yarısına kadar devam eden direniş polisin çekilmesiyle sabah

saatlerinde bitirildi.

23 Mayıs'ta da Uğur Kurt'un cenazesi için cemevi önünde toplanıldı. Çevik kuvvet minibüsüne devrimciler taşlarla saldırdı. Katliamdan 26 saat sonra olay yerine gelen savcı ve yanında getirdiği koruma polisine yönelen öfke, polisin mahalleden kovulmasıyla sonuçlandı. Cenaze, cemevinde yapılan törenin ardından, yürüyüşle Sivas'a uğurlandı. Cenazeye kitlesel bir katılım oldu.

Aynı akşam diğer mahallelerde ve illerde de çatışmalı eylemler yapıldı. Kadıköy'de de bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Okmeydanı'nda yaşanan katliamın ardından burjuva basın devrimcileri hedef tahtasına çıktı. Haziran direnişi sırasında da polislerin arkasını sıvazlayan Başbakan, "polis nasıl sabrediyor anlamıyorum" diyerek, yeni katliamlara davetiye çıkardı. Bu açıklamaların ardından bizzat Erdoğan'ın "emri ben verdim" dediği baskınlar yapıldı. 43 kişi gözaltına alındı. 5'i tutuklanarak hapisaneye gönderildi.

Alevi kurumlarından katliama tepki

Alevi kurumları, Okmeydanı'nda Uğur Kurt'un öldürülmesinin ardından 25 Mayıs'ta İstanbul, Ankara, Adana, Bursa, Dersim, Diyarbakır, İzmir, Mersin, Bursa'da sokaklara çıktı ve katillerin hesap vermesini istedi. Kitlesel katılımlarla geçen eylemlerde "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganları atıldı.

İstanbul'daki eylem Şişli'de yapıldı. Alevi kurumlarının yanı sıra Proleter Devrimci Duruş okurlarının da bulunduğu birçok devrimci kurum, eyleme katıldı. Şişli Meydanı'nda saat 12'den itibaren toplanmaya başlayan binlerce kişi, polisin cinayetlerini kınayan sloganlarla Osmanbey Metrosu'na kadar yürüdü.

Metrodan Taksim'e açılan yollar polis bariyerleriyle kapatılmıştı. Burada Alevi kurumları adına bir açıklama yapıldı. Devletin Alevi'leri hedef tahtasına çıktığı ve yaptığı katliamlarla yok etmeye çalıştığı vurgulandı. Uğur Kurt'un cemevi bahçesinde polis tarafından katledilmesinin de, bunun bir devamı olduğu söylendi. Bu katliamı yapanların, hesabını vermesi istendi. Ve "Alevileri sokaklardan uzaklaştıramayacaksınız" denildi.

Açıklamanın ardından kitle Mecidiyeköy'e kadar sloganlarla yürüyüşe devam etti.

Elif Çermik katledildi

22 Aralık 2013'te İstanbul Forumları, Kent Hareketleri ve Kuzey Ormanları Savunması'nın çağrısıyla Kadıköy'de yapılan Kent Mitingi'nde polisin kitleye gaz bombalarıyla saldırmasının ardından kalp krizi geçiren ve 159 gün komada kalan Elif Çermik, 30 Mayıs'ta Siyami Ersek Hastanesi'nde yaşamını yitirdi.

Elif Çermik için Nurtepe Cemevi'nde 31 Mayıs'ta cenaze töreni düzenlendi. Cenaze törenine Proleter Devrimci Duruş okurlarının da aralarında bulunduğu devrimci ve ilerici kurum temsilcileri katıldı. Cemevinde 12'de başlayan törenin ardından, Çermik'in cenazesi Kilyos mezarlığında defnedildi.



Katiller cezasız kalmayacak!

Haziran İsyanı sırasında şehit düşen Ali İsmail Korkmaz, Mehmet Ayvalıtaş, Ethem Sarısülük ve Abdullah Cömert'in davaları Mayıs ayı içinde görüldü.

Ali İsmail Korkmaz davası

Ali İsmail Korkmaz'ın katillerinin yargılandığı davanın 2. Duruşması 12 Mayıs'ta Kayseri Adliyesi'nde görülmeye devam etti.

Sabahın erken saatlerinden itibaren İstanbul, Ankara, İzmir, Antakya, Eskişehir, Adana illerinden gelenler Adliye önünde toplandı. Kayseri Valiliği de adeta Kayseri'de sıkıyönetim ilan ederek Adliye önüne açılan tüm yolları bariyerlerle kapattı. Bu ablukaya rağmen Yeni Adliye önünde binden fazla kişi toplanarak katillerin cezalandırılmasını istedi.

Mahkemeyi izlemek için kitle adliye önüne pankartlar ve flamlarla yürüdüler. Gezi şehitlerinin fotoğraflarının da yer aldığı resimlerle yürüyen kitle sloganlar haykırdı. Aralarında Proleter Devrimci Duruş'un da bulunduğu devrimci kurumlar mahkemeye gelmişlerdi.

Bir ara sivil faşistlerin provoke girişimleri oldu. Kitlenin oraya doğru yönelmesinin ardından polisler sivil faşistleri hızlıca alandan kaçırdılar. Duruşma gece 23'e kadar sürdü.

Bekleyiş sırasında Kayseri Dayanışması adına basın açıklaması yapıldı. Ali İsmail Korkmaz'ın babası ve annesi konuşma yaptı. Berkin Elvan'ın babası Sami Elvan, Ethem Sarısülük'ün kardeşi, Mehmet Ayvalıtaş'ın kardeşi de mahkemeyi takip edenler arasındaydı.

Ali İsmail Korkmaz'ın avukatları salonda kalabalık bir şekilde yer aldılar. Duruşmada tanıkların ifadeleri dinlendi. Konuşan tanıklar, Ali İsmail Korkmaz'ın polisler ve sivil faşistler tarafından dövülerek katledildiğini doğrulamasına, görüntülerin bu doğrultuda olmasına rağmen, avukatların diğer sanıkların da tutuklanması talebi, heyet tarafından reddedildi.

Mahkeme 14 Temmuz'a ertelendi.

Mehmet Ayvalıtaş mahkemesi

Mehmet Ayvalıtaş'ın katillerinin yargılandığı mahkemenin duruşması Kartal Adliyesi'nde 21 Mayıs'ta görüldü. Haziran ayında şehit düşenlerin ailelerinin yanı sıra devrimci kurumlar da gelmişti.

Sabah saat 9.00'dan itibaren Adliye önünde toplanıldı. Devlet, tomalar ve akreplerin yanı sıra çevik kuvvet polisiyle, adliye binasını ablukaya almıştı. Adliye önünde kurulan kürsüden kurumlar

adına konuşmalar yapıldı ve Mehmet Ayvalıtaş'a çarpan katilin tutuklanması ve cezalandırılması talep edildi.

Bekleyiş sırasında sloganlar atıldı.

Mahkemeye sanık yine getirilmedi. Sanık hakkında zorla yakalama kararı çıkartıldı. Mahkeme heyeti Mehmet Ayvalıtaş'ın katledilmesi olayının tanıklarının ifadesini, sanık olmadan aldı. Heyetin lakayt tavırları, kitlenin tepkisiyle karşılandı. Mahkeme 22 Eylül 2014'e ertelendi.



soruya "Susma hakkımı kullanacağım" diyerek cevap vermedi. Katilin avukatları ise daha da ileriye giderek güvenlik için mahkemenin Urfa'ya alınmasını istedi. Bu isteğe salondakiler tepkiyle karşılık verdi. Ethem Sarısülük'ün annesi katile "Senin hiç annen oldu mu? Benim oğlumu niye

vurdun" diyerek tepki gösterdi. Avukatların sanık katilin tutuklanması talebi reddedildi. Avukatlar heyete Ethem Sarısülük'ün vurulduğu ve katilin "çektim 3 tane vurdum" dediği görüntüleri izletti. Mahkeme 7 Temmuz'a ertelendi.

Mahkeme başladığı andan itibaren Ankara, İstanbul, İzmir, Eskişehir ve diğer illerden gelenler adliye önünde eylem yaptı. Ankara Dayanışması ve Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla toplanan aralarında PDD'nin de yer aldığı kurumlar, dışarıdaki bekleyiş sırasında sloganlar attı. Adliye önünde Ankara Dayanışması adına basın açıklaması yapıldı. Grup Kibele ve Mesel müzik grupları söyledikleri türküler ve marşlarla destek verdiler.

Saat 13.00'te sonuçlanan mahkemenin ardından Ethem Sarısülük ailesi adına ve avukatlar adına açıklamalar yapılarak, katiller cezalandırılana kadar sürecin takipçisi olunacağını söylediler.

Gezi duruşmaları

İstanbul'da 255 kişinin yargılandığı Gezi duruşması Mayıs ayı içinde başladı. Duruşma 6 Mayıs'ta başladı, 27 Mayıs'a kadar sürdü. Heyetin 10'a bölüğü sanıklar ayrı ayrı günlerde ifade verdiler.

İddianame, hukuken tam bir fiyasko niteliğini taşıyor. Bütün ülkede 13 milyon insanın katıldığı eylemlerle ilgili olarak, "dağılmamak, direnmek" gibi nedenler yargılama sebebi olarak iddianameye yazılmış. Hekimlerin yargılanma nedeni ise, daha da vahim: "Camide yaralıları tedavi etmek"!

Gözaltına alınanların bir kısmının hakkında herhangi bir "suç" delilil olmamasına rağmen, heyet avukatlara "delilleri daha sonra göstereceğiz" cevabını verdiler. Mahkemeye ifade verenler polisin yapmış olduğu işkenceleri bir kez daha deşifre ederken, yargılanması gerekenin eylemciler değil, halka sadıranların olduğunu belirttiler.

Mahkeme ifadesi alınmayan 47 kişiye yakalama kararı çıkarttı ve 2. duruşmayı 14 Kasım 2014'e ertelendi.

Adana'da ise geçtiğimiz yıl başlayan Gezi davasında tutuklu bulunan 2 kişi daha tahliye edildi ve böylece hapiste kimse kalmadı.



Mahkemenin ardından akşam saat 19.00'da Kadıköy'de bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe Mehmet Ayvalıtaş'ın ailesinin yanı sıra PDD'nin de içlerinde bulunduğu devrimci kurumlar katıldı. Altıyol'daki Boğa heykeli önünde toplanan kitle sloganlarla Mehmet Ayvalıtaş meydanına yürüdü. Burada kitleye hitaben

Mehmet Ayvalıtaş'ın ağabeyi Muharrem Ayvalıtaş, kuzeni Volkan Ayvalıtaş, Abdullah Cömert'in ağabeyi konuşmalar yaptılar. Konuşmaların ardından Boğa'da yolu trafiğe kesen kitle bir süre oturma eylemi yaptı, polis gaz bombaları ve plastik mermilerle saldırdı. Bahariye Caddesi'ne çekilen kitle burada yarım saat çatıştıktan sonra eylemi bitirdi.

Ethem Sarısülük davası

Ethem Sarısülük'ün katili Ahmet Şahbaz'ın yargılandığı mahkemenin 5. duruşması Ankara Adliyesi'nde 26 Mayıs'ta yapıldı. Bu duruşmaya katil Ahmet Şahbaz peruk ve bıyık takmadan, ama jandarma ve polis ordusu eşliğinde getirildi. Polis Ankara Adliyesi önü başta olmak üzere çevrede bulunan cadde ve sokaklarda abluka uyguladı.

Mahkemeye Gezi'de şehit düşenlerin aileleri, milletvekilleri, sanatçılar ve avukatlar katıldı.

Mahkeme heyeti katilin ifadesini almak için çabalamak yerine sürekli "susma hakkını kullanabilirsin" uyarılarıyla ifade işleminin gerçekleştirmemesine sebep oldu. Katil, avukatların sorduğu 20'ye yakın





FİFA

Dünya Kupası
12 Haziran-13
Temmuz 2014 tarih-
leri arasında
Brezilya'da yapıla-
cak. Brezilya 2016
Olimpiyatları'na da
ev sahipliği yapacak.



Brezilya Dünya Kupası: Eylemler yükseliyor!

Bu durum, ülkedeki inşaatlara milyar dolarların harcanması demek. Mayıs ayına kadar Brezilya'da harcanan para 14 milyar Euro'yu geçti. Dünya kupası öncesi yine reklamlara milyonlarca dolar harcandı, devasa stadyum inşaatları, oteller ve yollar yapıldı. Dünya Kupası biletleri aylar öncesinden satışa çıkarıldı, canlı yayın ihaleleri yapıldı ve "futbol şöleni"ne milyarlarca insanın seferber olması istendi. Yıldız futbolcuların, milli takım formalarının tanıtımları, Brezilya'nın turistik ve cezbedici yönleri sıralandı durdu.

Kupa işçilerin kanyla doluyor

Her büyük şölende olduğu gibi, hayatın şatafası ve eğlencesi sunulurken, devasa futbol mabetlerinin oluşmasındaki hayatlar, üzerinde yükseldiği kan ve sömürü dünyası gizlenmek istendi. Bir aylığına yaşamın diğer yüzü, yani fakirlik yokmuş gibi sayıldı.

2007'de Dünya Kupası'nın Brezilya'da düzenleneceği belli olduktan sonra, devasa inşaatlara başladı Brezilya devleti. Onbinlerce işçi seferber edildi. Dünya Kupası'na sayılı günler kala, hala bitmeyen stadyum inşaatlarında işçiler geceli-gündüzlü, düşük ücretlerle çalıştırılmaya devam ediyor.

İşçilere, stadyumun çimleri, tribünlerin yükseldiği beton zeminler mezar oldu. Futbol uğruna insanların hayatını vermesi Brezilyalı eski "efsane" futbolcu Pele tarafından "kader" olarak açıklandı. Açıklama bir yerlerden tanınık geliyordur hepimize. Zonguldak'ta, Soma'da ölen işçiler "kader" kurbanıysa, ölmek "fıtratları"nda varsa, Brezilya sermayesi için de aynı şey söz konusuydu. Yani karın olduğu yerde en ucuz malzeme insandı. Yeter ki, ışıltılı stadyumlar bitirilsindi!

Brezilya'daki stadyumlardaki son işçi ölümü, 9 Mayıs'ta yaşandı ve Cuiaba şehrinde 32 yaşındaki bir işçi, elektrik akımına kapılarak öldü. Bu, Brezilya'da stadyum inşaatları başladığından beri sekizinci ölüm oldu.

Ölümlerin yaşanması ardından FIFA stadyumların zamanında bitip bitmeyeceğini denetlemeye geldi. Ölen işçiler ise önemsizdi. Tıpkı Güney Amerika'da 2006'daki dünya kupası öncesi ölen işçileri yok saydıkları gibi...

Sadece işçi ölümleri değil, stadyum ve otel

inşaatlarında yolsuzluk ve rüşvet skandalları ardı ardına patladı. 1950 Dünya Kupası finali için hazırlanan ve dünyanın en büyük stadyumu olan Maracana Stadyumu ihalesine, yolsuzluk ve rüşvet karıştıran çete ortaya çıkarıldı.

İşçi ve emekçiler eylemde

Brezilya'da işçilerin ve emekçilerin yoksulluk sınırının altında yaşadığı düşünüldüğünde harcanan milyar dolarlar eylemlere de yol açıyor.

Yapılan lüks oteller, stadyumlar, barakalarda yaşamak zorunda bırakılan geniş kesimlerin tepkisine neden oluyor. Son bir yıldır Brezilya'da sürekli çatışmalı eylemler yaşadı. Staydumlarda çalışan işçi ölümlerinin ve çalışma koşullarının kötülüğü karşısında kitlesel eylemler yapılırken, Çatısız İşçiler Hareketi de Mayıs ayı ortasında "FİFA stadları standartlarında ev istiyoruz" talebiyle sokaklara döküldü. Sokaklara barikat kuruldu. Rio'da yapılan eylemlere polis ve askerlerin müdahalesiyle çatışmalar büyüdü. Sou Poulou'da da aynı günün akşamı sekiz işçinin inşaatlarda katledilmesini protesto eylemleri düzenlendi.

Eylemlere 23 Nisan'dan beri grevde olan öğretmenler de destek verdi. Rio'daki gösterilere polislerin grevde olmasından dolayı asker sevk edildi. Eylemlerin ana hedefi ise, dünya kupasına harcanan milyar dolarlar. Bu yüzden eylemciler Dünya Kupası'nın simgesi olan Panini çıkartmalarını yakıyorlar. Brezilya işçi ve emekçileri, öğrencileri, genel grev çağrıları yapıyor ve Dünya Kupası'nın başlayacağı gün eylemleri yükselteceklerini açıklıyorlar.

Yerel Otobüs Şoförleri Sendikası ve hükümet arasında süren grüşmelerde anlaşma sağlanamadı ve şoförler greve gitme kararı aldı. Yüzde 12 zam ve yemek kuponlarında iyileştirme talep eden işçilerin teklifine karşılık, hükümet sadece yüzde 9 zam önerdi.

Kamu sektöründeki grevler devam ederken, Brezilya'da organizasyonun nasıl yapılacağı hala soru işareti olarak duruyor.

Tepkiler sadece hükümete karşı değil, onların dünya kupası yüzleri olan yıldız ve "efsane" futbolculara da yöneliyor. Eylemler sırasında bir canlı yayına katılan Pele'yi sıkıştıran 200 eylemci protesto gösterilerinde bulundu. Pele, her fırsatta ölen işçilere saldırıyor ve milliyetçi propagandayı yükseltiyor. Eski futbolculardan Ronald da yaptığı açıklamalarda ülkeye, okul ve hastaneden ziyade, stadyumun lazım olduğunu söylüyor. Buna benzer pek çok açıklama peşpeşe çıkarken, futbolu çok sevmeleriyle bilinen Brezilya halkı, sokaklara dökülüp hesap soruyor. Öyle ki, Dünya Kupası için kampa giren Brezilya milli takımını otobüsünü federal polisler ve ajanlar koruyor.

"Bu adalet mi?"

Brezilya halkı son yıllarda çarpık yapılaşma ve sel felaketleriyle de boğuştu ve yüzlerce insanını kaybetti. Bu felaketlere rağmen yıkılan yerlere herhangi bir altyapı hizmeti götürülmedi. İnsanlarla dalga geçmesine staydumlara ve dünya kupasına, olimpiyatlara harcanan milyar dolarlar, haliyle büyük kitlelerin tepkisine yol açıyor. Hazırlanan pankartlarda "Bu adalet mi" diye soruyorlar.

Brezilya'da işçi ve emekçiler, tıpkı bundan önce büyük spor organizasyonlarını düzenleyen ülkelerde olduğu gibi yoğun bir sömürüye ve yok sayılmaya tabi tutuluyorlar. Adidas, Puma, Emirates, Nike gibi tekellerin devasa karlar elde ettiği bu organizasyonlarda, ölenler hep işçiler oluyor. Bu yıl düzenlenen Sochi Olimpiyatlarına 65 milyar Euro para harcandı. Dünya Kupası'na harcanan paraların 130 ülkenin bütçesinden daha büyük olduğu açıklandı.

Kısacası ne futbol sadece futbol, ne de zevk için yapılıyor. Bizim ekranlarda gördüğümüz sihirli ayaklar, efsane futbolcular, şatafatlı tirübünlerin yükseldiği zeminlerde işçi bedenleri, milyarlarca insanın geçimine yetecek kadar paralar yatıyor. Brezilyalıların dedikleri gibi "Artık kupa yok!"

Mersin'de Haziran Direnişi sırasında eylemlere katılan Mehmet İstif, polisin biber gazlı saldırısına maruz kalmıştı. Polis tarafından doğrudan ağzının içine biber gazı sıkılmış, bu nedenle dil kökü kanserine yakalanmıştı.

Mehmet İstif, tedavi gördüğü Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde hayatını kaybetti.

Haziran direnişi sırasında gazdan etkilenecek yaşamını yitiren onlarca insan olduğu biliniyor. Bunların tümünün tespit edilmesi ve Haziran Şehitleri arasındaki onurlu yerlerini alması gerekiyor.

**Haziran
Direnişçisi
Mehmet İstif
Şehit düştü**



15-16 Haziran Genel Direniş!



1970'in ekonomik kriz koşullarında işçiler, kitleler halinde, Türk-İş'ten DİSK'e geçiyorlardı. Bu durum, sermayenin ve Türk-İş ağalarının paniğe kapılmasına yol açtı. DİSK'i de fiilen kapatan, işçilerin sendika seçme özgürlüğünü yok eden ve sendikal hakları sınırlayan yeni bir yasal düzenleme hazırladılar. Yeni yasa tasarısı 11 Haziran'da Meclisten geçti. 14 Haziran'da ülke çapında değişik fabrikalardan DİSK üyesi bin kadar sendika temsilcisi bir araya gelerek, etkili bir eylem kararı alınması için DİSK yönetimine baskı yaptılar.

Şalteri indirip sokağa çıkan işçiler, bir öfke seli olup akmaya, yeni katılımlarla çığ gibi büyümeye başladı. Kalın sopaları ellerinde onbinlerce el kalktı gökyüzüne. Kocaman, kavga dolu onbinlerce yürek attı aynı anda. "Savaş Başladı!" pankartı en önde, sömürünün üzerine yürüdü onbinler. Coplar, panzerler, tanklar umurunda değildi onların.

İstanbul'da Kartal, Bakırköy, Sağmalcılar, Levent, Topçular ve Eyüp bölgeleriyle, İzmit'te, 115 fabrikadan 75 bini aşkın işçi, sokakları fethettiler. Türk Demir Döküm, Sungurlar, Otosan, Singer, Rabak, Profilo, Uzel, AEG-Eti, Aygaz, Auer, Derby Lastik ve daha niceleri, kahreden ve yaratan ellerin güvenle ve bilinçle birleştiğinde, ne muazzam bir sele dönüştüğünü gösterdiler.

Anadolu yakasında, yola ilk koyulanlar, Singer işçileri oldu. Yürüdükçe, yol üzerindeki Haymak, Otosan ve DMO işçileriyle birleşerek çığ gibi büyüdüler. İstanbul-Ankara arasının ana bağlantı yolu işçilerin eline geçmişti.

Eyüp yönünden gelen Sungurlar, Elektro-Metal ve Demir Döküm işçileri, Eyüp Karakolu'nu basarak, gözaltına alınan arkadaşlarını polislin elinden çekip aldılar. Derby Lastik işçileri Bakırköy'e, Profilo ve Grundig işçileri de Gümüşsuyu'na doğru yürüyüşe geçtiler. Akşama doğru, daha büyük bir kalabalık, Topkapı'dan Sağmalcılar'a yürüyüşe geçtiler. Yollar sloganlarla inliyordu. "Sendikalar canımız, feda olsun kanımız!" Bir sel de ellerinde "Zincirlerimizden Başka Kaybedecek Şeyimiz Yok!" yazılı pankartlarıyla Alibeyköy'den akıyordu. İzmit'te de 115 fabrikadan onbinlerce işçi ana yolları zaptetmişti.

Yürüyüşler 16 Haziran günü de sürdü. Birleşip büyüyen yürüyüş kolu, Sultanahmet'ten akarak, Cağaloğlu'na girdiler. Valiliğin önünde kurulan asker barikatını aşarak Eminönü'ne ulaştılar.

Burada da polislerle çatıştılar. Polisler, canlarını zor kurtardı. Eminönü'nde toplanan işçilerle, Levent yönünden gelen işçilerin birleşmelerini engellemek için, Galata ve Unkapanı köprüleri açıldı. Ama motorlarla karşıya geçen işçilerin birleşmesini engelleyemediler.

Levent yönünden gelen işçiler polisle çatışıp, ezip geçtiler. Anadolu yakasında ise, Gebze'den gelen işçi kardeşleriyle birleşen Otosan, Arçelik ve Singer işçileri de polisle çatışarak, barikatları yıkıp aştılar. Bağdat caddesinden Kadıköy'e yürüyen işçi selinin önüne barikat kurmaya çalışan polisler, işçileri engelleyemeyince silaha sarıldılar. Bir işçi orada şehit düştü. Önlenemeyen yürüyüşünü arkadaşlarının omzunda tamamladı.

Arkadaşları vurulan işçilerin öfkesi artık dizginlenemiyordu. Ellerine ne geçerse alıp, polisleri kovalamaya başladılar. Çatışmada bir de polis öldü. Öfkeli işçiler, Adalet Partisi ilçe binasının camlarını aşağı indirdi. Polis ateş etti. Burada da birkaç işçi düştü. Şehitlere rağmen bir adım bile gerilemeyen işçiler, kaymakamlık, emniyet müdürlüğü ve resmi bina ne buldularsa yakıp yıktılar.

Devrimci bir önderlik ve örgütlülüğün yoksun olan işçiler, saat 17'de fabrikalarına döndüler. İşçi sınıfının belğinde bugün bile tazeliğini ve sempatisini koruyan 15-16 Haziran Direnişi'ni tarih sayfalarına yazdılar.

15-16 Haziran, işçi sınıfının kazanma inancını, sınıfa karşı sınıf savaşını ve kabına sığmayan öfkeyi ve militanlığı temsil eder. 15-16 Haziran, sınıf dayanışmasının en güzel örneğini sunmuştur. İki gün boyunca, DİSK ve

Türk-İş üyesi işçiler, sendika farkı gözetmeden, kurşunların üzerine birlikte yürümüşlerdir.

15-16 Haziran'ın sendika ağalarına rağmen ve onlar aşılarak gerçekleştirilmesi, bugün de işçilere yol gösteriyor.

15-16 Haziran, bedel ödemekten çekinmeyen, şehitlerini omzuna alarak, tek adım bile geri adım atmadan yürüyen kararlılığı ifade ediyor.

Yaşasın 15-16 Haziran Büyük işçi direnişi!

Amerika'da "komünist avı" ROSENBERGLER KATLEDİLDİ

Ethel ve Julius Rosenberg, Amerikan Komünist Parti üyesiydi ve her ikisi de yahudiydi. 1939 yılında evlendiler. Sonra iki çocukları oldu. Evlilikleri boyunca sendikal faaliyetler içinde yer aldılar. Bundan dolayı da sürekli işsizlik ve maddi sıkıntılarla boğuştu. Dört kişilik aile iki odalık yoksul bir evin sadeliğinde yaşamlarını sürdürdü. 17 Temmuz 1949'da "Sovyet Ajanı Komünistler" oldukları ilan edildi.

6 Ağustos 1945'de Hiroşima'ya atılan atom bombası korkunç bir kıyım olduğu kadar, ABD'nin dünya hakimiyetini simgeleyen bir gelişmeydi. ABD, dışta halkları katlederek, içte büyük bir baskı ve korkutma ile imparatorluğunu inşa ediyordu. İmparatorluk, teknolojik gelişmenin bu "üstün ürünüyle" elde ettiği tartışılmaz liderliğini ancak 4 yıl koruyabildi. 1949'da Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliğinde ilk atom bombası yeraltı denemeleri başladı. ABD, artık "tek bir düğmeye basma" tehdidiyle dünyayı avuçlarının içinde tutabilme gücünü kaybetmişti.

Bunun üzerine, ABD'de büyük bir "komünist avı" başladı. Senatör Mc Carty'nin adıyla anılan bu dönemde, kurulan komisyonlar, ülkedeki komünistleri tespit etmek, onlar hakkında iddianameler hazırlamakla görevlendirildi. Bu dönemde komünistlikle suçlanmayan neredeyse kimse kalmadı. Ünlü sanatçı ve aydınlar da içinde olmak üzere binlerce insan bu komisyonlarda ifade vermeye, en yakın arkadaşlarını ihbar etmeye zorlandı. Yönetmen Elia Kazan gibi hainler, kendini kurtarmak için suçsuz insanları komünist ajan olmakla suçlayanlar da çıktı, Brecht gibi, aydın onuruna sahip çıkanlar da. Rosenberglar, bu aşağılık cadı avının kurbanı oldular.

Rosenberglar komünist kimliklerine her defasında sahip çıkarak, suçlamaları şiddetle reddettiler. "Elektrikli sandalyeden korkmuyorum bir yurttaş olarak hakkım olan adaleti istiyorum. İstemekte ısrarlı olacağım. Adalet istememek yerine aşağılık bir pazarlıkla küçülmeyi kabul ederek gittikçe daha sık uygulanır hale gelen antidemokratik, polis devleti yöntemlerine de ortak olmayacağız..."

İnfaz günü olarak belirlenen 18 Haziran 1953'te Rosenberglar'e son teklif götürüldü. Sabaha kadar Washington'a telefon açarak affedilmelerini isterlerse çocuklarına kavuşacaklardı. Rosenberglar'in

tavri bir anne ve babanın vakurluğunda ve bir militanın kararlılığında: "Ya suçsuzluğumuza inanan onca insan, onlar da bizim çocuklarımız değil mi? Onlara ihanet etmeyeceğiz." Ve Washington'a telefon edilmedi.

Rosenberglar 19 Haziran 1953'te, evlilik yıl dönümlerinde Sing Sing Hapishanesi'nde elektrikli sandalyede idam edildiler.





☆ 1 Haziran 1971- Hüseyin Cevahir şehit düştü.

THKP-C'nin kurucularından Hüseyin Cevahir, Mahir Çayan'la birlikte İstanbul-Maltepe'deki bir evde kuşatıldılar ve 3 gün boyunca polise direndiler. 1 Haziran'da polisin düzenlediği operasyonda Hüseyin Cevahir ölürken, Mahir Çayan yaralı olarak yakalandı.

☆ 2 Haziran 1970- Filistin kurtuluş Örgütü (FKÖ)'nün kuruluşu ilan edildi.

☆ 2 Haziran 1991- Ahmed Arif öldü

1927'de Diyarbakır'da doğdu. Yazdığı şiirleri ve düşünceleri dolayısıyla birçok baskıyla karşılaştı. Şiirlerini Hasretinden Prangalar Eskittim ve Yurdum Benim Şahdamarım adlı kitaplarında toplamıştır. Şiirlerinde asıl olarak Kürt halkının acılarını, özlemlerini ve umutlarını anlatmıştır.

☆ 3 Haziran 1949- Mikhail Kalinin öldü

Bolşevik önderlerden Kalinin, 1875'de Petrograd'da doğdu. 14 yaşında devrimci düşüncelerle tanıştı. RSDİP'e katıldı. Menşevik-Bolşevik ayrışmasında Bolşevik saflarda yerini aldı. Ağır illegalite şartlarında çalıştı ve birçok kez tutuklandı, sürgünlere gönderildi. Her baskının ardından mücadelesini daha da üst boyutlara taşıdı. Devrimden sonra Petrograd belediye başkanlığı yaptı. 1922'de Komünist Partisi Merkez Yürütmesi'nde yer aldı. 3 Haziran 1949'da hastalıktan öldü.

☆ 4 Haziran 1844- Silezyalı işçiler ayaklandı

Almanya'nın en yoksul işçi bölgelerinden Silezya'da binlerce işçi kölece çalışma koşullarına karşı sokaklara döküldü. Ayaklanan Silezyalı dokumacıların başkaldırısını ezmek isteyen Prusya gericiliği, işçilerin üzerine ateş açtı. 11 işçi öldü, yüzlercesi yaralandı. Kanlı bir biçimde bastırılan Silezya Ayaklanması, işçi

sınıfının kapitalizme karşı önemli başkaldırılarından biridir.

☆ 7 Haziran 1954- Dien Bien Fu zaferi ile Vietnam, Fransız emperyalizminin boyundüğundan kurtuldu.

☆ 13 Haziran 1969- Alpagut işgali

Çorum'da bulunan ve Özel İdare tarafından işletilen linyit sektörü, kötü yönetilmeyi protesto eden işçiler tarafından işgal edildi. 786 işçi 34 gün boyunca oluşturdıkları komiteyle işyerini yönettiler ve bu sürede üretimi yüzde 50 oranında arttırdılar.

☆ 16 Haziran 2005- MKP/HKO üyeleri Mercan'da katledildi

Yapacakları kongre için Dersim'e giden MKP üyeleri, Mercan'da askeri operasyonla katledildiler. Katliamda kimyasal silahlar da dahil her türlü ağır silah kullanıldı. Saldırıda MKP'lilerden 17'si şehit düştü. MKP Genel Sekreteri Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Okan Ünsal, Ali Rıza Sabur, Alaattin Atas, Cemal Çakmak, Berna Saygılı Ünsal, Kenan Çakıcı, Ökkeş Karoğlu, Taylan Yıldız, İbrahim Akdeniz, Dursun Turgut, Binali Güler, Ahmet Perktas, Gülnaz Yıldız, Çağdaş Can, Ersin Kantar katledildi. Bu katliamın ardından yapılan cenaze törenlerine binlerce kişi katılarak devrimcileri sahiplendi.

☆ Haziran 1984- ÖO şehitleri

1984'te TİKB ve Devrimci Sol tutsakları, dışarıda yaprağın kıpırdamadığı yıllarda cezaevlerinde dayatılan teslimiyete karşı Ölüm Orucu eylemine gittiler. İki buçuk ay süren Ölüm Orucu direnişinin sonunda 14 Haziran günü DS savaşçısı Abdullah Meral, 17 Haziran'da TİKB MK Üyesi Mehmet Fatih Öktülmüş ve DS savaşçısı Haydar Başbağ, 21 Haziran günü DS savaşçısı Hasan Telci şehit düştü.

☆ 18 Haziran 1936- Gorki öldürüldü

Kendisi de işçi olan ve çok yoksul bir çocukluk geçiren Sovyet yazar Maksim Gorki, emekçilerin yaşamlarını anlatan romanlar yazdı. Yaşamı boyunca hem devrimci savaşımın bir parçası oldu, hem de partili bir sanatçı olarak eserler verdi. Özellikle Ana adlı kitabı, gençlerin devrimleşmesinde önemli bir rol oynadı.

3 Haziran 1963- Nazım Hikmet öldü

Nazım Hikmet, genç bir devrimci olarak Sovyetler Birliği'ne ilk gittiğinde, orada gördüğü sosyalist insandan ve kültürel çalışmalardan çok etkilendi. Ülkesine geri döndükten sonra pekçok defalar soruşturmaya uğradı, yıllarca hapis yattı.

Şiirlerinde toplumsal sorunları büyük bir coşku ve umutla işledi. Hapisteyken de üretmeye devam etti. Orhan Kemal ve İbrahim Balaban'ı hapse tanıdı ve onların büyük sanatçılar olmasında önemli rol oynadı.

Hapisten çıktıktan sonra, öldürüleceğini anıyarak yurtdışına kaçtı. Kendi ülkesinde yasaklı olan Nazım, bir dünya şairi olarak 1963 yılında Sovyetler Birliği'nde öldü.

"Öldüğümde bir köy mezarına gömün beni" demişti, ama mezarı hala Moskova'dadır. Bir süredir mezarının Türkiye'ye getirilmesi tartışılmaktadır. Son olarak Gezi Parkı'na getirilmesi önerildi. Mezarı getirilmese de direnişle anılan Gezi Parkı'na Nazım Hikmet anıtı çok anlamlı olur.

Nazım Hikmet, ölümünden sonra, içi boşaltılmaya çalışılan devrimcilerden biri oldu. Fakat o, "sevdalınız komünistir" diyen bir şairdir. Eserleri, onun bu kişiliğinden kopartılarak ele alınamaz. O, sadece Türkiye'nin değil, dünyanın da en büyük şairlerinden biri olarak ölümsüzleşti.



☆ 20 Haziran 1933- Clara Zetkin öldü

Emekçi kadınların mücadelesinde önemli bir yeri olan Clara Zetkin Alman Sosyal Demokrat Parti üyesiydi. Komüntern'de 8 Mart gününün Emekçi Kadınlar Günü olarak resmileştirilmesine önderlik etti.

☆ 25 Haziran 2005- Kazım Koyuncu öldü

Karadeniz şarkılarını geniş kitlelere sevdiren Kazım Koyuncu, Çernobil sonrası Karadeniz'de yaygınlaşan kanser hastalığına yakalanarak öldü. Devrimcilere yakınlığı ile bilinen Kazım Koyuncu, Laz müziğini geliştirmede önemli bir rol oynadı.

☆ 27 Haziran 1905- Potemkin Ayaklanması

Tarihte ilk kez bir savaş gemisi mürettebatı, ege-men sınıfa karşı ayaklanıp devrim bayrağını göndere çekiyordu. Rusya'da yenilgiye uğrayan 1905 devrim girişimi, Potemkin Zırhlısı'nda görevli askerlerin ayaklanmasıyla start aldı. Odessa limanına demirleyen gemi, Çarlık rejiminin tüm Rusya'ya yayılan ayaklanmayı bastırmasından sonra Odessa'yı terkederek Romanya'ya demir attı. Çarlığın zırhlı donanmalarının ateş açmaya cesaret edemediği Potemkin Zırhlısı mürettebatı askerler Romanya'ya sığındı. Potemkin Ayaklanması, 1917 Ekim Devrimi'nden sonra Eizenstein tarafından filme alındı..

☆ 28 Haziran 1926- Cerjinski öldü

Sovyetler Birliği'nde devrimin ardından karşı devrimcilerle mücadele etmek için kurulan ÇEKA'nın başında görevlendirildi ve iç savaş sırasında önemli başarılar elde etti.

☆ 30 Haziran 1925- Şeyh Sait ve 46 arkadaşı idam edildi

☆ 30 Haziran 1980- Çorum katliamı

Gün Sazak'ın öldürülmesini bahane eden faşistler, alevilerin yoğun olduğu mahallelere saldırdılar. 26 kişi öldürüldü, yüzlerce kişi yaralandı. 600 aile de Çorum'u terk etmek zorunda kaldı.

Haziran Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

17 Haziran 1984- Mehmet Fatih Öktülmüş

21 Haziran 1978- Muzaffer Mutlu

İstanbul'da sivil faşistler tarafından katledildi. Muzaffer Mutlu'nun cenazesi, Amasya ve İstanbul'da düzenlenen devrimci gösteriler eşliğinde Amasya'da toprağa verildi.



30 Haziran 1980- Songül Kayabaşı

Şanlı 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin yıldönümünde TİKB tarafından İstanbul Kartal Karlıktepe'de düzenlenen silahlı korsan gösteri sırasında çıkan çatışmada bir asteğmen ve iki er öldürüldü. Bunun üzerine Kartal'da terör estiren devlet, yüzlerce devrimciyi gözaltına aldı. TİKB sempatzanı Songül Kayabaşı da bu yüzlerce devrimciden biriydi. Songül Kayabaşı, 30 Haziran 1980'de TKP-ML sempatzanı Aziz Aras'la birlikte işkencede katledildi.

Birinci yılında HAZİRAN DİRENİŞİ



Haziran direnişinin üzerinden bir yıl geçti. Ama geçen bu bir yıllık sürede, direniş canlılığını hep korudu ve kendini sürekli hissettirdi.

Haziran'la birlikte kitlelerin artan kendine güveni ve haksızlıklara karşı tepkilerini eylemli bir şekilde ifade etme, sokakları-alanları doldurma refleksi, hemen her olayda kendini ortaya koydu. En son Soma'daki madenci katliamında görüldüğü gibi, kitleler yurdun dört bir yanında onbinlerin katıldığı protesto gösterileri yaptılar.

Ve tabii ki, egemenlerin korkulu rüyası olmayı sürdürdü. Adeta bir "Gezi heyulası" dolaştı, başta AKP olmak üzere, egemenlerin üzerinde. Onun içindir ki, direnişin birinci yılını kutlama ve şehitlerini anma eylemlerine karşı devasa önlemler aldılar; sokağa çıkan kitleye büyük bir hınçla saldırdılar. Buna rağmen yine yüzbinlerce kişi sokakları, caddeleri doldurdu; sadece İstanbul'da değil, birçok ilde Haziran direnişi kendi ruhuna uygun bir şekilde anıldı.

Türkiye tarihinin bu en büyük, en kitlesel direnişinin birinci yılında, yaşanan gelişmeler ışığında o günlere dönüp bakmak, direnişi yerli yerine oturtmak bakımından yararlı olacaktır. Zaten Haziran direnişi, bu bir yıla damgasını vurdu diyebiliriz. Sadece ülkemizde değil, dünyadaki direnişlere de esin kaynağı oldu. Çünkü Türkiyeli işçi ve emekçiler, Ortadoğu halklarının direnişinden, Amerika'dan Avrupa'ya yayılan eylemlerden etkilendiği gibi, onları da etkileyen bir direniş sergiledi. Ve bir yıl boyunca kimi zaman alçalan, kimi zaman yükselen, ama hiç kesilmeyen bir eylemlilik süreci yaşadı.

Bu durum, Haziran direnişinin gerçekte bitmediğini, yayılarak devam ettiğini gösteriyordu. Tıpkı direnişin sonunda yükselen sloganda olduğu gibi, "bu daha başlangıç"tı ve "mücadele devam" ediyordu. Kuşkusuz bunun en önemli nedeni, direnişin taleplerinin tam olarak karşılanmaması ve kitlelerin öfkesinin yatışmak bir yana, artan polis vahşetiyle birlikte daha da büyümesiydi. Bunun üzerine binen her gelişme, direniş ateşinin yeniden harlanmasına neden oldu.

Direniş şehitlerinin sayısının bir yıl boyunca artması, (son olarak Mehmet İstif'in ölümü) buna karşın katillerin yakalanıp doğru-düzgün yargılanmamaları, direnişi hep güncel

kıldı ve öfkeyi büyüttü. Mahkemeler, ayrı bir direniş alanı halini aldı. Son olarak **Berkin Elvan'ın cenazesinde milyonlarca kişi yine sokaklara döküldü ve tıpkı Haziran günlerinde olduğu gibi yurdun dört bir yanında protesto gösterileri yapıldı.** Liselere kadar yayılan direniş ve okul boykotlarıyla bir üst boyuta sıçradı.

Sadece direniş şehitlerinin cenazeleri ve mahkemeleri değil, her toplumsal gelişmede kitleler sokaklara döküldü. Artık "eskisi gibi yönetilmek istemediklerini" ortaya koydular. Egemenler de artık "eskisi gibi yönetemeyeceklerini" gördüler. Ne var ki, geçen bir yıl içinde ne egemenler yeni yöntemler bulabildiler; ne de işçi ve emekçiler doğru bir önderlik etrafında kenetlenebildiler. Bu yenişeme-

me ve kilitleme hali, halen sürüyor.

Egemenlerin Haziran korkusu

Polis vahşetiyle direnişi bastıran devletin ilk işi, polisi her yönden tahkim etmek oldu. Başbakan'ın "destan yazdılar" diyerek övgüler dizdiği polis teşkilatı, hem ikramiyelerle ödüllendirildi, hem de sayısal güç ve teçhizat bakımından güçlendirildi. ABD'den 5 uçak dolusu biber gazı ithal edildi mesela, TOMA'ların sayısı ikiye katlandı, sıktıkları kimyasallar daha etkili olsunlar diye çeşitlendirildi vb...

Resmi güçlerin yanı sıra kontra güçleri de ortalığa saldı. Sopalı-coplu sivil polisler ya da palalı, döner bıçaklı gerici-faşist gruplar, kitleye saldırdılar. Bununla da kalmayıp "muhterem vatandaş" projesini gündeme getirdiler. Her mahalleye kutu koyacaklarını, komşusundan şikayetçi olanların bu kutulara ihbar mektubu yazarak bildirmelerini istediler. Ama yükselen tepkiler üzerine bunu uygulamaya sokamadılar.

İlk köle isyanı Spartaküs'ten, ilk proleter devlet Paris Komünü'ne kadar tüm ayaklanmalar karşısında egemenlerin yaptığı tek şey, daha fazla silahlanmak, daha fazla şiddet olmuştur. Lenin'in "Moskova ayaklanmasının dersleri"nde söylediği gibi; "gericilik, barikatlara, kalabalığa ve binalara kurşun yağdırmaktan öteye gidemez. Ama devrim, Moskova çarpışma birimlerinden çok daha ileriye gidebilir." (Kitle içinde parti çalışması sf 41)

İçişleri Bakanlığı'nın 21 Haziran 2013'te yaptığı açıklamaya göre; Haziran direnişi boyunca 4 bin 900 kişi gözaltına alınmış, 4 bine yakın insan yaralandı. Bunlardan 106'sı kafa travması geçirdi, 12 kişinin gözü kör oldu. Ölü sayısı ise, bir yıl içinde 10'u buldu. Gözaltına alınan yaklaşık 5 bin kişiden 150'si tutuklandı. Ve direniş süresince polisin 150 bin gaz bombası attığı tesbit edildi. Bloomberg adlı haber kuruluşunun yaptığı araştırmaya göre; **Türkiye, kişi başına düşen polis sayısı ile dünya ikincisi!**

Şimdi yaptıkları ve yapacakları; daha fazla polis, gaz bombası, daha çok gözaltı, yaralama ve ölümdür. Geçen bir yıl içinde ve direnişin birinci yılı eylemlerinde bunları bizzat gördük, yaşadık. Fakat kitlelerin Haziran'dan daha fazlasını yapabileceğini henüz görmediler. Ama hergün onun korkusuyla yaşıyorlar. Korksun ve beklesinler...

Adeta bir "Gezi heyulası" dolaştı, başta AKP olmak üzere, egemenlerin üzerinde. Onun içindir ki, direnişin birinci yılını kutlama ve şehitlerini anma eylemlerine karşı devasa önlemler aldılar; sokağa çıkan kitleye büyük bir hınçla saldırdılar. Buna rağmen yine yüzbinlerce kişi sokakları, caddeleri doldurdu; sadece İstanbul'da değil, birçok ilde Haziran direnişi kendi ruhuna uygun bir şekilde anıldı.

Hatırlanacaktır, Haziran ayaklanmasından ardından egemenleri bir “Eylül sendromu” almıştı. İstihbarat uzmanları, kalemşörları, okulların açılması ve maçların başlamasıyla birlikte yeni ayaklanmaların olacağını söyleyerek, devletin artan saldırılarını meşrulaştırıyordu. Kuşkusuz direnişin etkileri Eylül’de de sürdü. O güne dek bir “uyku tulumu” olarak ifade ettikleri stadyumlar, “her yer Taksim, her yer direniş” sloganıyla inledi. Gençliğe apolitikleştirmek için yaygınlaştırdıkları “tarafar grupları” -başta Çarşı olmak üzere- direnişin önemli bileşenleri oldular. O yüzden cezalandırıldılar, tutuklandılar. Fakat uluslararası maçlarda bile, ya bir pankart, ya bir sloganla direniş, spor salonlarına, stadyumlara taşındı. Bunun üzerine “e-bilet” uygulaması, ya da girişlerde “TC numarası” zorunluluğu getirildi. “1453” adını verdikleri gerici-faşist tarafar gruplarıyla kontra eylemler gerçekleştirdiler vb... Ama hiçbir tarafarların direnişini kıramadı.

Üniversite açılışlarına da aynı korkunun verdiği saldırganlıkla yaklaştılar. Çünkü üniversiteler, Haziran direnişinin coşkusıyla kapanmış, mezuniyet törenleri protesto ve gösterilerle geçmişti. Böyle bir kapanışın açılışı da görkemli olacaktı! O yüzden Bakanlar eskisi gibi açılışlara gidemediler. Üniversilerde Özel Güvenlik Birimleri ÖGB’lerin yerini polislerin alacağını duyurdular. Ama öğrencilerin “Katil polisleri üniversitede istemiyoruz” tepkisiyle karşılaştılar ve geri adım atmak zorunda kaldılar. Ardından devrimci öğrencilerin üniversite açılışlarında kurdukları stantlara saldırdılar. Kızlı-erkekli yurtları kapattılar. Bununla da yetinmeyerek, kızlı-erkekli öğrenci evlerine baskın yaptılar. Halkı öğrencilere karşı kışkırtıp ihbarı teşvik ettiler. Fakat bu saldırıları da geri tepti. Her yerde “kızlı-erkekli” eylemler gerçekleşti. Keza ODTÜ arazisinden yol geçirme bahanesiyle ODTÜ ormanına saldırıları da büyük eylemlerle karşılaştı. YÖK’ün kuruluşu 6 Kasım’a bu saldırılar altında ve direnişle girdi. Haziran ayaklanmasının öne çıkardığı forumlar, üniversitelerde de kuruldu ve 6 Kasım’ın örgütlenmesinde önemli bir rol oynadı. Bu yılki 6 Kasım eylemleri, önceki yıllardan çok daha kitlesel ve yaygın yapıldı.

Sadece üniversite öğrencileri değil, liseliler de döneme farklı girdiler. Okullarının “İmam Hatip”lere çevrilmesine tepki gösteren öğrenciler ve aileleri birçok yerde eylem yaptı. AKP’nin “kızlı-erkekli” saldırısına liselilerden de tepki

Özelleştirme ve taşeronlaştırma, sadece güvencesizlik değil, aynı zamanda ölüm demektir. Günde ortalama 5 işçi ölümüyle Avrupa’da birinci, dünyada üçüncü olan Türkiye’de, özelleştirme ve taşeronlaştırmayla birlikte, bu cinayetler katliama dönüştü. AKP’nin işbaşına geldiği son 12 yılda 13 binden fazla işçi bu cinayetlerde yaşamını kaybetti. En son Soma madeninde yaşanan katliam, bardağı taşıran damla oldu.

Resmi rakamlara göre 301, gerçekte 700 civarında madencinin katledilmesi ve bunda patrondan müdürlere, devletin her kademesinden sendikaya kadar herkesin payı olması, madencinin yaşadığı kölelik düzeninin tüm çıplaklığı ile görülmesi, büyük bir öfke patlamasına neden oldu. Tıpkı Haziran’da olduğu gibi, ülkenin dört bir yanında milyonlarca kişi sokaklara çıktı, polisin tüm saldırılarına rağmen günler süren eylemler gerçekleştirildi.

ler yükseldi. “Anadilde eğitim hakkı” başta Kürt illeri olmak üzere birçok yerde daha kitlesel eylemlerle ifade edildi. Ve Berkin Elvan’ın yaşam mücadelesi verdiği dönem boyunca liselilerin “Direniş Berkin” eylemleri hep sürdü. 11 Mart’ta Berkin’in ölümü ise, liselileri ayağa kaldırdı. Uzun yıllardan sonra ilk kez liselerde boykotlar gerçekleşti.

Haziran direnişinin en önemli kitle kaynağı olan emekçi semtlere dönük saldırılar iyice pervasızlaştı. Bir yandan çeteler aracılığıyla semt gençliğini uyuşturucuya alıştırma ve mafya örgütlerine tetikçi yapma çabaları, diğer yandan “kentsel dönüşüm” adı altında süren rantsal yıkım planları, emekçi semtleri yıllardır tehdit ediyordu. Özellikle geçmişten beri devrimci faaliyetlerin sürdüğü Gülsuyu, Gazi gibi mahallelerde devlet destekli çeteler cirit atıyordu. Eylül ayında Gülsuyu’nda çeteler, devrimci kurumları basıp silahlı saldırılar gerçekleştirdiler. Devrimciler de bu saldırıları püskürtmek için kitlelerle birlikte protesto eylemleri yaptılar. Bu eylemler sırasında Hasan Ferit Gedik katledildi. Hasan’ın cenazesi Gülsuyu’ndan Gazi’ye büyük bir kitlesellikle kaldırıldı. Ve Hasan, Haziran’dan bu yana düşen şehitler kervanına katıldı.

Emekçi semtlerde çetelere ve kentsel yıkıma karşı mücadele büyüdü. Yıkım tehdidi altındaki semtler, şimdiden örgütlenmeye, tepkilerini ortaya koymaya başladılar. Mitingler yaptılar, yürüyüşler düzenlediler. O mitinglerde biber gazına maruz kalan Elif Çermik, aylardır verdiği yaşam savaşını geçtiğimiz günlerde kaybetti. Elif Çermik, biber gazından dolayı yaşamını yitiren onlarca kişiden biri oldu.

İşçi sınıfı ayağa kalktı

Egemenler işçi sınıfına saldırıda da hız kesmediler. Bir kez daha kıdem tazminatını kaldırmaya yeltendiler. Fakat işçilerden yükselen tepkiler, sendikaları da harekete geçmeye zorladı. Türk-İş bile, kıdemin gaspını “genel grev nedeni” sayacağını önceden belirtmişti. Yeniden gündeme gelince, işçi ve kamu emekçileri ve onların öncüleri, platformlar, birlikler kurarak, bir çok yerde “kıdem tazminatını gaspettirmeyeceğiz” eylemleri yaptılar. Bunlar arasında sendika genel merkezleri de vardı. Sendikalar bu yönde zorlandı.

Egemen sınıflar, Haziran direnişinin ardından bir de işçi sınıfının eylemleriyle sarsılmak istemedikleri için, çok arzu etmelerine rağmen bir

kez daha kıdem tazminatının gaspı girişiminden vazgeçmek zorunda kaldılar. Kendileri açısından koşulların daha uygun olacağı dönemi beklemeye koyuldular.

Bu süre boyunca yine **pek çok işyerinde işçiler başta sendikalaşmak olmak üzere çeşitli nedenlerle işten atıldı.** Fakat bu kez eylemler, çok daha etkili ve militan bir tarzda oldu. Kazova’da kooperatifleşme ile yeni bir deneyim yaşandı. İlk AVM grevi olan Leroy Merlin’deki grev, kazanımla bitti. BEDAŞ işçileri aylarca direnerek yenden işbaşı yaptılar. Grev ve direnişler, işgallerle boyutlandı. Kazova’dan sonra Feniş ve Greif işçileri fabrikayı işgal ettiler. Aylarca süren işgaller, militan gösterilerle zenginleşti. Karşı gazetesinin kapatılması, basın sektöründeki en etkili eylemin, ilk gazete işgalinin gerçekleşmesine de yol açtı. Patronların, işbirlikçi sendikaların ve polisin saldırılarına rağmen, bu işgaller büyük oranda başarıyla sonuçlandı.

İşçi kıyımına karşı mücadele, taşeron ve özelleştirmeye karşı mücadele ile birlikte yürüdü. Çünkü işçiler kendi deneyimlerinden taşeron ve özelleştirmenin, yeni işçi kıyımlarını getireceğini biliyor ve artık güvencesiz bir şekilde çalışmak istemiyor. Yatağan işçilerinin özelleştirmeye karşı yürüttükleri büyük mücadele, bunun bir sonucudur. AKP Hükümeti döneminde, özelleştirme rekor seviyelere ulaştı. Neredeyse özelleştirilmeyen yer kalmadı. Yatağan işçileri, son bir yıldır Ankara’ya yürüyüş de dahil olmak üzere birçok eylem gerçekleştirdiler. Coplandılar, önlerine barikatlar örüldü, yine de Ankara’ya gelmeyi başardılar. Ve halen eylemleri sürüyor.

Özelleştirme ve taşeronlaştırma, sadece güvencesizlik değil, aynı zamanda ölüm demektir. Günde ortalama 5 işçi ölümüyle Avrupa’da birinci, dünyada üçüncü olan Türkiye’de, özelleştirme ve taşeronlaştırmayla birlikte, bu cinayetler, katliama dönüştü. AKP’nin işbaşına geldiği son 12 yılda 13 binden fazla işçi bu cinayetlerde yaşamını kaybetti. En son **Soma madeninde yaşanan katliam, bardağı taşıran damla oldu.** Resmi rakamlara göre 301, gerçekte 700 civarında madencinin katledilmesi ve bunda patrondan müdürlere, devletin her kademesinden sendikaya kadar herkesin payı olması, madencinin yaşadığı kölelik düzeninin tüm çıplaklığı ile görülmesi, büyük bir öfke patlamasına neden oldu. Tıpkı Haziran’da

olduğu gibi, ülkenin dört bir yanında milyonlarca kişi sokaklara çıktı, polisin tüm saldırılarına rağmen günler süren eylemler gerçekleştirildi. Bugüne dek hiç bir eyleme katılmamış Balıkesir'in ilçelerinde bile kitlesel ve militan eylemler yapıldı. Buralarda ilk kez polis şiddeti ve TOMA ile tanışıldı.

Katliamın yaşandığı Soma'ya akan onbinler, büyük bir dayanışma örneği sergilediler. Soma halkıyla birlikte eylemler yaptılar. **Başbakan "hükümet istifa" sloganlarıyla, protesto gösterileriyle karşılandı. Soma maden işçileri, bu katliamda rolü olan Türkiye Maden İşletmeleri'ni ve Türk-İş'e bağlı Genel Maden İş'i bastılar ve yönetimi istifaya zorladılar.** İşçiler, özelleştirilen madenlerin kamulaştırılmasını ve koşullar düzelmeden madene inmeyeceklerini haykırdılar.

Haziran'da işçi sınıfı, sınıf olarak direnişte yerini alamamış, öncü rolünü oynayamamıştı. O günlerde KONDA şirketinin yaptığı bir ankete göre, direnişe katılanların yüzde 52'si ücretli, yüzde 37'si öğrenci, yüzde 6'sı ise işsizdi. Elbette "ücretliler" içinde işçiler de vardı, keza "işsizler" kategorisi içinde yaralanlar arasında da. Fakat "ücretliler", emekçi memurları, "beyaz yakalı" diye tabir edilen mesleklerde çalışanları, ücretli mühendisleri de kapsıyordu.

Hiç kuşkusuz işçi sınıfının, sınıf olarak direnişe katılamayışında en önemli faktör, büyük çoğunluğunun örgütsüz oluşu, varolan sendikaların ise büyük oranda işbirlikçi olmasıydı. **Geçen bir yıl içinde işçi sınıfı, grev, direniş ve işgalleriyle öne çıktı. Buralarda varolan sendikaları aşan bir direniş sergiledi. Sendika ağalarını teşhir etti, Türk-İş bile Soma için "genel grev" kararı almak zorunda kaldı.**

Bütün bunlar, önümüzdeki dönemde işçi sınıfının sendikaları daha fazla zorlayacağını ve aşacağını gösteren gelişmelerdir. Ve Haziran direnişinde yaşanan en önemli eksikliklerden birinin, işçi sınıfının örgütleri aracılığıyla sınıf olarak katılmasını giderecek olan, yeni bir döneme girildiğinin işaretleridir. **Sınıfın katılımı ve öncülüğü, bir ayaklanmanın başarıyla sonuçlanmasında olmazsa olmaz unsurlardan biridir.** Hatırlanacaktır, Mısır'da 40 yıllık diktatör Mübarek'e karşı başlayan halk isyanı, ancak işçi sınıfının katılımıyla, genel grevle hayatın durması sonucunda zafere ulaşmıştı. Dünya tarihinde buna benzer daha pek çok örnek bulunmaktadır.

Haziran direnişinde işçiler de vardı, ancak sınıf olarak direnişte yerini alamamış, öncü rolünü oynayamamıştı. Hiç kuşkusuz işçi sınıfının, sınıf olarak direnişe katılamayışında en önemli faktör, büyük çoğunluğunun örgütsüz oluşu, varolan sendikaların ise büyük oranda işbirlikçi olmasıydı. Geçen bir yıl içinde işçi sınıfı, grev, direniş ve işgalleriyle öne çıktı. Buralarda varolan sendikaları aşan bir direniş sergiledi. Sendika ağalarını teşhir etti, Türk-İş bile Soma için "genel grev" kararı almak zorunda kaldı. Bütün bunlar, önümüzdeki dönemde işçi sınıfının sendikaları daha fazla zorlayacağını ve aşacağını gösteren gelişmelerdir. Ve Haziran direnişinde yaşanan en önemli eksikliklerden birinin, işçi sınıfının örgütleri aracılığıyla sınıf olarak katılmasını giderecek olan, yeni bir döneme girildiğinin işaretleridir.

Özcesi, Haziran'dan bu yana geçen bir yıl içinde egemenlerin baskı ve şiddeti daha da arttı. Aynı zamanda işçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ve zorbalık, pervasız bir hal aldı ve bunun sonuçları tüm çıplaklığı ile ortaya döküldü. Bu şiddet ve saldırganlık, sömürü ve zorbalık, büyük bir öfke patlamasını da beraberinde getirdi. Başta işçi sınıfı olmak üzere, halkın çeşitli tabakaları, artan baskılara, sömürüye, yaşanan katliamlara karşı çok daha fazla ve kitlesel olarak sokaklara çıktı, taleplerini haykırdı. Bu, Haziran direnişinin mirasıydı. Çünkü Haziran'da kitleler, korku duvarlarını yıkmayı öğrendi ve kendine güvenini kazandı. Son bir yıl, bunun sonuçlarıyla doludur.

Yolsuzluk, rant ve talana yükselen tepkiler

Haziran ayaklanmasından sonra, egemenlerin en başat sorunu, sokağa çıkan kitleyi, düzen-içine çekebilmektir. Bunun bir yanını, klikler arasında süregelen çatışmada, kitleleri taraflardan birine yedeklemek oluşturunuyordu. Diğer ise, sokağa çıkan halkı, yeniden evlerine döndürme, politikayla ilgisini "sandık"la sınırlama ve umutlarını sandığa gömmeye çabasıydı.

Önceki yıllarda AKP ile "ulusalcı" kesimler arasında varolan it dalaşı, Haziran ayaklanması sonrasında AKP-Cemaat çatışması şeklinde cerayan etmeye başladı. Bu durum, birçok pislğin ortaya dökülmesine de vesile oldu. başbakan dahil, bazı bakanların yolsuzlukları, aldıkları rüşvetler, buralardan elde ettikleri paralar, ses kayıtlarıyla ve görüntülerle ortaya çıktı. 17 Aralık operasyonu olarak başlayan bu süreçte AKP, eski düşmanlarını yanına alarak Cemaate karşı bir savaş açtı. Cemaat ise, CHP başta olmak üzere AKP'ye karşı olan kesimlerle ittifak yapma yoluna gitti.

Tıpkı AKP-"ulusalcılar" çatışmasında olduğu gibi, AKP-Cemaat çatışmasında da, AKP ile çatışan kesimler, düzen muhaliflerini arkalarına almaya çalıştılar. Ne var ki, cemaat bu konuda "ulusalcılar"dan daha şansızdı. CHP ile kurduğu ittifak bile uzun süreli olamadı. Hele ki **sol, "sosyalist" kesimlerden hiç biri Cemaat'in AKP karşıtlığına prim vermedi.** Tabi ki, AKP'nin pisliklerinin ortaya dökülmesi ile hükümete karşı eylemler yeniden güçlendi. **Sokaklar bir kez daha "Hükümet istifa" sloganlarıyla yankılandı. AKP**

ve Erdoğan, önüne "katil" ve "hırsız" sıfatları eklenmeden anılmaz oldu.

Haziran ayaklanmasının nedenleri ve talepleri, ortaya dökülen yolsuzluk ve rüşvet belgeleriyle hem yeniden gündeme oturdu, hem de haklılığı bir kez daha kanıtlandı. Kitleler, "Bu pislği halk (ya da devrim) temizler" sloganını yeniden atmaya başladı. **Ne AKP ne de Cemaat, kitleyi kendi çıkarları doğrultusunda yedekleyebildi. Oysa daha önceki klik çatışmasında kendine sol, sosyalist diyen kesimlerden kimisi AKP'nin, kimisi ise "ulusalcılar"ın safında yer tutmuştu. Bu sefer bu tuzağa düşülmemesinin en önemli nedeni, Haziran ayaklanması ve onun yarattığı bilinç sıçramasıdır.**

Elbette AKP-Cemaat çatışması ile, AKP-"ulusalcılar" çatışması bir ve aynı değildi. Ama özü bakımından arasında çok da fark yoktu. Sonuçta her iki de egemenlerin bir it dalaşıydı. Geçmişteki olanaklarını yitiren, devlet üzerindeki etkilerini kaybeden kesimlerin iktidarda söz sahibi olma çabasıydı.

AKP'nin işbaşına geldiği günden bu yana, egemen klikler arasında çatışma hiç bitmedi; kimi dönem en öne çıkan sorun oldu. Çünkü AKP, tam da 2001 sonrası yani ABD'nin "yeni emperyalist savaş"ı başlattığı bir dönemde ve bizzat ABD tarafından Ortadoğu'ya dönük planları doğrultusunda işbaşına getirilmişti.

Dünya ölçeğinde şiddetlenen emperyalistler arası kapışmanın işbirlikçilerine yansımaması düşünülemezdi. ABD-AB emperyalistleri ile Çin-Rus emperyalistlerinin bloklaşması ve çıkar kavgası, Türkiye'de ABD işbirlikçisi AKP ile "ulusalcılar" çatışması şeklinde tezahür etti. 2007 yılında en üst seviyeye ulaşan bu çatışmada, darbe dahil her yöntem devreye sokuldu. Fakat buradan AKP galip çıktı.

Bu süre boyunca da en büyük destekçisi Gülen Cemaatiydi. Başta polis teşkilatı olmak üzere devletin belli başlı makamlarında örgütlenmiş olan Cemaat, bu çatışmada, adeta "koçbaşı" rolünü oynadı. Polis ve mahkemeler eliyle "ulusalcılara" büyük darbeler indirdi.

2007'den sonra daha da güçlenen AKP, Cemaat'in alanlarına da el atmaya başladı. Dananın kuyruğu, geçtiğimiz yıl dersanelerin kapatılması girişimiyle koptu. Dolayısıyla işin önemli bir yanını rant kavgası, yani ekonomik çıkarlar oluşturuyordu. Fakat bir de uluslararası boyutu vardı.

ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarları doğrultusunda işbaşına getirilen AKP, bu dönem boyunca ABD'nin irtifa kaybetmesini de fırsat bilerek, yer yer onun dışında adımlar atmaya başlamıştı. Suriye'de radikal islamcı gruplarla ilişkileri, Mısır'da "Müslüman Kardeşler"le ve onların desteklediği Mursi hükümetiyle kurduğu bağlar, ABD'yi rahatsız etmeye başladı. Diğer yandan ABD'nin 2000'li yıllar için öngördüğü ve AKP'de somutladığı "ılımlı islam" modeli artık çökmüştü. Üstelik AKP, artık içeride de gücünü yitirmeye başlıyordu. Haziran ayaklanması, AKP'nin kitleler nezdinde iyice yıprandığının en açık göstergesiydi. Kitle desteğini yitirmiş bir hükümeti, emperyalistlerin tutması kolay değil-di.

Bütün bu faktörlerin üst üste gelmesiyle ABD, Gülen Cemaati'ne operasyon vizesini verdi. Bu sayede AKP'yi kendine daha muhtaç hale getirecek ve isteklerini daha rahat yaptırabilecekti. Yer yer Erdoğan'ın Rusya ve Çin'in etkisi altındaki "Şangay İşbirliği Örgütü"ne girme yönündeki isteklerine de ciddi bir uyarı olacaktı. Kısacası AKP, ABD'nin güç kaybını, ona rakip emperyalistlerle flört etmek ve kendi pazarlık gücünü arttırmak için kullanmaya başlayınca, ABD de benzer bir şekilde yanıt vermiş oldu. Bu tehditi gören AKP, ABD ile ilişkilerini düzeltme çabasına girdi ve seçim öncesi bu yönde adımlar attı.

Sokağı sandıkta boğma çabası

Egemenlerin, kitleleri düzen-içine çekme yöntemlerinden en etkili, kuşkusuz seçimlerdir. Haziran ayaklanmasından sonra, bir yandan polis şiddetini arttırırken, bir yandan da sandığı göstererek kitleleri sokaktan vazgeçirmeye uğraştılar. Mart ayında yerel seçimlerin yapılacağı olması, adeta bir can simidi gibi imdatlarına yetti. Zaten öyle olmasaydı da, bir "erken seçim"e başvurabilirlerdi.

Haziran günlerinde Erdoğan, "seçimle geldim, seçimle giderim" diyordu; demokrasiden sadece sandığı anlıyor ve sözde meşruiyetini bu şekilde savunuyordu. Oysa gerçekte sandıkla gelmediğini ve sandıkla da gitmeyeceğini en iyi bilen kendisiydi. Başbakan olarak geçen 12 yıl içinde diğer alanlarda olduğu gibi seçimlerde de hile ve entrikada "usta"laşmıştı. Bu ustalığına güvenerek tüm muhaliflerini sandığa çağırıyor ve hepsi-ne meydan okuyordu.

Başta CHP olmak üzere düzen-içi

Başta CHP olmak üzere düzen-içi muhalif tüm partiler de, AKP'nin kitlelerin ayaklanmasıyla değil de, seçimle gitmesi için ellerinden geleni yaptılar. Çünkü kitle hareketinden, AKP'den daha fazla korkuyorlardı. Sonuçta AKP bir düzen partisiydi, miadını doldurunca illa ki gidecekti. Ama kitle hareketi bir sel gibi büyüyüp önüne geleni yıkıp geçtiğinde, ne CHP ne de diğerleri karşısında durabilirdi. Devrim korkusu, hepsinin ortak korkusuydu ve devrim tehdidi karşısında en büyük rakipleriyle bile uzlaşmaktan geri durmazlardı. Devrimin kendisi değil, olasılığı bile, sosyal-demokratların, reformistlerin eteklerini tutuşturmaya yetti. Öyle ki, kendi oylarına bile sahip çıkmadılar! Kendilerine oy veren kitleyi, bir kez daha yüzüstü bıraktılar.

muhalif tüm partiler de, AKP'nin kitlelerin ayaklanmasıyla değil de, seçimle gitmesi için ellerinden geleni yaptılar. AKP'nin bir dizi seçim hilesi yaptığını ve bu şekilde sandıktan yeniden çıkacağını bildikleri halde, bunu sokak eylemleriyle, kitle gücüyle gitmesine yeğlediler. Çünkü kitle hareketinden, AKP'den daha fazla korkuyorlardı. Sonuçta AKP bir düzen partisiydi, miadını doldurunca illa ki gidecekti. Ama kitle hareketi bir sel gibi büyüyüp önüne geleni yıkıp geçtiğinde, ne CHP ne de diğerleri karşısında durabilirdi. Devrim korkusu, hepsinin ortak korkusuydu ve devrim tehdidi karşısında en büyük rakipleriyle bile uzlaşmaktan geri durmazlardı. Devrimin kendisi değil, olasılığı bile, sosyal-demokratların, reformistlerin eteklerini tutuşturmaya yetti. Öyle ki, kendi oylarına bile sahip çıkmadılar! Kendilerine oy veren kitleyi, bir kez daha yüzüstü bıraktılar.

Oysa kitlelerde "AKP gitsin de nasıl giderse gitsin" duygusu o kadar güçlüydü ki, bu duygu ile sandıklara gittiler. Ve yüzde 90'lara varan bir katılım oranı ile, son yılların en yüksek katılımını sağladılar. Bugüne kadar sandığa hiç gitmemiş ya da CHP'ye hiç oy vermemiş olanlar bile, AKP'nin en güçlü alternatifini gördükleri için CHP'ye oy verdiler. Bütün bunlara rağmen öylesine büyük bir seçim hilesi söz konusuydu ki, AKP yine sandıktan yüzde 43 oyla birinci çıktı. Ve o kadar pervasızlardı ki, 40 ilde birden elektrik kesintilerini "trafoya kedi girdi" diye açıklayabildiler. Dünyaya bile mizah konusu oldular. Ama buna rağmen başta CHP olmak üzere düzen-içi muhalefet, AKP'nin oylarının yüzde 43 olduğunu kabullendi, kitlelerin de bu bariz hilelerle elde edilen sonuçları benimsemesini, ona uygun davranmasını istedi.

Birçok yerde göz göre göre yapılan hilelere halk tepki gösterdi. Antakya'da olduğu gibi kimi yerlerde zamanında koyulan tepkiler işe yaradı ve AKP daha ileri gidemedi. Ankara'da ise başta üniversite gençliği olmak üzere kitleler, Yüksek Seçim Kurulu YSK'nın önüne yığıldılar. CHP Merkezi'ne gelip bizzat çalıştılar. AKP'nin bir yandan hile, bir yandan baskınlarla oyları çaldığı çok açık olduğu halde, CHP üzerine gitmedi. Kitlelerin zoruyla yaptığı itirazla yetindi. Ve YSK önünde toplanan kitlelere "evlerinize dönün" çağrısı yaptı. Bu çağrı ile esasında havlu attığını ilan etmiş oluyordu. Ankara halkının

AKP'nin yanısıra 20 yıldır başkanlığı sürdüren Melih Gökçek'e karşı büyük bir öfkesi olduğu halde, bir kez daha Gökçek'in her tür zorbalıkla başkan kalmasına göz yummuş oldu.

Öyle bir seçim yaşandı ki, AKP'ye karşı oy verenlerin işi sandığa gitmekle, oyunu kullanmakla bitmiyordu. Sonrasında da her aşamasını kollaması gerekiyordu. O da yetmiyor, oy verdiği partiyi harekete geçirmesi lazımdı. Önemli bir kesim bunları da yaptı. Ama yine de CHP başta olmak üzere oy verdikleri partiyi, bu hileli seçimlere karşı harekete geçirmeyi başaramadılar. Galibi baştan belli olan bu oyunu bozamadılar. Çünkü seçim hileleri, daha seçim listeleri hazırlandığı dönemde yapılmıştı. Bunu kimi CHP adayları ortaya koydu da. Fakat CHP "ya bunu düzeltirsiniz ya da biz seçimlere girmeyiz" demedi. Çünkü CHP bir düzen partisiydi. Düzenin bekası, seçimleri kazanmasından daha önemliydi. Kendisine verilen misyon neyse ona göre davranır, kitleleri yatıştırmak için elinden ne geliyorsa yapardı.

Bu seçimlerden çıkan en büyük kazanım, özelde CHP-Cemaat ittifağının çökmesi, genelde -ve daha önemlisi- kitlelerin sandığa olan güvenini kaybetmesidir. Düzen partilerinin seçim hilelerinin üzerine gitmesinin en önemli nedeni de, kitlelerde sandığa olan güveni hala canlı tutma çabasıdır. Fakat halk, seçimlere güvenden değil, çaresizlikten oy kullanmaktadır. Haziran direnişi ile kendi gücünü görmenin verdiği bir güven ve moral üstünlük kazanmış, fakat örgütsüzlüğün acı sonuçlarını her aşamada çekmiştir.

Seçimlerden sonra en başta küçük-burjuva kesimler, liberal aydınlar, halkın AKP'yi sokakta da sandıkta da yeneemediğini iddia ederek, kitlelerin kendine güven duygusunu sarsmaya, moral bozukluğu yaratmaya çalıştılar. Oysa AKP hükümeti, Haziran'la birlikte büyük bir güç ve prestij kaybına uğradı. Yolsuzluk dosyalarının ortaya saçılması da, Haziran'ın AKP'ye vurduğu ölümcül darbe üzerinden gerçekleşti. Seçimlerde onca hileye rağmen eski oy oranını tutturamadı.

Küçük-burjuvazinin sınıfsal karakteri, yalpalamaktır. Güce tapar ve onun karşısında diz çöker. Rüzgar kimden esiyorsa, o yönde eğilir. Haziran'da kitlelerin devasa gücünü görür ve çatışma sonrası alanlar zaptedilince, onların yanına koşar. Fakat ilk zorlukta safları

terkeder. Egemenlerin şiddeti artınca, korkar ve siner. Kendi durumunu meşrulaştırmak için de onların çok güçlü ve yıkılmaz olduğunu savunur.

Biz bunları en çıplak haliyle 12 Eylül döneminde gördük! 12 Eylül'ün bugün halen sürmesinde, bu kesimlerin faşist cunta karşısında teslim olmalarının, "dövüşsüz yenilgi"yi kabul etmelerinin payı büyüktür. Ama Haziran direnişi, halka güvensiz bu kesimleri silkeledi. "Bu halk adam olmaz" teranesini yerle bir etti. Seçim sonrası yaydıkları karamsar havayı da, 1 Mayıs'ta, Soma'da hızla dağıttı.

Kısacası Haziran ayaklanması sonrasındaki ilk seçimler olan 30 Mart yerel seçimleri, bırakalım bir sistemi, hükümet değişikliğinin dahi gerçekte sandıkta değil, sokakta gerçekleşeceğini ortaya koydu. Tüm düzen partilerinin el birliği ile bunun tersini ispatlama çabaları fiyaskoyla sonuçlandı. Haziran ayaklanması, hükümeti çok ciddi biçimde sarstı fakat deviremedi. Fakat Haziran sürüyor. Yolsuzlukla mücadelede, Haziran şehitlerini cenazelerinde, mahkemelerinde, 1 Mayıs'ta, Soma'da kendini yeniden gösteriyor. Ve hükümeti sarsmaya devam ediyor.

Haziran'ın somut hedefi, AKP hükümetinin istifasıydı. Fakat talepleri bununla sınırlı değildi. Daha da önemlisi hükümet değişikliği, yaşanan sorunları çözmeyecekti. Fakat kitlelerin bunu kendi deneyimleriyle öğrenmesi gerekiyordu. Bir çevre sorunun bile, hükümet değişikliği ile değil, bir sistem olarak kapitalizmi ortadan kaldırmayı gerektirdiğini yaşayarak anlayacaklardı. Haziran ayaklanması döneminde de belirttiğimiz gibi, kitlelerin "hükümet istifa" talebini sahiplenmek ve bunun gerçekleşmesi için mücadele etmek, doğru bir yaklaşımdı. Marksizm-Leninizmin, "demokrasi mücadelesi"ne bakışı ve "reform-devrim" ilişkisini ele alışı, bunu gerektiriyordu.

Haziran kendini aşarak ilerleyecek

Haziran direnişinin talepleri, karşılanmamış görülebilir. Bu yanıltıcıdır. Zaten böylesi büyük direnişlerin önemi de, somut kazanımlar elde edip etmemesine sıkıştırılmaz. Kaldı ki Gezi Parkı'na AVM ve Topçu Kışlası yapma planını çöpe atmak zorunda kalmışlardır. Ama asıl kazanım, kitlelerin bilincinde yarattığı sıçramadır. Sistemin empoze ettiği şeyleri yıkarak, yeniden paylaşım, dayanışma, kolektivizm duygusunu yaşatması, kendine ve kendi gibi olanlara güveni sağlamasıdır.

Haziran'ın somut hedefi, AKP hükümetinin istifasıydı.

Fakat talepleri bununla sınırlı değildi.

Daha da önemlisi hükümet değişikliği, yaşanan sorunları çözmeyecekti. Fakat kitlelerin bunu kendi deneyimleriyle öğrenmesi gerekiyordu. Bir çevre sorunun bile, hükümet değişikliği ile değil, bir sistem olarak kapitalizmi ortadan kaldırmayı gerektirdiğini yaşayarak anlayacaklardı.

Haziran ayaklanması döneminde de belirttikimiz gibi, kitlelerin "hükümet istifa" talebini sahiplenmek ve bunun gerçekleşmesi için mücadele etmek, doğru bir yaklaşımdı.

Marksizm-Leninizmin, "demokrasi mücadelesi"ne bakışı ve "reform-devrim" ilişkisini ele alışı, bunu gerektiriyordu.

Haziran'dan bu yana geçen bir yıl içinde bunun sonuçlarını yaşadık, yaşıyoruz.

Bu bir yıl içinde önemli sınav günlerinden biri de 1 Mayıs'tı. **Haziran ayaklanmasında, 2013 1 Mayıs'ının dirençli bir rol oynamıştı** çünkü. Büyük mücadeleler sonucu kazanılan Taksim'in 2013'te yeniden kapatılmasına duyulan öfkeyle sokaklara çıkan kitleler, polisin üzerine üzerine yürümüş, bir çok yerde onları püskürtmüştü. Haziran ayaklanmasını provasının 1 Mayıs'ta yapıldığını söylemek yanlış olmaz. **Kitleler, korku duvarını yıkmış ve artık polisten kaçmayıp üzerine gitmeye başlamıştı.** Bu durum, kitlelerin ruh halinde önemli bir değişiklik olduğunu ve bundan sonraki eylemlerin farklı geçeceğini müjdeliyordu. 1 Mayıs'tan 31 Mayıs'a kadar geçen bir ay boyunca, kitle eylemlerine kapatılan Taksim defalarca zorlandı. Ve 31 Mayıs günü dört bir yandan akan kitle seliyle kuşatılarak zaptedildi. Arkasına bakmadan kaçan, bu kez polis-ti.

O açıdan 2014 1 Mayıs'ının nasıl geçeceği, daha bir önem kazanmıştı. **Devlet, Haziran'ın yıldönümü kutlamalarının önünü 1 Mayıs'tan kesme planıyla tüm gücüyle yükledi. Fakat yine onbinlerce kişinin sokaklara çıkmasını, Taksim etrafında gün boyu çatışmasını önleyemedi.** 2014 1 Mayıs'ı bir kez daha yasaklara ve polisin azgın saldırısına rağmen, yüzbinlerce kişiyle kutlandı. Tıpkı 31 Mayıs'ta direnişin yıldönümünde tüm tedbirlerine rağmen kitlelerin sokağa çıkmasını durduramadığı gibi...

Devlet, Haziran'dan bu yana yeni ayaklanmalar korkusuyla yaşıyor. O yüzden sürekli yasaklar çıkarıyor, yeni yasalarla güvenlik önlemlerini arttırdıkça arttırıyor. MİT yasası ile istihbarat örgütünü dokunulmazlık zırhıyla kaplaması veya internete engelleme, twitter yasakları vb...

Marks, "Fransa'da sınıf savaşları" adlı eserinde; "devrim, kuvvetli ve birleşik bir karşı-devrimi yaratarak ilerler" der. "Yani devrim, düşmanı gitgide daha aşırı savunma tedbirlerine başvurmaya zorlar ve böylece daha güçlü saldırı vasıtaları bulur" diye devam eder. Haziran sonrası Türk egemenlerinin yaptığı da budur.

Fakat binlerce yıllık insanlık tarihi göstermiştir ki, egemenler zulümlerini ne kadar arttıırırlarsa arttırsınlar, yıkılmaktan kurtulamazlar. Ezilen, sömürülen kesimler, bir gün mutlaka kendi örgütlülüklerini yara-

tarak, imparatorlukları devirmiş, diktatörleri yıkmış, bu sistemleri tarihin çöplüğüne atmışlardır.

Haziran ayaklanmasının en büyük eksikliği, örgütsüzlüğüydü. Ne yazık ki geçen bir yıl içinde bu eksiklik giderilebilmiş değil. Fakat bunun farkına varması ve o yönde adımlar atması, çok sürmeyecektir.

Direniş esnasında ortaya çıkan forumlar bunun ilk nüveleriydi. **Nasıl ki, Paris'te Komün, Rusya'da Sovyetler, savaşın içinde çıkan örgüt biçimleri olduysa, Türkiye işçi ve emekçileri de mücadeleyi yükselttikçe bu örgütleri yaratacaklardır. Somalı madencilerin, işbirlikçi sendikayı basmaları ve istifaya zorlamaları, bunun güzel bir örneğidir.**

Direniş, safları sıklaştırdığı gibi, ayrıştırır da. Her tür uzlaşmacılığı, düzen-içi çözümü bir kenara fırlatılarak, daha radikal taleplerle militan bir mücadele hattını dayatır. Reformizmin soluğu buna yetmez, çeşitli çelmelerle durdurma girişimleri de bir noktadan sonra sökmez; devrimci bir önderlik ve devrimci bir mücadele çizgisi gerektirir. O günlere doğru ilerliyoruz.

Rosa Lüksemburg, "Rus Devrimi Üzerine" adlı makalesinde şöyle diyor: "Hiçbir devrimde 'altın orta yol' ayakta tutunamaz. Devrimin doğa kanunu hızlı karar verilmesini gerektirir: Lokomotif ya tüm gücüyle tarihsel yükselişin en üst noktasına getirilecektir; ya da kendi ağırlığı ile başladığı noktaya geri kayacak ve zayıf güçlerle onu durdurmaya çalışanları ucuruma atacaktır."

Son sözü Lenin'e bırakalım. Bolşeviklere düşen görevleri hatırlayalım ve gereğini yerine getirelim!

"Bu durum uzun sürecek mi ve daha ne kadar şiddetlenecek? Bir devrime yol açabilecek mi? Bunu bilmiyoruz, kimse de bilemez. Bunu sadece deneyim, yani devrimci ruh halleri ve en devrimci sınıf olan proletaryanın devrimci eylemlere geçmesi gösterecek... Hiçbir sosyalist, hiçbir zaman ve hiçbir yerde, (bundan sonrakilerin değil de) ille de bu savaşın, (yarın yaşanacak bir devrimci durumun değil de) ille de bugünkü devrimci durumun, devrime yol açacağının garantisini vermemiştir. Burada söz konusu olan, tüm sosyalistlerin en tartışılmaz ve en temel görevidir: Kitlelere devrimci durumun varlığını anlatma, genişliğini ve derinliğini açıklama, devrimci eylemlere geçme ve bu yönde faaliyetler yürütmek için devrimci duruma uygun örgütler yaratmada ona yardımcı olma görevi..." (Proletarya Diktatörlüğü ve Dönek Kausky sf. 161)

Haziran direniŖi sürüyor!

“Açmaz, açamaz deme
Hiçbir zaman bu nar çiçeđi
Açacaktır elbet!
Bizim caddelerimizde de
Bayram olacak

Halkın üstüne böyle kalksa da faşist namlular
Namert ellerdir, en sonunda bir bir kırılacak!”

